

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 15

Dimecres, 18 d'abril de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 12, primera reunió

Í N D E X

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) (p. 3)

Projecte de llei

de contractes de conreu (debat de totalitat) (tram. 200-00006/08) (p. 3)

Projecte de llei

del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00010/08) (p. 15)

Projecte de llei

pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament (debat de totalitat) (tram. 200-00011/08) (p. 25)

Homenatge

en memòria de l'expresident del Parlament Joaquim Xicoy i Bassegoda (tram. 401-00004/08) (p. 33)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre l'observança del pluralisme polític en els mitjans de comunicació públics a Catalunya (tram. 317-00041/08) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes amb relació al canvi climàtic (tram. 317-00043/08) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre la imatge que dona el Govern per mitjà de declaracions i manifestacions públiques (tram. 317-00039/08) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre l'estat de desenvolupament de l'autogovern (tram. 317-00038/08) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre l'elaboració dels pressupostos de la Generalitat, especialment pel que fa a la despesa social (tram. 317-00040/08) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política (tram. 317-00042/08) (p. 41)

al Govern sobre la manipulació de la política lingüística (tram. 310-00049/08) (p. 42)

→

al Govern sobre la possible compra dels actius de l'escorxador Primayor Foods per l'Ajuntament de Mollerussa (Pla d'Urgell) (tram. 310-00056/08) (p. 43)

al Govern sobre les previsions d'aplicació de la sisena hora escolar en els municipis mitjans i petits (tram. 310-00053/08) (p. 44)

al Govern sobre les accions previstes amb relació al Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 310-00054/08) (p. 45)

al Govern sobre l'atenció primària (tram. 310-00048/08) (p. 47)

al Govern sobre la tramitació parlamentària dels pressupostos de la Generalitat (tram. 31000051/08) (p. 48)

al Govern sobre l'escolarització en la llengua habitual de l'alumne (tram. 310-00052/08) (p. 49)

Proposició de llei

de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (debat de totalitat) (tram. 202-00005/08) (p. 50)

Proposició de llei

de reforma parcial de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat) (tram. 202-00011/08) (p. 57)

Interpellació

al Govern sobre els criteris i les polítiques en matèria de gent gran (tram. 300-00031/08) (p. 70)

Interpellació

al Govern sobre les polítiques universitària i de recerca (tram. 300-00034/08) (p. 74)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 12.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i els consellers de Cultura i Mitjans de Comunicació i d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'expresident del Parlament Joaquim Xicoy i Bassegoda (tram. 401-00004/08). Junta de Portaveus.

2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

3. Projecte de llei de contractes de conreu (tram. 200-00006/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 18, 3)

4. Projecte de llei del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya (tram. 200-00010/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 20, 49)

5. Projecte de llei pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament (tram. 200-00011/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 23, 9)

6. Proposició de llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 202-00005/08). Grups parlamentaris. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 57)

7. Proposició de llei de reforma parcial de l'impost sobre successions i donacions (tram. 202-00011/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 39, 13)

8. Interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques en matèria de gent gran (tram. 300-00031/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre el foment del civisme (tram. 300-00032/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra (tram. 300-00033/08). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre les polítiques universitària i de recerca (tram. 300-00034/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpellació al Govern sobre el sector professional d'infermeria (tram. 300-00035/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Interpellació al Govern sobre el pas del tren d'alta velocitat per Barcelona (tram. 300-00036/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pla de millora per a l'educació secundària (tram. 302-00022/08). Carina Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat als centres educatius (tram. 302-00023/08). Grup Mixt. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política informativa (tram. 302-00024/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de gestió de la sequera (tram. 302-00025/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

Aquestes preguntes, d'acord amb la Junta de Portaveus, i si ningú no s'hi oposa, seran substanciades aquesta tarda en acabar l'homenatge en memòria del que fou president d'aquesta cambra, el molt honorable senyor Joaquim Xicoy, i que tindrà lloc a les quatre de la tarda. Així, doncs, el primer punt queda per a la tarda.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

I el segon punt és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. Els canvis en la composició dels membres de les meses han estat inclosos al dossier de la sessió, que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que se'ns n'eximeixi de la lectura. (Pausa.)

Projecte de llei de contractes de conreu (debat de totalitat) (tram. 200-00006/08)

I el tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de contractes de conreu. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, molt honorable president. Senyores diputades i senyors diputats, avui comença de nou el tràmit parlamentari d'un avantprojecte que, com vostès saben, no és nou en el debat d'aquesta cambra; un avantprojecte que vaig conèixer en el decurs de la setena legislatura com a diputat i que varen impulsar els dos antecessors meus en la conselleria d'Agricultura: en primer lloc, el conseller Antoni Siurana, i arran d'un acord recollit en el pacte del Tinell, i en segon lloc, el conseller Jordi William, que va treballar fins a l'últim moment pel consens de totes les forces polítiques. La seva tramitació, finalment, va decaure en esgotar-se la legislatura.

Estem davant d'un projecte que ha d'esdevenir una eina necessària del dia a dia en l'activitat agrària del nostre país, i per això els voldria deixar clar, amb l'actitud i la predisposició del departament i del Govern..., dur a terme un debat obert, una actitud receptiva a les propostes que vostès ens facin arribar i, en definitiva, aconseguir el millor per al conjunt del sector agrari català. Vull encetar aquest nou període de tràmit, com els deia, amb una actitud oberta, amb una actitud molt receptiva, intentant recollir tots aquells suggeriments que ajudin a millorar el text, perquè en definitiva, com vostès veuran, i si van coneixent el projecte de llei, és un instrument necessari per al sector.

En un context històric, la distribució de les rendes entre propietaris i conreadors ha estat un dels elements permanents de tensió, no només en el sector agrari a Catalunya, sinó a la resta de l'Estat i a la majoria de països europeus. La nova situació del sector, generada arran de la política agrària comuna –el primer pilar, en concret–, l'existència d'uns drets, ja sia per superfície o per producció; la necessitat de potents inversions en les explotacions agràries, han condicionat tot un seguit de canvis i fan que, entre altres coses, el nombre de titulars propietaris d'explotacions hagi crescut. La parceria ha deixat pas a l'arrendament. El nombre d'arrendaments de finques ha anat augmentant en els últims cinc anys en un 7 per cent. La demanda de sòl en arrendament ha augmentat. També és cert que en unes comarques de manera diferent que a d'altres, però el cert de tot plegat és que aquesta evolució és un fet i cal acompanyar-la amb un suport legislatiu que s'adeqüi veritablement a les necessitats del sector.

Aquest projecte de llei s'ha elaborat conjuntament pels departaments de Justícia i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca –avui, Agricultura, Alimentació i Acció Rural–, en exercici d'una doble competència legislativa: per una banda, la relativa a la conservació, modificació i desenvolupament del dret civil propi, i per l'altra, la referent a la regulació de l'agricultura i la ramaderia. Aquesta regulació s'insereix dins del marc del procés de refosa i codificació del dret civil de Catalunya, i es va considerar que en aquest cas corresponia aprovar una llei a causa del caràcter específic de la regulació i, com els deia, el seu doble contingut. La tasca legislativa va desenvolupar-se mitjançant la Comissió de Codificació de l'Observatori de Dret Privat de Catalunya, del Departament de Justícia, que va redactar el text en base

a les directrius tècniques i polítiques del Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El text resultant és el que avui els presento i que exposaré de forma resumida. Tal com reflecteix l'exposició de motius, el dia a dia, com els deia, del sector agrícola necessita instruments reguladors capaços de donar seguretat jurídica. Amb aquesta finalitat s'elabora la present llei, que té els següents antecedents: la Llei d'arrendaments rústics del 83, la modificació de la Llei d'arrendaments rústics el mateix 2003, i una altra modificació el 2005 –no cito els antecedents del 34, d'una llei que no va acabar sent vigent.

En definitiva, com els deia, per garantir la preservació del sòl agrícola, el seu bon ús i l'estabilitat i millora de les explotacions, cal disposar d'una regulació contractual moderna i equilibrada. Aquesta regulació ha de fomentar l'ús eficient de la terra, la planificació dels riscos de l'activitat de conreu i el pactisme entre els diferents agents del camp, alhora que ha de clarificar les relacions contractals per tal de donar seguretat.

Concretament, pretén incentivar i promoure els arrendaments amb contractes estables, que permetin afrontar, amortitzar i capitalitzar les inversions, i concentrar i augmentar les dimensions de les explotacions agràries; donar estabilitat a l'arrendatari; facilitar l'accés a la propietat de l'arrendatari conreador directe i personal, mitjançant el dret de tanteig i retracte en cas de venda, i introduir el dret de tanteig i retracte de la Generalitat, amb caràcter subsidiari –hi insisteixo, amb caràcter subsidiari– al dret dels arrendataris i dels confrontants, amb la finalitat d'incorporar-hi joves, amb la finalitat que les petites explotacions puguin agafar la dimensió per ser viables econòmicament.

I permetin-me dir-los que aquest no és un objectiu de la llei. No facin el motiu de debat principal de la llei el dret de tanteig i retracte de l'Administració. Com els deia, no és un objectiu. L'objectiu –l'objectiu– no és altre que les petites explotacions tinguin la seguretat de poder accedir..., per tal d'ampliar la seva superfície agrícola, i que es faci un bon ús del sòl agrícola. És, com els deia, un instrument, i que vol tenir caràcter subsidiari. I a partir d'aquí estem disposats..., com ha de ser aquest caràcter subsidiari, no només i més enllà dels arrendataris i conreadors..., podem incloure, des d'aquí fins que l'Administració pugui i vulgui exercir el dret de tanteig i retracte, podem incloure-hi els diferents operadors que hi ha en el sector, des de les cooperatives fins a molts altres agents que actuen en el territori.

L'avantprojecte consta de quaranta-cinc articles, estructurats en sis capítols. El capítol primer estableix unes disposicions generals per a tots els contractes regulats en l'avantprojecte: arrendament, parceria, masoveria... En aquestes disposicions es fixa quines són les persones que poden celebrar aquests contractes, es regula la forma que ha de tenir el contracte i s'estableix el règim jurídic i es determina l'any agrícola.

El capítol 2 regula l'arrendament rústic, dividit en sis seccions. Contempla els drets i les obligacions de les parts, la renda i la seva actualització i revisió, la durada dels contractes de cinc anys, el règim de despeses i mi-

llores, l'extinció del contracte i els drets d'adquisició preferent.

Els capítols 3 i 4 regulen el contracte de parceria, que inclou, com els deia abans, la masoveria, l'arrendament, i també l'arrendament amb finalitats de conservació del patrimoni natural, o custòdia i conservació del patrimoni natural, i els contractes d'arrendament de pastures. Aquests contractes es regeixen de manera principal per allò que hagin pactat les parts i, subsidiàriament, per les disposicions relatives a l'arrendament.

El capítol cinquè crea, com a element fonamental de l'avantprojecte i com a novetat, les juntes d'arbitratge i mediació per als contractes de conreu, a les quals les parts es podran sotmetre de forma voluntària.

I el capítol sisè és el que regula el dret de tanteig i retracte de l'Administració de la Generalitat.

Les disposicions addicionals: la primera fa constar que el Departament d'Agricultura elaborarà models dels contractes de conreu; la segona estableix l'obligació de comunicar al departament la celebració de contractes de conreu. La disposició transitòria en regula l'aplicació als contractes de conreu existents abans de l'entrada en vigor de la llei. Les disposicions finals: la primera, que aquesta llei substitueix els articles 337, 338 i 339 de la Compilació del dret civil de Catalunya; la segona determina l'entrada en vigor de la llei a partir del mes de la seva publicació al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Quines són les novetats que incorpora la llei? En primer lloc, defineix un contracte escrit.

Dos, l'article 8 deixa palès i regulat el concepte de «conreador directe i personal», tenint en compte que no només poden ser persones físiques, sinó també persones jurídiques. I permetin-me explicar detingudament quin és el concepte de «conreador directe i personal»: la persona física que duu a terme efectivament l'activitat agrícolica i corre amb els riscos de l'explotació, si el 50 per cent de la seva renda total s'obté d'activitats agràries o altres de complementàries, sempre que la part de la renda procedent directament de la seva activitat agrària realitzada a la seva explotació no sigui inferior al 25 per cent de la seva renda total i el temps de treball dedicat a activitats agràries o complementàries sigui superior a la meitat del seu temps de treball total. També tenen aquesta consideració les societats agràries de transformació, les comunitats de béns, les cooperatives de producció agrària i les societats civils, mercantils i laborals per al conreu, sempre que estiguin integrades totalment per les persones físiques de referència en l'apartat que els he citat anteriorment.

Tres, una altra novetat és que s'emmarca l'any agrícola i s'entén que comença el primer dia de novembre d'un any i acaba el primer dia de novembre de l'any següent. A més, també regeixen els usos concrets de cada comarca i els referents als diferents tipus de conreus, segons els casos.

L'article 8 estableix la durada mínima dels contractes en cinc anys, així com la conveniència, el supòsit i les condicions de les parts implicades. Es regulen la preferència adquisitiva de l'arrendatari i, com els he dit, el

dret de tanteig i retracte, i es genera i es regula el dret d'adquisició preferent de la Generalitat.

Els objectius globals. Diríem que, en definitiva, estem davant d'una llei que suggereix assolir uns objectius que milloren substancialment la situació actual contractual, i diríem que pretenen generar l'estabilitat a l'agricultor i defensar l'explotació petita i mitjana, millorar la competitivitat d'aquest tipus d'explotacions, incentivar els arrendaments a llarg termini –cosa que permet realitzar inversions i amortitzar-les–, garantir el retorn de les millores, generar seguretat de rendes sobre el propietari i recuperar la finca un cop finit l'arrendament, facilitar l'accés a la propietat, consolidar l'empresa agrària en el nostre territori, facilitar l'augment de dimensió fundiària, així com incloure beneficis fiscals i econòmics, i, fonamentalment, tenir en compte la reforma de la PAC del 2003, que suposa un canvi substancial en les relacions entre propietaris i arrendataris.

Bàsicament, aquests objectius globals es poden resumir en tres eixos: u, evitar que les finques esdevinguin improductives; dos, recuperar les terres abandonades, i tres, rejuvenir el sector, tot evitant que el model tradicional català de relació entre arrendataris i cultivadors impedeixi plantejar un sector que miri al futur de manera molt més oberta.

És per tot l'anteriorment dit que els demano un esforç, a tots plegats, perquè el debat sigui viu i que tots plegats siguem capaços d'incorporar les millors aportacions per a tot el sector. No cal que el treball que vàrem encetar en la passada legislatura esdevingui fum, i, en aquest sentit, gran part de les esmenes que es varen pactar i que van generar consens en seu parlamentària poden ser recuperades només per un principi d'economia processal. Cal que generem entre tots i totes una eina legislativa adequada al model agrari català que ens permeti al sector oferir una regulació moderna, clara i, si és possible, amb un recolzament de tots els membres d'aquesta cambra. El Govern, i el Departament d'Agricultura i el Departament de Justícia de manera particular, ens comprometem a escoltar tots i cadascun dels suggeriments per fer d'aquesta llei una llei útil. La nostra voluntat és poder oferir al sector el que històricament ha reivindicat, i això només es pot fer si aconseguim que en aquesta cambra hi hagi un gran pacte polític. Els demano a tots els grups un esforç en favor d'aquest gran pacte.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Xavier Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Bé, bon dia, senyor president, honorable conseller, membres del Govern, senyores i senyors diputats. En esta primera intervenció que faig com a diputat del Parlament, si més no, les primeres paraules són d'emoció, sobretot per poder estar aquí al Parlament de Catalunya, i una persona nacionalista i defensora de les llibertats

del nostre país, poder dirigir les primeres paraules en seu parlamentària, és una emoció.

Dit això, honorable conseller, nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat bàsicament perquè entenem que el projecte de llei entra de la mateixa manera que es va presentar a la passada legislatura.

Fent un poquet d'història, des del nostre punt de vista, esta Llei de contractes de conreu ja va ser una llei elaborada l'any 34 –al Govern que presidia el Lluís Companys–, una llei que tenia com a eina bàsica substituir lo que es nomenava «lo contracte de rabassa morta» que era a fi de protegir els camperols. El contracte de rabassa morta era un tipus de contracte pel qual un rabassaire conreava la terra fins que el cep moria. Això, més o menys, durava al voltant dels quaranta anys. A finals del segle XIX, va ser quan a través de la filloxa es van acabar estos contractes de conreu i això va fer que es precipitessin els esdeveniments. El cultiu de la vinya no era profitós i els rabassaires eren expulsats per tal de cultivar les plantacions.

Veient el conflicte social que es presentava, el Govern de la Generalitat va redactar una llei per protegir la gent que vivia al camp, els camperols, de ser expulsats i per dotar-los de terres pròpies. Amb este motiu i amb este objectiu es va establir per exemple el contracte..., la durada mínima, que en aquell temps es va establir, i al mateix temps es dotava els treballadors, els treballadors del camp, de les eines necessàries per poder conrear les seues finques i se'ls facilitava el que era l'adquisició mitjançant l'abonament del seu valor.

Tots sabem la importància que va tenir la Llei de contractes de l'any 34, tots ho coneixem. Es van polaritzar diverses qüestions, per exemple un conflicte entre l'Estat i la Generalitat sobre competència legislativa, dret social i el dret civil, conflictes entre propietaris agraris i els conreadors de la terra, i, per damunt de tot, un conflicte polític que va desencadenar unes conseqüències que el preàmbul d'esta llei sí que ho reflecteix i que, des del nostre punt de vista, més val ni valorar ni molt menys recordar.

Esta era la realitat de l'any 36. Per sort, esta realitat no és la que avui ens ocupa. Les coses han canviat molt. Les competències legislatives no són discutibles i, afortunadament, no es preveu cap conflicte polític sobre el particular, si no és que la mateixa llei el creï.

Per tant, des del punt de Convergència i Unió, durant estos minuts ens posicionarem davant d'una llei que des del nostre punt de vista, conseller, la considerem molt intervencionista. Una llei que si no és per qüestions purament romàntiques, també és una llei que queda fora de l'àmbit del codi civil de Catalunya, però en detall és una llei que entenem que hauria d'estar dintre del codi civil de Catalunya, i que es fa en bases i criteris que responen molt més a un passat que no pas en una visió de futur. Ja començant pel nom de la llei. Nosaltres, conseller, creiem que respon més a raons històriques que no pas a la pròpia filosofia de la llei. Es tracta més, honorable conseller, d'una llei d'arrendaments rústics. La tècnica legislativa així ho aconsella, que el títol d'una llei normalment sempre reflecteix el contingut de qualsevol llei, i este no és el cas.

Per què des del Grup de Convergència i Unió presentem esta esmena a la totalitat? Bé, nosaltres vam estar debatent si realment la presentàvem o no la presentàvem, esta esmena a la totalitat. Vostè abans hi feia referència quan llançava esta mà estesa. Nosaltres vam estar debatent si realment valia la pena, o no, presentar esta esmena a la totalitat, i vostè també n'ha fet referència, sobretot als articles 44 i a l'article 45 de la mateixa llei. Nosaltres entenem que estos articles no els podem acceptar. De la manera que estan redactats, conseller, nosaltres no els podem acceptar, i així ho vam dir en seu parlamentària la passada legislatura. I ens sobta, si més no, que esta llei al cap d'uns mesos torni a entrar aquí, al Parlament de Catalunya, igual que al seu moment va passar, a la passada legislatura. Al nostre entendre, honorable conseller, estos articles –el 44 i el 45– vulneren de manera molt greu el dret a la propietat. Entenem que vulneren el dret a la propietat.

És bàsicament per això que considerem este projecte totalment inacceptable i presentem aquesta esmena, precisament, per a la seva devolució al Govern.

Conseller, si la Generalitat vol adquirir sòl rústic, el trobarà, sempre que el Govern o la Generalitat pagui el seu just preu, i això tots ho sabem. Però, un dret preferent d'adquisició no té sentit. El propietari és lliure de vendre a qui vulgui la seva terra. El propietari té el dret de vendre a qui vulgui la seva terra. Avui no té sentit conferir un dret d'adquisició preferent a la Generalitat. Nosaltres entenem, conseller, que és un intervencionisme i que no té justificació. No té cap justificació en el terreny dels principis i topa amb moltes dificultats en lo que és la seva aplicació pràctica. No té sentit que no es permeti un dret d'adquisició preferent a favor de l'arrendatari, en cas de donació feta per l'arrendador, i en canvi s'atorgui este dret a la Generalitat. Es tracta d'una qüestió ideològica, fortament intervencionista, conseller, en la mateixa línia de les propostes que s'estan fent en matèria d'habitatge –que fa un temps enrere n'estàvem debatent precisament aquí al Parlament de Catalunya–, precisament, este intervencionisme que fa el Govern de la Generalitat en matèria d'habitatge lo traslladem també al que és el món de la pagesia.

L'article 44 estableix el dret d'adquisició preferent. La Generalitat, en totes les finques rústiques o explotacions agràries que siguin objecte de compravenda, donació entre vius, dació en pagament o aportacions a societats. L'article 45 diu que el Govern establirà per reglament les condicions en què es fa este tanteig i este retracte, i no diu res més. Això és tot, conseller. Per tant, no parla ni de les condicions, ni de les circumstàncies, ni del procediment, ni de la destinació. Nosaltres el que exigim és precisament això, que vostès ens diguin..., o que es reflecteixi, a través de la llei, en quines condicions, en quines circumstàncies, en quin procediment..., i quina destinació tindran finalment estes terres. Tot queda en mans del Govern o en qui el Govern delegui. Per tant, nosaltres, honorable conseller, això no ho podem acceptar de cap de les maneres.

Des de Convergència i Unió pensem –i vostè en feia referència abans també– que la llei de contractes de conreu al final vol ser una eina per fer política agrària. I en això estaríem totalment d'acord. Nosaltres estaríem

totalment d'acord amb els objectius d'aquesta llei. La preservació del sòl agrari és un dels objectius. El fre a l'especulació, precisament, pel que vostè també deia, i, per tant, que no s'augmenten los preus de les finques rústiques i això fa que al final acaben ser inassolibles per part del món pagès. I un tercer objectiu: disposar d'un fons de terres per a l'abast dels joves agricultors a les noves incorporacions o per a aquella gent que vulga engrandir les seves explotacions simplement per millorar la seva competitivitat. Per tant, estem parlant d'uns objectius que són la preservació del sòl, el fre a l'especulació i la dotació d'unes finques per a la gent jove, per a les noves incorporacions o l'ampliació de les finques. Nosaltres hi estem d'acord. I vostè ho deia. Nosaltres compartim estes finalitats, però ara no estem discutint les finalitats. Ara el que estem discutint són los mètodes per arribar a estes finalitats. Per tant, nosaltres entenem que el mètode que avui vostès ens presenten no és el correcte. Per tant, nosaltres les finalitats, en los objectius que marca la llei, hi estem d'acord. I així ho vam demostrar la passada legislatura i així també aprofitem ara per dir-li: preservació del sòl agrari, fre a l'especulació i dotació de terres per a la gent jove o a l'ampliació de les finques. Nosaltres d'això n'estem plenament convençuts i totalment a favor. Però, hi insisteixo, conseller, no discutim avui les finalitats, sinó que avui lo que estem discutint són los mètodes per arribar a aquestes finalitats.

Per això ens oposem que dos articles molt breus despatxin de manera ràpida la política agrària del nostre país, i en tantes implicacions..., com és el dret de la propietat. A això, bàsicament, ens oposem. I no diem res d'estrany, conseller. A tota l'Europa comunitària no hi ha ni un sol precedent que en terme normatiu s'hi puga assemblejar, no n'hi ha ni un.

Sovint quan parlem de la llei de contractes de conreu, parlem de l'exemple francès i parlem del que ells n'anomenen les SAFER, que en una traducció molt lliure ve a dir «les societats de la gestió i organització del sòl rústic i l'establiment en el món rural», que regula el títol quart del llibre primer del codi rural francès. Però, bé, en estes societats, que parlen..., a França, hi participen les organitzacions professionals, hi participen els sindicats agraris, hi participa també el sector de l'Administració, els ajuntaments. Per tant, hi participen dos òrgans molt importants i tenen el dret de tanteig sobre les finques rústiques, però la diferència que hi ha entre lo que avui debatem i el que podem agafar, si més no, com un exemple semblant al que avui estem debatent, hi ha una diferència molt important: que el codi rural francès parla..., la mateixa llei regula i enumera amb molta precisió quins casos, quines condicions, quines finalitats, quins requisits, quins controls i quines garanties poden exercir la facultat que la llei els atorga. Que és lo que nosaltres li demanem, conseller. O siga, estem parlant que nosaltres en dos articles molt breus ens podem tota la llei i el codi francès estipula precisament el que nosaltres li reclamem: en quins casos, en quines condicions, amb quines finalitats, amb quins requisits, en quins controls i quines garanties apliquem.

Agafant també com a exemple l'experiència francesa, l'espai que ens ocupa, esta regulació del dret de tanteig

i retracte, sol en l'espai dos articles del codi francès és molt més voluminós que tot el projecte de llei que avui vostès ens presenten, si incloem el preàmbul. Per tant, vol dir que ells hi donen molta importància, i és lo que en el nostre grup també li demanem.

Per anar finalitzant, un cas paradoxal, honorable conseller, que pot ser si més no curiós, i esperem que a l'honorable conseller d'Agricultura no li agafi la mateixa dèria que al general alcalde de Barcelona, el senyor Clos, que va plantar unes finques municipals de Collserola en vinyes i el vi el va transferir, el va vendre a un celler de la vila. Volem pensar i entendre que el seu hereu continua esta activitat vitivinícola, i si ara no hi posem remei, resultarà emparat com a conreador directe i professional, segons recull l'article 8.3 del projecte que avui ens presenten. És un cas paradoxal, però que existeix en la realitat.

Voler fer un banc de terres, honorable conseller, en estes condicions, entenem que no és conèixer la realitat del país. Nosaltres entenem que fer un banc de terres en les condicions que avui vostès ens presenten en dos articles molt breus sense parlar absolutament ni de les condicions ni de tots los temes que li he parlat abans, entenem que no és conèixer la realitat pròpia del nostre país.

Conseller, allí on l'agricultura funciona, amb tota la problemàtica, amb totes les seves mancances, amb tots los seus ajuts, amb totes les lluites que hem de fer els pagesos i les pageses pel tema dels preus, de les geleres –Terres de Ponent que vostè coneix perfectament, Terres de l'Ebre que jo les conec perfectament, Maresme, Penedès, Osona–, lo millor és no perjudicar-la i amb experiències polítiques que, si més no, semblen un pocet perilloses.

Allí on les de mera subsistència, com pot ser el cas de la muntanya, nosaltres entenem que cal fomentar-la amb tot tipus d'ajuts. Allà on està en clar retrocés, per exemple al Baix Empordà, que de 302 explotacions agropecuàries i terres que fa disset anys que hi havien, han passat a les 17 actuals, i per cert l'altre dia llegia a la premsa que ara fa poc n'han plegat 9 més, vol dir que no estem parlant ni de les 44 actuals. Lo que cal és fomentar les subvencions, lo que cal és dignificar la professió del pagès. I això sí que és una tasca de la Generalitat, i això sí que és lo que el nostre grup li demanem a vostè com a màxim responsable.

Catalunya no és un país de grans propietaris, Catalunya no és un país de grans extensions, Catalunya és un país de petits i mitjans propietaris. I al món rural, al qual nosaltres vivim –i vostè a vegades també en fa esment de la seua vivència en poblacions rurals–, vostè sap perfectament que al món rural hi hem de viure tots: propietaris, no propietaris, gent que viu directament del camp, pagesos a títol principal i pagesos que, com jo, ens hi dediquem, doncs, per les tardes, quan tenim una estona, o els dissabtes i el diumenge. I per tant han de protegir tot este sector.

Cal una política agrària seriosa, conseller, que beneficiï tot el sector agrari. Cal una política agrària que protegeixca, com li deia abans, tant els propietaris de la terra com els seus conreadors.

Conseller, noves cares, idèntics projectes –noves cares, idèntics projectes. I els mateixos defectes: manca d'ambició nacional i gran tendència a l'intervencionisme.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar ara posició sobre l'esmena a la totalitat, els grups parlamentaris. I té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyor Jordi William Carnes... *(Pausa.)* Té la paraula l'honorable senyor Jordi William Carnes.

El Sr. Carnes i Ayats

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, en primer lloc vull agrair al conseller no tan sols la brevetat de la seva exposició d'aquest avantprojecte de llei, sinó també el tarannà amb què ha estès la mà al conjunt de les forces polítiques d'aquesta cambra per treballar conjuntament en una reivindicació històrica.

En aquest sentit, i com no podia ser d'una altra manera, el meu grup estarà a la disposició d'aquesta voluntat, agraïda, per al treball en seu parlamentària. També s'ha de recordar que aquesta llei ja va ser impulsada d'acord amb l'acord que es va plantejar en el Tinell, en la passada legislatura, per l'honorable Antoni Siurana.

En el decurs de la passada legislatura, i encara que va decaure pel seu finiment, aquest avantprojecte de llei va ser admès a tràmit al Parlament, informat per la ponència, dictaminat per la comissió i pel Consell Consultiu, afirmat en la seva constitucionalitat i seguretat jurídica; és a dir, va dur a terme una tasca que entenem que no ens podem permetre el luxe de perdre, no per nosaltres, sinó fonamentalment pel sector, ja que, com molt bé ha explicat el conseller, es tracta d'una reivindicació històrica que requereix una legislació moderna que s'adeqüi a l'evolució del model agrari català.

Dit això, i sent conscient del tema que ens ocupa, torno a agrair la voluntat de consens expressada pel Govern i la seva predisposició a construir conjuntament, no tan sols amb els membres d'aquesta cambra, sinó també amb les diferents organitzacions agràries representatives del sector, un consens necessari.

Per tant, sense més preàmbuls, m'agradaria exposar un conjunt de reflexions que es desprenen de l'exposició de l'avantprojecte que avui ens ocupa.

Per què cal una llei de contractes de conreu? D'acord amb l'anàlisi de les dades dels censos agraris, es detecta una acceleració en l'augment de la superfície mitjana de les empreses i de la seva dimensió econòmica, complementat per un rejuveniment dels actius agraris. Tot això és degut, bàsicament, a la reducció de les explotacions en un 38 per cent en els últims vint anys. Les explotacions que han cessat les seves activitats són les menys rendibles, les de titulars d'edat més avançada, que arriben a la seva jubilació i que, per tant, el seu futur no queda aclarit.

D'un arrendatari o parcer que només comptava amb ell mateix, la seva família i, a vegades, algun animal, hem

passat a l'empresari agrari, que és bàsicament el propietari, i que conrea finques arrendades i disposa de maquinària especialitzada. És a dir, com molt bé ha exposat el Govern en la seva intervenció, no sols estem davant una evolució del nombre d'explotacions, sinó que observem una evolució del mateix model agrari: percentatge i activitats de les explotacions, canvis a la parceria en els anys vuitanta, demanda de sòl pel tema de les dejeccions ramaderes, evolució del model en la gestió del territori. Per tant, estem davant de canvis significatius que exigeixen responsabilitats per part de l'Administració i de tot l'arc parlamentari.

Aquest i no altre és el sentit de l'avantprojecte que avui el Govern presenta. Un projecte que pel meu grup significa que la terra és un factor de producció imprescindible per a la producció agrària, però també és un bé patrimonial –en som conscients– el valor del qual va més enllà del seu potencial productiu. Per tal de mobilitzar-lo, els poders públics volen i han d'oferir al sector un cos normatiu suficient que garanteixi la mobilitat d'aquest factor de producció i la transparència.

L'objectiu d'aquesta llei està descrit de forma explícita en el preàmbul. Persegueix facilitar que els professionals de l'agricultura, els que treballen la terra, puguin tenir accés a la terra de forma suficientment estable perquè puguin invertir i maximitzar, amb l'aportació de les millors tècniques disponibles, el rendiment econòmic de les explotacions agràries. La inversió en tecnologia és el factor que en aquests moments ens pot diferenciar més clarament dels nostres competidors, dels països emergents i els països de l'Europa de l'est. Però aquesta inversió en tecnologia només es donarà si els pagesos –arrendataris, petits propietaris– poden comptar amb la terra de forma estable, amb una durada mínima. I en tot cas, aquí podem discutir què s'entén per «durada mínima»; la llei fixa cinc anys, però segur que es pot obrir aquest debat també.

Aquesta llei recupera i actualitza també l'obligació del pagès d'explotar les finques seguint els usos i costums del bon pagès. La normativa comunitària avui dia en diu «bones pràctiques agràries» o «condicionalitat». La societat d'avui demana i amplia, cada cop més, aquestes bones pràctiques per a garantir la seguretat alimentària, la higiene, el respecte al medi ambient, el benestar dels animals. I, a canvi, els pagesos perceben ajuts públics per fer-ho.

Els pagesos són qui assumeixen la responsabilitat de gestionar la major part del territori de Catalunya, i aquesta llei reconeix de forma explícita aquesta obligació i el dret dels ciutadans a exigir-ho. Per tant, la llei vol posar a disposició dels joves la possibilitat d'accedir a la terra en les millors condicions del mercat possibles. Per això la llei preveu el dret d'adquisició de la terra a la Generalitat de Catalunya, a través del DAAAR, per poder facilitar als joves i als petits propietaris la constitució d'empreses rendibles i sostenibles en el temps; res d'intervencionisme, com algú planteja.

L'avantprojecte que avui se'ns presenta persegueix clarament els objectius que l'honorable conseller ha citat. Primer, promoure els contractes de conreu; el contracte d'arrendament s'ha vist avalat en aquest cas, darrera-

ment, per la realitat. Dos, cal donar estabilitat a l'arrendatari i al parcer. Tercer, cal facilitar la compra a l'arrendatari. Quart, cal preveure unes indemnitzacions adequades al conreador per les millores realitzades. Cinquè, cal regular la durada dels arrendaments, que, a llarg termini, el problema recau en el fet que les finques marginals s'abandonaran, i cal trobar un terme mitjà en el benefici d'ambdues parts, buscant sempre l'equitat. Sisè, cal un règim especial per a l'arrendament de pastures, i cal tenir present la reforma de la política agrària comunitària, que atorga directament els ajuts als titulars de les explotacions, i que aquesta llei ajudarà a ordenar els drets entre propietaris i arrendataris. Setè, en definitiva, cal promoure la modernització del camp català, donant estabilitat al pagès, i és per això que es proposa que l'Administració exerceixi el dret de retracte sobre les transaccions.

En definitiva, tot això és el que regula el present Projecte de llei de contractes de conreu. Podem estar d'acord o no amb punts de l'articulat, però el que no podem obviar és que aquesta llei és necessària per al sector i la nostra institució n'ha d'assumir la responsabilitat política.

Li demano –i ho demano en nom del grup majoritari que dona suport al Govern– que es retiri l'esmena presentada de retorn de projecte al Govern. S'ha deixat palesa la voluntat, per part del Govern i també per part del meu grup, de treballar conjuntament per assolir el consens en benefici del sector. Deixi'm-li recordar que en el debat que va haver-hi en l'última legislatura, aquest grup va estar disposat a retirar determinades esmenes. I un cop fetes, malgrat això, el Grup de Convergència i Unió va portar aquest tema al consultiu, i el consultiu va referendar el text que ara vostès qüestionen.

Per tant, els demano que, amb aquesta intenció que nosaltres expressem, de consens, retirin l'esmena a la totalitat que ha presentat el seu grup. Que la sessió d'avui –permetin-me acabar ja– sigui un homenatge a aquell Parlament de Catalunya que, ara fa més de setanta anys, va aprovar una llei de contractes de conreu, però que mai va poder entrar en vigor.

La llei que avui es discuteix recupera la tradició legislativa de la institució que sempre ha volgut donar als pagesos de Catalunya una llei que els permeti l'accés a la terra que cuiden i conreen en benefici dels ciutadans.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és ben cert, com s'ha dit per part d'altres diputats que han intervingut, que la finalització precipitada de l'anterior legislatura, i per tant la dissolució anticipada del Parlament, no va permetre en el seu moment l'aprovació d'aquesta llei, d'aquest projecte de llei, d'aquest Projecte de llei de contractes de conreus.

Estem parlant d'una llei que ha de servir per regular les relacions contractuals entre els arrendadors i els arrendataris de terres, que ha de servir per ampliar-ne els terminis de durada, i també ha de servir per donar transparència a aquest mercat. El cert, senyores diputades i senyors diputats, és que el nostre país necessitava, necessita, des de fa ja una colla d'anys, una regulació pròpia, una regulació específica en aquesta matèria. Actualment existeix, ho sabem, una llei d'àmbit estatal que ordena el sector, però que es troba molt allunyada de la realitat catalana, de la realitat agrària i rural del nostre país.

El nostre grup parlamentari creu que l'interès de partit, que l'estratègia parlamentària, legítima d'altra banda, però certament ben poc fonamentada en el cas que ens ocupa, ha fet perdre temps i ha fet perdre paciència al sector agrari, que esperava aquesta llei des de ja fa molts anys.

Certament, tant el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com el del Partit Popular s'oposaven ja al tràmit parlamentari en l'anterior legislatura i van «maniobrar» –si se'm permet l'expressió– per tal que la llei no s'arribés a aprovar. El suposat, si més no teòricament, punt de conflicte era –se n'ha parlat avui– l'establiment del dret de retracte per l'Administració; un dret que permet regular el sector i garantir als productors terres per a la seva activitat.

El text que avui es posa a debat i a votació preveu que l'Administració compri les finques sempre dins dels preus de mercat, la qual cosa no perjudica ningú i, en canvi, beneficia els productors. Crec sincerament que, quan s'alleguen motius d'intervencionisme o quan es parla de vulneració del dret a la propietat privada, el que es fa és fugir d'estudi. Em dona la impressió que allò que de debò contraria, allò que de debò sap greu, allò que molesta –especialment per part del grup que ha presentat l'esmena a la totalitat– és, probablement, l'existència de la mateixa llei, i fins i tot, probablement, el títol de la mateixa llei, amb el que això vol dir.

Bé, per tal de dilatar tot el procés parlamentari i evitar l'aprovació de la llei, com deia abans, al llarg de l'anterior legislatura, es va portar el text legislatiu al Consell Consultiu; res a dir. El dictamen favorable a la constitucionalitat de la llei que va emetre el Consell Consultiu el mes de juliol passat va posar en evidència aquesta estratègia i aquest oportunisme d'aquests grups parlamentaris; un fet que s'ha fet evident i que, per tant, doncs, el que ha fet és fer-nos demorar en el procés parlamentari i endarrerir l'aprovació d'aquest projecte de llei.

Bona part de les terres conreades a Catalunya estan sota algun tipus de contracte de conreu. I és, per tant, des d'aquest punt de vista que és ben lògic, que és de sentit comú que sigui convenient regular aquesta situació per tal de poder garantir els drets i els deures de les dues parts contractants. Els sectors del camp afectats són gairebé tots, ja que en gairebé tots hi ha almenys una part de les terres que es conreen o s'utilitzen arrendades a partir d'una finca base que és de propietat. Normalment se n'arrenden més de les pròpies, perquè sigui rendible

econòmicament l'explotació, i així evitar la forta inversió de comprar nous terrenys.

Avui, senyors diputats i senyores diputades, es posa a debat i votació un projecte de llei que, de fet, ja comptava amb un ampli suport parlamentari, un suport també de la principal organització professional agrària. Al llarg de l'anterior legislatura, els grups parlamentaris vam treballar força aquesta llei, vam treballar força aquest tema, hi va haver un consens important amb el Departament d'Agricultura i el mateix Parlament, i s'havien recollit bona part de les esmenes de les organitzacions professionals agràries.

Avui podrem aprovar finalment aquest projecte de llei adequat a la realitat del sector agrari i del món rural d'avui; un text que regula específicament les diferents realitats existents en els contractes de conreu, com s'ha dit abans, com ara les parceries, quan es paga en espècies, o bé l'arrendament en pastures, o bé les masoveries, o bé la casa i les instal·lacions de les granges.

En el debat parlamentari que es va produir i en el procés d'esmenes, en comissió, que es va produir al llarg de l'anterior legislatura amb relació a aquesta llei es va arribar a un principi d'acord en el qual el projecte de llei allargava la durada mínima dels contractes a set anys i obligava a renovacions automàtiques d'almenys cinc anys, amb preavisos si l'arrendador no volia donar continuïtat a la situació.

Caldrà recuperar, probablement, aquell acord i aquell consens per tal que aquesta llei sigui al màxim de consensuada possible i, per tant, doni els fruits que tots esperem. Fins ara, la durada real d'aquest tipus de contractes no donava temps suficient per realitzar una planificació a llarg termini que permetés fer inversions i esdevingués una alternativa real per als pagesos. La realitat ens diu que sovint, molt sovint, cal fer feines que necessiten un temps per tal d'amortitzar la inversió, com pot ser ara, doncs, netejar els camins, modernitzar els recs o bé els marges de l'explotació.

També s'estableix el dret de retracte per als professionals agraris, que permet el dret preferent a la compra de terres a preu de mercat si el propietari les ven. Ara bé, la qüestió que ha despertat més controvèrsia, com s'ha dit abans, és el capítol en què es pretenia que, quan es vengués una finca arrendada, en cas que no la comprés el pagès, era l'Administració qui tenia el dret de retracte, sempre a preu de mercat –sempre a preu de mercat–, per a poder crear un fons de terres per a acabar venent-les a altres pagesos.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra creiem que la quantitat de terres que es veurien afectades per aquest dret de retracte a la pràctica seria molt reduït, certament, i és bo no perdre-ho de vista. Però el cert és que la veritable importància d'aquesta mesura rau precisament en el fet que esdevé un mecanisme de transparència, un mecanisme de transparència en el mercat del sòl, i per tant pot, efectivament, evitar transaccions poc clares, transaccions més aviat opaques, més aviat negres, que es podrien arribar a blanquejar a l'hora de comprar determinades finques agràries. Per tant, la transparència és importantíssima, i aquest és un dels valors, dels actius d'aquest projecte de llei.

Sigui com sigui, la finalitat de la llei de regular i comprendre tots els supòsits possibles de contractes de conreu no impedeix tampoc que s'articulin règims jurídics diferenciats, segons quines siguin les parts contractuals. Aquesta diversitat afecta només la durada mínima del contracte i l'accés a la propietat mitjançant els drets de tanteig i retracte, que s'estableixen de manera imperativa a favor de qui la llei anomena «conreador directe i personal».

Bé, pel que fa a la resta de la llei, com s'ha dit, preveu que els contractes de conreu es regeixin primàriament pels pactes convinguts per les parts, segons el principi de llibertat civil i amb respecte a les disposicions imperatives per l'ús i costum de la zona, per l'ús i costum de la comarca i pel dret dispositiu aplicable. Amb aquesta tècnica s'evita també caure en una regulació de caire excessivament reglamentari, impròpia probablement d'una norma de dret privat i limitadora de la llibertat civil.

Sigui com sigui, senyors diputats, senyores diputades, celebrem que finalment aquest projecte de llei s'hagi pogut debatre en sessió plenària i, per tant, poder-lo aprovar sense més dilacions, per la qual cosa el sentit del nostre vot serà de rebuig a l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, per tant, d'aprovació d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com s'ha dit, aquest projecte ja ve de la legislatura anterior; s'ha presentat per part del Govern amb la mateixa extensió i contingut que en la legislatura anterior, i pel nostre grup sí que hi ha una diferència, que d'alguna manera matisarà la nostra posició, i és el fet que entre una legislatura i l'altra hi ha hagut el dictamen del Consell Consultiu.

Nosaltres vam presentar en l'anterior legislatura esmenes tècniques, la majoria de les quals, doncs, van ser acceptades i observades en ponència, però la veritat és que hi havia alguns articles que sí que per nosaltres, doncs, obrien interrogants respecte a algun dels conceptes que avui s'han esmentat per altres grups, i a dia d'avui nosaltres considerem que el dictamen del Consell Consultiu ha obert portes per tal de canalitzar les esmenes que presentarem a l'articulat.

En concret, per nosaltres el fonament de la nostra actuació ve delimitada per l'exposició de motius de la llei, que és la que ens diu, que és la que ens marca quin és l'abast i com hem d'anar-hi, què és el que busquem amb aquesta llei. Com s'ha dit, el que busquem és que sigui un instrument cabdal dintre de la política agrària de Catalunya i que el que busquem, també, és garantir la preservació de l'actual sòl agrícola donant-li un bon ús i buscant aquesta estabilitat i millora de les explotacions

agràries. Com s'ha dit, doncs, aquesta llei –l'anterior legislació que en tenim és antiga– podia haver entrat dintre del marc de la codificació del dret català, i el fet de fer una llei específica per a aquesta regulació, d'alguna manera, el que decanta és la importància de fer un tipus de legislació més àgil i més moderna, per tal d'afrontar la problemàtica que hi ha en el món agrícola.

Sí que és veritat que és una llei que es mou en una doble competència, en una doble àrea, que ve, per un cantó, doncs, referida a aquella competència legislativa que aniria referida a la conservació, modificació i desenvolupament del dret civil català, del dret propi, i després la relativa a l'agricultura i ramaderia. Si bé des d'un punt de vista d'una tècnica legislativa nosaltres ens sentiríem més còmodes amb una regulació jurídica exhaustiva, dintre del Codi civil, del llibre sisè, doncs, la veritat és que el Govern, que és qui té l'impuls, ha volgut fer aquesta llei específica, i per tant per nosaltres, mentre s'apliquin les mesures jurídiques adients per fer aquest equilibri i aquesta preservació de drets entre el que són els objectius exposats en l'exposició de motius de la llei i el que seria el dret de la propietat i de conreu, doncs, per nosaltres no hi hauria problema.

Atès que estem en aquest projecte de llei que ho regula en específic, nosaltres ens referirem en concret a tres punts que per nosaltres obren el camí de matisació de les esmenes. És per això que el nostre grup no ha presentat una esmena a la totalitat i que tampoc donarà recolzament a la presentada per Convergència i Unió, perquè veiem que el dictamen del Consell Consultiu ha estat unànim, no hi ha hagut vots particulars en el sentit que alguns membres del consell hagin matisat, doncs, alguna actuació, que podia haver arribat a veure que un article és inconstitucional. I, per tant, nosaltres considerem que l'eix d'aquesta nova ponència que presentarà l'articulat, les esmenes a l'articulat per part dels grups parlamentaris, ha de fonamentar-se o ha de guiar-se sota el dictamen del Consell Consultiu.

I sí que és veritat, com diu el mateix dictamen, que manquen cauteles. Manquen cauteles que, com a mínim, obren interrogants, per aquesta voluntat protectora del legislador que a vegades, doncs, no acaba de ser prou curós amb la tècnica legislativa, i considerem que hi ha d'haver condicionants, requisits i matisacions en les exclusions, per a l'establiment de mecanismes de retorn a la situació prèvia a l'aplicació del dret d'adquisició preferent. És a dir, hem de veure, d'una situació de normalitat, d'uns articles que poden pensar..., o fer-nos veure que hi ha un desequilibri entre el que és Administració i el món privat, i és per aquesta via que nosaltres farem la presentació d'esmenes, sobretot perquè considerem que aquest equilibri és necessari per afavorir l'arrelament socioeconòmic de les persones i de les seves famílies, amb la finalitat emparada per la funció social de la propietat dintre del que és l'àmbit agrari; en concret, m'estic referint als articles 33 a 35.

L'article 33 és el que parla de subarrendament, i exclusivament en el seu punt tercer és quan ens parla de l'Administració. Nosaltres considerem, tal com ha contemplat el Consell Consultiu, que aquest article s'ha de vincular directament amb el 44 i el 45 perquè, si no, realment, doncs, estaríem obrint una porta que no és

que l'Administració tingui un dret preferent, sinó que hi hauria un dret agrari exclusiu i preferent per part de l'Administració pública.

És en aquest sentit que nosaltres veiem, en el vot particular que es va presentar i que és objecte del fonament cinquè, apartat segon, del Consell Consultiu, quan parla d'aquests dos articles, 44 i 45..., on veiem realment aquest equilibri necessari, aquest dret a tanteig i retracte que, com molt bé diu el Consell Consultiu, doncs, ha estat objecte de legislació en d'altres comunitats autònomes, inclús també la de Catalunya, ha de tenir uns especials requisits i condicionants pel que fa referència a la Llei de contractes de conreu, sobretot perquè –com diu molt bé el fonament cinquè i també..., no apareix en l'exposició de motius– la finalitat del projecte no és crear un fons de terres arrendades, sinó preservar una activitat i uns paisatges determinats. És a dir, aquesta és la finalitat, no crear, doncs, un fons de terres arrendades –que hi ha un altre projecte que sí que ho pretén, però en concret aquesta llei que és objecte del debat, doncs, no ho pretén.

I nosaltres volem remarcar el posicionament del nostre grup en tres punts. Primer, fent referència al títol competencial i remarcant que, si bé, com hem dit, doncs, suposa un equilibri entre el que serien l'agricultura i el dret civil, en aquest cas el que pretén la llei és avalar una política més general en l'àmbit agrari i que estigui menys centrada en els contractes d'arrendament i en la tutela dels arrendataris.

En segon lloc, l'article 44, tal com estava expressat en el projecte original, podia implicar l'exercici de drets de tanteig o retracte en totes les finques considerades rústiques perquè s'alienessin a Catalunya, amb la qual cosa l'Administració tindria un munt de publicacions, i el tema de les notificacions i poder exercir aquests drets, com diu el mateix Consell Consultiu, ens portaria a una situació de fins a on té la Generalitat capacitat de crear aquest fons econòmic per portar a terme, doncs, aquestes despeses d'adquisició de les finques que estarien en aquestes condicions. Per tant, ho deixem sobre la taula i ja veurem si això realment..., si la finalitat és aquesta. Pensem en les condicions econòmiques, i, com a la Generalitat realment tindrem aquest dret d'adquisició preferent, pensem que també es revertiran els requisits de la llei de ser arrendadors o no. Per tant, considerem que aquest és un dels punts fluixos del projecte.

I el tercer és el ja esmentat tanteig i retracte, en mans de particulars i Administració pública, on és l'equilibri? Aquesta és, pel Grup Popular, la consideració més important, perquè..., sobretot si tenim en compte les limitacions, que no és que limitin la propietat privada –ja ha dit el mateix consell, amb el seu dictamen, que és plenament constitucional–, però veiem que hi ha limitacions importants, com per exemple la desaparició de la permuta, i també l'obligació de la delimitació reglamentària de les zones o demarcacions territorials; les excepcions que preveu en el mateix article 33.1. L'Administració pensem que s'hi incorpora com a subjecte i que, com a tal, pot exercir els drets de la preferència adquisitiva, de manera que aquestes cauteles de caràcter general també li haurien de ser d'aplicació.

I, ja molt breument, només fer referència a la importància que nosaltres donem, amb la incorporació d'esmenes o de modificació del text, a aquests tres articles, el 33, el 44 i el 45. I, en aquest sentit, dir que les limitacions d'aquest article 33.1, amb formes d'exclusions, si realment són esmentades dintre del mateix article de manera expressa..., o bé alternativament es pot preveure un precepte general sobre els drets d'adquisició preferent aplicable tant al dret de tanteig i retracte entre particulars com per part de la Generalitat. En cas contrari, sí que considerem que no només la finalitat de la llei, doncs, quedaria minvada, sinó que tota l'activitat, com a persona, com a agent, dintre del que és el dret de tanteig i retracte quedaria minvada, i per tant, doncs, això influiria...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

...directament –sí, acabo, senyor president–, influiria directament en els objectius i en la finalitat que el nostre grup ha volgut veure per part de la iniciativa del Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, no volíem pas deixar passar l'ocasió, que crec que no seria bo que la deixéssim passar, per fer, a manera de recordatori i, per què no?, a manera d'homenatge, una memòria a aquelles persones que van fer possible una llei republicana, Llei de contractes de conreu, que va ésser, si no la més emblemàtica del pensament de la República, una de les més emblemàtiques del pensament de la República. Potser per això no va poder ésser aplicada.

Avui les coses han canviat molt, afortunadament. El nostre món agrari és més plural, és més democràtic, està més pacificat. Però els valors que sustentaven aquella llei del 34 i el republicanisme de la llei del 34 continuen sent vigents avui.

I és per això que la llei que es presenta en aquest Parlament, en aquesta cambra, és una llei veritablement oportuna, però és a la vegada una llei necessària.

En l'estructura de la propietat agrícola a Catalunya hi ha bàsicament la propietat petita, mitjana. No és possible dimensionar..., si efectivament no fem una llei que permeti no només l'adquisició de noves terres, sinó els arrendaments a terminis llargs, amb possibles planificacions de les noves produccions, no és possible tenir una agricultura ni una ramaderia suficientment competitives.

Aquesta llei permet dimensionar les explotacions en un país, doncs, de conreus que són excessivament petits. Aquesta llei facilita, i això és probablement el més important d'aquesta llei, la incorporació de noves generacions a l'activitat agrària, just en un moment en què estem en declivi, probablement també perquè les extensions de les nostres explotacions són massa reduïdes.

Aquesta llei és necessària i és oportuna perquè garanteix l'estabilitat a les produccions en règim de lloguer de terra, perquè modernitza la contractualitat i perquè permet la consolidació –i això sí que és veritablement innovador– de la xarxa cada vegada més extensa, afortunadament, a Catalunya de custòdia del territori per a la preservació de la seva biodiversitat; no una activitat productiva o directament productiva agrària, però, en canvi, absolutament necessària per a la preservació del nostre patrimoni natural, d'allò que som, en definitiva, com a éssers posats dempeus sobre la terra a Catalunya.

Aquesta llei facilita l'accés a la propietat de la terra agrícola i determina quins són els subjectes preferents. L'accés a la propietat, la regulació de l'accés a la propietat, la determinació i la modernització d'aquest accés..., és fonamental per a les explotacions agràries catalanes si volem que siguin aquestes efectivament competitives.

Aquesta llei –i aquest és un dels altres elements interessants– inicia el camí cap a un fons de terres públic, tan demanat, tan exigit, per molts i molts pagesos i pageses, també per organitzacions agràries i també pels homes i les dones que a Catalunya pensem que efectivament l'Administració ha de fer possible que els joves que s'incorporen a la terra, la gent madura que vol ampliar les seves explotacions ho puguin fer, per aquella gent que volem que les transaccions siguin efectivament transparents.

Té virtuts aquesta llei: el pactisme tradicional queda preservat; es reconeixen les formes diverses dels contractes de conreu –l'arrendament, la parceria, la masoveria..., altres formes que són habituals i usuals en les comarques–; estableix qui és el subjecte de dret prioritari en l'exercici del templeig i del retracte per a la compra de les terres, i incorpora les persones jurídiques com a efectivament, si en són, d'acord amb el que preveu la llei, subjecte prioritari per a l'adquisició, en un moment en què ja no només, i afortunadament, les famílies, els homes o les dones fan la producció agrària, sinó també les entitats jurídiques, en un esforç que fa Catalunya per a incorporar a la producció agropecuària també aquestes persones jurídiques, les cooperatives, les empreses; determina un temps de durada que assegura els conreus, en els contractes de lloguer, i, finalment, mira de fugir de la judicialització dels processos que s'han donat històricament també a Catalunya, introdueix per a això l'arbitratge extern, que ens sembla una fórmula innovadora, interessant, en tot cas creativa, i participativa.

Tenim alguns peròs, que naturalment volem parlar amb els grups de la cambra i amb el Govern, respecte d'aquesta llei en la seva tramitació. Diríem, efectivament, que el termini previst, mínim, de cinc anys per als contractes d'arrendament és escàs per assegurar una planificació de les finques. Diríem que la Generalitat, en el

seu exercici, que en té el dret i el deure, de retracte per a la compra de terres, sempre subsidiàriament, hauria d'aclarir que ho faran només per a usos productius agrícoles. I, finalment, caldria que la llei contemplés més clarament, més contundentment, que les entitats de custòdia de la biodiversitat i del paisatge rural són també, poden ser també subjectes preferents en l'adquisició del sòl agrícola.

És per aquestes raons que donarem suport a la tramitació d'aquesta llei, oportuna i necessària. I és per aquestes raons que no donarem suport, de cap de les maneres, a l'esmena presentada a la totalitat pel Grup de Convergència i Unió. No podem entendre les raons de Convergència i Unió. Una esmena a la totalitat a una llei que és tan esperada i tan desitjada pel sector agrícola, agrícola i ramader, de Catalunya, no podem comprendre-la si no és fonamentada, aquesta esmena a la totalitat, en qüestions netament ideològiques. I el territori agrari, el territori pecuari de Catalunya no necessita tant qüestions ideològiques com afavorir polítiques que afavoreixin la fixació de la població en el món rural i l'economia productiva, que és possible, que és necessària, que és el sosteniment d'això que hem estat i que som com a nació.

No hi ha cap mena de raó, ja no només des del punt de vista jurídic o des del punt de vista constitucionalista, que avaluï el criteri de l'intervencionisme respecte de la possibilitat que la Generalitat té, de forma subsidiària, d'acord amb el valor del mercat, a exercir el retracte. No hi ha cap mena de raó que pugui sustentar aquest criteri intervencionista que diuen vostès, els diputats i les diputades de Convergència i Unió. Ans al contrari, el que hi ha és la necessitat que, com a subjecte actiu, la Generalitat faci també aquesta política de redistribució de la terra que és abandonada, que no vol ser cultivada, perquè qui n'és el propietari ha decidit que es dedicarà a una altra activitat, a fi de preservar la diversitat en el territori, la producció en el territori.

Res més important en aquesta llei, al nostre criteri, que justament aquest dret, que és un dret en favor dels petits i dels mitjans agricultors, també de les petites i mitjanes explotacions, ja en aquesta llei.

És per això que ho celebrem i que celebrem, també, la tramitació d'aquesta Llei de contractes de conreu, històrica, espero que no tant com la del 34, però, en definitiva, històrica per a la pagesia de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Buenos días, ilustrísimos diputados y diputadas, señor *conseller* de Agricultura, Alimentación y Acción Rural, nuestro grupo parlamentario acoge con agrado la regulación de contratos de cultivo, atendiendo que disponemos de competencia para ello.

Hoy más que nunca el campo debe ser la fuente de vida agroalimentaria y de bienestar emocional y ecológica que la tecnificación de la era industrial puso en peligro. Asegurar trabajo, productividad y bienestar a nuestros agricultores ha de ser un objetivo prioritario en nuestra acción de gobierno. No es tarde todavía para enseñar el retorno al campo de miles de jóvenes que, durante décadas, han tomado el camino inverso a la ciudad. Pero para esto se deben dar determinadas condiciones. Este proyecto de ley, señor *conseller*, puede facilitar algunas cosas.

Entendemos que los objetivos claves de esta nueva legislación agraria deben ser ante todo, y en todo momento, el fomento armónico del desarrollo rural, teniendo en cuenta los aspectos económicos, sociales y humanos que se dan en las relaciones contractuales arrendaticias, de manera que se facilite un equilibrio entre las partes, atendiendo tanto a derechos como a obligaciones. Y su objetivo principal debe ser el de garantizar la preservación del actual suelo agrícola, su buen uso y la estabilidad y mejora de las explotaciones agrarias.

A su vez, debe servir como instrumento de movilización de las tierras y de sus recursos agrarios, para así posibilitar el aumento de las explotaciones agrarias en Cataluña, y hacerlo siempre en el marco de una agricultura moderna y tecnificada, con el fin de conseguir unos activos agrarios que sean profesionales de la agricultura en el marco de los derechos y obligaciones que la propia ley reconozca.

Cabe destacar que la regulación de esta materia incide directamente en los aspectos económicos y del mercado de la competencia de nuestros campesinos, los cuales si se sienten normativamente respaldados e incentivados podrán gozar de mayores objetivos económicos y, a su vez, podrán competir en mejores condiciones, tanto en el mercado nacional como en el internacional, pero para ello deben contar con la existencia de marcos jurídicos que faciliten esta labor, no que se la impidan.

Por este motivo es sumamente importante que esta ley contemple el marco normativo de la Unión Europea al que pertenecemos, en la última reforma de la política agraria común..., que se incorporan mecanismos nuevos, sustentadores de las rentas de los agricultores y ganaderos, ligadas directamente a la explotación agraria y concebidas como un todo en el que la actividad agraria se convierte en un elemento esencial. De ahí se deriva que en la modificación propuesta se obligue a la profesionalidad agraria de los arrendatarios para acceder a ser titulares de un contrato de cultivo.

Para ser eficaz la ley tiene que posibilitar que en igualdad de condiciones determinados arrendatarios puedan incrementar su actividad económica, y para ello introduce los derechos de tanteo y de retracto, que le permiten acceder a arrendamientos de nuevas tierras, como forma adquisitiva de propiedad.

Si el derecho de tanteo y retracto, recogidos por este proyecto de ley en su sección sexta, referida a los derechos de adquisición preferente, que comprende los artículos 34 a 36 de la misma, en los que se reconoce explícitamente para los agricultores que trabajan la tierra de forma directa y personal, y subsidiariamente para la

Administración de la Generalitat..., nosotros entendemos que este reconocimiento que se hace de manera imperativa a favor de unos debe ampliarse en favor de todos los tipos de arrendatarios, sin ningún tipo de excepciones.

Partiendo de la misma premisa de igualdad, consideramos que al hablar de la duración de los contratos de cultivo y de sus prórrogas, reguladas en los artículos 18 y 19, respectivamente, de este proyecto de ley, se debería contemplar de manera imperativa una duración mínima de cinco años para todos los contratos de arrendamiento y sus prórrogas, independientemente de quien sea el arrendatario, tenga o no la consideración de cultivador directo y personal. Un plazo menor de cinco años es insuficiente para poder iniciar y amortizar de la mejor manera posible la inversión en una explotación agraria.

Por lo tanto, pedimos que la duración del mismo sea como mínimo de cinco años –sería interesante que fueran siete–, para garantizar la seguridad jurídica, para incrementar e incentivar la producción agraria y así obtener una mayor rentabilidad, y que sirva como incentivo para todas aquellas personas con un menor poder adquisitivo, pensando especialmente en nuestros jóvenes.

Todo esto constituiría una forma de fomentar la permanencia de las personas jóvenes en las zonas rurales. Por todo lo que antecede, solicitamos el mismo derecho para todos los arrendatarios, no solo para la Administración pública y para los agricultores que trabajan de forma directa y personal la tierra. Y, además, proponemos igualdad de duración mínima contractual y prórrogas para todos, sin excepciones. Es decir, para todos los supuestos que quedan excluidos del artículo octavo.

No queremos dejar de lado la libertad de pacto entre las partes, propia del ámbito civil, pero entendemos que también es necesaria una ampliación de derechos en cuanto a la duración de los contratos y de adquisición preferente, por entender que favorecen las necesidades socioeconómicas de las personas. Lo importante para nosotros, una vez más, son los ciudadanos concretos en igualdad de condiciones. Por ello, para que la ley sea un instrumento eficaz, debe dar la seguridad suficiente tanto a arrendadores como a arrendatarios y que resulte igualmente atractiva tanto para unos como para otros.

Señor *conseller* de Agricultura, Alimentación y Acción Rural, no estamos obligados a hacer una ley por el simple hecho de tener competencias para hacerla; aprovechémosla, en todo caso, para mejorar las condiciones de nuestros campos y nunca para empeorarlas. O dicho de otro modo: no por tener competencias hemos de hacer una ley que en muchos aspectos no mejora la Ley de Arrendamientos Rústicos, del Estado, 26/2005, del 30 de noviembre, y lo tendríamos que tener en cuenta, ya que esa ley en algunos aspectos es mucho más progresista que la nuestra.

Para terminar, la disponibilidad de los artículos 44 y 45 a una interpretación de intervencionismo del que se queja Convergència i Unió se debe al vacío explicativo de las condiciones del derecho de adquisición preferente de la Generalitat. Aquí el Govern sí debería ser más

explícito y poner las condiciones del derecho de adquisición preferente para saber a qué hemos de atenernos.

No obstante, apoyamos este proyecto, pero nos reservamos la posibilidad de hacer alguna enmienda particular.

Gracias, señor *conseller*; gracias, señor presidente.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. (*El Sr. Pallarès i Povill demana per parlar.*) El senyor Pallarès... (*El Sr. Pallarès i Povill intervé sense fer ús del micròfon.*) Té dos minuts.

El Sr. Pallarès i Povill

Bé, simplement, el senyor William..., és cert que aquesta llei va passar el dictamen del Consultiu positivament, però va ser la llei que precisament se va aprovar en comissió d'Agricultura, no és la llei que avui se'ns presenta aquí. Primera cosa... Sobretot per l'eliminació del capítol sisè.

Al mateix temps, també sorprèn, senyor William, perquè precisament va ser a la passada legislatura que el seu grup, i essent vostè *conseller*..., en va ajornar vostè la tramitació aquí al Parlament dos mesos, perquè es va traure dels ordres del dia de les diferents comissions d'Agricultura. Això vostè ho sap perfectament.

Després també, amb referència a la intervenció del portaveu d'Esquerra Republicana, senyor Ausàs, Convergència i Unió l'únic que va fer i l'únic que fa és, precisament, utilitzar els seus drets reglamentaris; per tant, res més que això. I no va passar aquesta llei, precisament, doncs, perquè el tripartit 1 es va trencar, i precisament, si hagués continuat amb lo seu tràmit, el Govern hagués continuat en la seua trajectòria evidentment que aquesta llei s'hauria aprovat. Per tant, no ens culpi a nosaltres de si el tripartit 1 no va funcionar o no fa assolir els objectius que inicialment s'havien marcat.

I una puntualització: avui no aprovem la llei. Avui, si més no, el que estem fent és donar tràmit a aquesta llei. Però avui no aprovem la llei.

I, quant al posicionament de Convergència i Unió, escolti'm, vostès ens demanen que retirem l'esmena a la totalitat. Nosaltres l'esmena a la totalitat la podríem retirar, però, evidentment, nosaltres el que els demanem a vostès és que retirin íntegrament l'article 44 i l'article 45, i nosaltres retirarem l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

(*El Sr. Carnes i Ayats demana per parlar.*)

El vicepresident segon

El senyor Jordi William té la paraula.

El Sr. Carnes i Ayats

Sí, per al·lusions. A veure, jo tinc la sensació que el diputat de Convergència té algun problema de memòria històrica, com sembla que darrerament té Convergència. El que els hem plantejat és la retirada de l'esmena a la totalitat, simplement com a gest d'una actitud. És ben

cert que amb aquesta actitud Convergència expressa que se n'ha omplert la boca durant vint-i-tres anys, de món rural, i a l'hora de la veritat ni cinc de calaix. En tot cas, el que té al seu costat, a la seva esquerra –que no sé si és la seva esquerra ideològica–, era el president de la Comissió d'Agricultura; per tant, alguna cosa havia de fer respecte a aquesta llei. I tercer, el que va aprovar el Consell Consultiu va ser la validesa jurídica de la llei que aquest Govern ha tornat a posar en consideració.

Per tant, si us plau, no vinguin dient, Convergència, que és un representant del món rural, perquè *a las pruebas me remito*.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat.

(Pausa.)

El president

Procedim a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 45 vots a favor i 84 vots en contra. Per tant, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00010/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

(Remor de veus.) Senyores diputades, senyors diputats, els prego que deixin començar la intervenció a l'honorable conseller... Conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, president, senyores i senyors diputats, és un honor poder presentar aquest projecte de llei a la cambra, perquè respon a una reivindicació històrica. Voldria saludar els representants d'entitats que han constituït la Plataforma de la Cultura per a un Consell de les Arts, i també fer una referència inicial de reconeixement al senyor Bricall, perquè va ser qui va encapçalar l'elaboració d'un informe en el qual es basa aquest projecte de llei. I també el reconeixement de la feina a totes les persones que ja a la passada legislatura van contribuir a conformar el text que avui es presenta a la cambra, en particular el senyor Ferran Mascarell.

El Consell de la Cultura i les Arts, tal com es proposa en aquest projecte de llei, és l'esforç per disposar d'un instrument que permeti executar polítiques culturals prò-

ximes als sectors de la creació. En definitiva, el que es pretén és disposar d'un organisme independent que permeti una prudent separació entre la gestió cultural i el que és el cor del sistema polític i el que és l'activitat del Govern.

Una altra de les funcions bàsiques que pretén el Consell de la Cultura i les Arts, tal com es formula en el projecte de llei, és la de garantir la continuïtat de les polítiques sectorials, al marge de conjuntures polítiques, al marge de girs tàctics, al marge de canvis de govern. És a dir, es tracta de donar consistència i continuïtat a aquelles parts de la política de la gestió pública de la cultura i les arts que tenen a veure, sobretot, amb la creació.

També el que pretén el Consell de la Cultura i les Arts és esdevenir una forma de participació social, especialitzada en l'adopció de les orientacions de les polítiques de foment a la creació.

En definitiva, la idea que hi ha al fons del plantejament del Consell de la Cultura i les Arts és que, si bé és lògic que el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació en aquest cas, o el departament corresponent en d'altres, pugui fixar els grans objectius de la política cultural i compleixi les diverses missions que té assignades, hi ha aspectes relacionats amb el foment de la creació i amb l'activitat artística i cultural que no tenen per què formar part de la missió directa d'aquest departament o del Govern.

La política que hi ha al darrere del projecte de llei el que pretén és situar la llibertat de creació en el centre de la política pública. No és que no hi hagi ja llibertat de creació; el que passa, simplement, el que volem és que la llibertat de creació sigui un eix fonamental, el nus fonamental de la política pública de foment a la creació. Entenem que estem en un moment de canvi, en què és possible un impuls d'aprofundiment i democratització de les polítiques públiques de gestió de la cultura i de les arts, i que l'eix a partir del qual s'ha de vertebrar aquest nou impuls és aquest reconeixement, aquesta transparència, aquesta centralitat de la llibertat de creació. Per tant, doncs, situem la llibertat de creació en el centre de les polítiques públiques del foment de les arts i la cultura.

També el que volem és impulsar l'excel·lència; el Consell de la Cultura i les Arts ens ha d'ajudar a impulsar l'excel·lència. L'excel·lència no s'obté per pura voluntat política; el que cal és posar-hi els elements. I els elements són utilitzar per a la gestió pública del suport a aquesta creativitat, a la creació, a les arts i a la cultura, utilitzar el coneixement expert i especialitzat, i la proximitat als sectors de la creació. És així com podem impulsar d'una forma efectiva l'objectiu de l'excel·lència.

D'altra banda, el que volem també és reconèixer el caràcter polièdric dels sectors de la creació cultural, caràcter polièdric complex i divers de totes les formes artístiques i culturals, i volem incorporar-les, justament, als instruments de gestió política del sector.

I, al mateix temps, també el que volem és reconèixer, a través del Consell de la Cultura i de les Arts, la necessària transversalitat política del suport a la creació i

dels criteris d'assignació de recursos a aquesta creació, al foment d'aquesta creació. No n'hi ha prou amb la formulació, hi ha d'haver una vocació pràctica de, realment, reconèixer aquesta transversalitat. Sempre serà millor que els ajuts concrets a determinades persones o a grups per a una feina de creació, per a un viatge d'aprofundiment, per a qualsevol cosa d'aquestes, les faci un organisme expert, de reputació reconeguda, que emani del mateix sector, que no pas que això caigui sota la sospita de ser una decisió política alimentada o inspirada per una o altra mena de sospita de clientelisme. Per tant, el Consell de la Cultura i les Arts ens ha de permetre també reconèixer la necessària transversalitat política que ha d'infondre, que ha d'inspirar tota assignació final de recursos de foment a l'activitat de creació artística i cultural.

El consell, per fer bé aquesta feina, ha d'estar compost, tal com el projecte de llei reconeix i proposa, per persones expertes de reconeguda tradició, reputació i prestigi, gent de coneixement especialitzat, provat, en l'àmbit artístic i cultural. I és a partir d'aquestes persones, de l'abundància d'aquestes persones, que tindrà sentit el Consell de la Cultura i les Arts, que el mateix consell podrà col·laborar en les feines que desenvolupa la conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El consell es configura com un ens de dret públic, amb personalitat jurídica pròpia, que volem que sigui l'interlocutor especialitzat que faciliti el diàleg entre el Govern, a través de la conselleria, i el conjunt dels sectors artístics i culturals. Ja n'hi ha, de diàleg, però a vegades és un diàleg molt atomitzat, és un diàleg molt dispers i en què és difícil de vegades, des del mateix Govern, atendre les qüestions particulars. La gestió política de la cultura i les arts requereix un contacte directe, i és d'una gran utilitat que persones amb coneixement especialitzat, reconegudes pel sector, puguin fer aquesta interlocució especialitzada amb el conjunt del Govern, amb els responsables de la gestió política del sector.

Aquest consell tindrà feines, tindrà activitats, tal com preveu el projecte de llei, de moltes menes. Li tocarà, en alguns aspectes, informar, sovint preceptivament, en tota mena de qüestions decisives que afecten el sector. Haurà també, moltes vegades, de col·laborar, i, entre aquesta col·laboració, aquella interlocució de què els parlava fa un moment. Però sobretot –i això és decisiu– el Consell de la Cultura i les Arts haurà d'organitzar la política de suport al foment de la creació, haurà d'organitzar aquesta política de suport. Això és fonamental, perquè és el que marca la diferència entre aquells consells de la cultura i les arts, aquells *arts councils* en què ens hem volgut emmirallar, i no uns altres. I és el fet que es tracti d'un organisme de caràcter executiu, no merament consultiu, un organisme de caràcter executiu. Això és el que marca la diferència.

No es tracta només de crear una estructura que pugui orientar, a la qual pugui recórrer el Govern per consultar, pugui recórrer la conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació per saber el seu parer, per detectar el pols del sector; no es tracta només d'això. Es tracta que en alguns àmbits les atribucions executives corresponguin a l'organisme i és aquest el sentit que se li atribueixin funcions com la designació de quins són els premis nacionals de

cultura, però sobretot i fonamentalment l'assignació final de recursos de suport i foment de la creació artística i cultural. Aquesta és una qüestió principal que queda, crec, molt ben recollida en el text que presentem.

Aquest Consell de la Cultura i les Arts, a més a més, ens ha de ser extremadament útil per poder atendre les noves formes d'art i cultura. Estem en un cicle de canvi accelerat en què la tecnologia, impactant les arts i la cultura, les transforma radicalment, i per tant hem d'estar disposat a un canvi substancial, a un canvi radical. I aquest canvi radical, des de la perspectiva de la gestió pública, no pot ser atès si no es disposa d'una interlocució extremadament experta, que estigui en constant contacte amb els sectors de la creació. I per tant entenem que el consell suposa una millora substancial a l'hora de plantejar-nos quina és la capacitat de la màquina de gestió pública de les polítiques culturals disponibles a Catalunya.

La llei, doncs, suposa, des del punt de vista del Govern, un pas decisiu en la voluntat d'aprofundir la modernització i la democratització del nostre sistema públic de gestió de la cultura i les arts. Per tant, aquest és un projecte de creació d'un nou ens que té una gran importància, no és un tema menor; es tracta de disposar d'una peça bàsica que, hi insisteixo, ens ha de permetre modificar, en el sentit de modernitzar i democratitzar, la gestió pública del foment de les arts i la cultura, la gestió pública de les arts i la cultura en general.

Vostès saben que no hi va haver retocs del text que ja hi havia consensuat anteriorment en el si del Govern, i això s'ha fet en bona part perquè entenem també que és bàsic que aquest organisme es posi en marxa aviat.

Jo per això celebro que avui puguem fer la presentació d'aquest text, i sobretot voldria agrair la bona disposició de tots els grups de la cambra, tal com demostra el fet que no s'hagin presentat esmenes a la totalitat.

Tinc la convicció que –i tenim la convicció des del Govern– que aquesta és una acció política important, que disposem d'un bon projecte de llei, i que esperem que ben aviat, amb l'aprovació per part de la cambra, amb tant suport com sigui possible, amb tot el suport, si és possible, podrem posar-lo immediatament en marxa en benefici de la cultura, de la creativitat i de les arts de Catalunya.

Res més, i moltes gràcies. Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Tenen els grups parlamentaris la paraula per fixar posició, i en primer lloc ho pot fer, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria del Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Molt honorable president, honorables consellers, conseller de Cultura, membres del Departament, membres també de la Plataforma per al Consell de les Arts –moltes gràcies per acompanyar-nos, per la companyia en aquest debat–, senyores i senyors diputats, ens ha sorprès molt gratament, honorable con-

seller, l'entusiasme amb què avui ens ha presentat aquest Projecte de Llei del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya, francament.

I ens ha sorprès, permeti'm que li ho digui, perquè durant la seva compareixença en la Comissió de Cultura, quan ens hi va venir a explicar les grans línies de la seva política, vostè ho recordarà, no en va parlar, d'aquest primer projecte de llei que a proposta seva el Govern havia entrat, ja llavors, en aquest Parlament. Quan vam fer-li esment d'una absència tan destacada en aquella exposició, vostè, molt sincerament ens va respondre que no ens havia volgut cansar, i que havia passat fulls i que en aquells fulls que havia passat hi reposava, justament, el Consell de les Arts, el projecte, aquest projecte, que ja abans d'ara –i la feina feta per la Plataforma per al Consell així ho evidencia– ha estat reivindicat per molts sectors culturals, entre els quals ha generat molta expectativa, d'ençà també, i vostè n'ha fet esment, que Josep Maria Bricall va començar a dissenyar-lo.

Bé, doncs, aquest projecte, tan esperat per tanta gent de tants sectors, vostè no l'hauria trobat a faltar llavors en aquella primera compareixença si no hi hagués hagut torn d'intervencions. Sorprenent, també, oi? Només és que ara caldria preguntar-se el perquè.

Arran d'aquell silenci i de les declaracions que li hem anat seguint sobre el consell..., i la immediata –vostè ho ha dit ara mateix– amb què n'accelera tots els tràmits per a la creació..., tot això ens fa pensar que vostè se'l mira amb un cert escepticisme, aquest Consell de les Arts, i que no se l'acaba ben bé de fer seu, aquest projecte. I no se'l sent prou, de seu, perquè realment no ho és. Aquest projecte no porta l'esperit del conseller Tresserras, però vostè se'l troba redactat i n'agilita la tramitació. En tot cas, vostè no se l'acaba de sentir seu, i dona la sensació..., ens ha donat la sensació que tot el seu discurs polític respecte al suport a la creació, l'ha hagut d'adaptar a aquest projecte del CCAC, i no pas a l'inrevés.

És cert, altrament, i l'exposició de motius així ho assenyalava, que l'existència de consells que incorporen professionals de la cultura en representació de la societat civil..., no ho és, de nou, a Catalunya. El conseller Rigol ja en va crear un; la Junta de Museus o la Comissió de Patrimoni en són d'altres exemples, amb la particularitat que són òrgans assessors, i per tant sense la capacitat executiva que es vol atorgar a aquest, de consell, el qual, sobretot –sobretot–, es vol que tingui la capacitat d'organitzar la política de suport al foment de la creació artística i cultural d'acord amb el programa marc de cultura.

Aquesta voluntat ens porta a analitzar, llavors, sobre com es distribueixen els recursos que canalitza el procés polític. En el cas de cultura tenim el model que fem anar fins ara, segons el qual l'assignació l'executa directament el Govern, el qual, transparent, actua a través de convocatòries públiques. Aquest model pot topar amb dos problemes: l'un podria ser la manca d'agilitat en la gestió; l'altre, del tot evitable, podria ser la politització, que podria anar des de la subordinació del funcionament a les discontinuïtats i a les incerteses generades pels cicles electorals.

I per evitar aquests problemes és que vostès creen aquest consell amb capacitat de decisió sobre el suport públic, amb la capacitat executiva, inspirat –vostè ho ha dit– en els *arts councils*: entitats despolititzades, amb cicles de nomenament descoordinats dels processos electorals, que són portades per experts en el sector, i, per tant, tot sovint per persones que hi han estat, en el sector, i que poden assignar recursos no només de manera transparent, sinó també de manera objectiva, per raó de mèrits o per raó de la seva autoritat.

Però qui i què ens garanteix que aquest sistema pot funcionar? Perquè és evident que els membres del consell els nomena un procés polític, raó per la qual no se n'elimina el risc de la politització.

Els volem fer notar aquest risc perquè sobretot vostè, conseller, en moltes de les seves entrevistes, s'agrada de destacar, i ho ha dit avui també, que no té sentit que el poder polític determini el destí de les subvencions; són decisions de caràcter artístic i professional que han de prendre els experts. Però és que també podria passar, podria donar-se el cas, que els experts del sector n'acabessin essent representants, d'aquest sector, amb la qual cosa el procés de concessió d'ajuts podria estar dominat per una voluntat d'aconterament tothom. És clar que si tothom n'és mereixedor, no passaria res, perquè és innegable que l'avaluació haurà de ser de mèrit; l'avaluació no haurà de ser de necessitat.

Ens presenten un projecte de llei per crear, doncs, un organisme amb capacitat decisòria i no pas estrictament consultiu, tal com hauríem volgut des de Convergència i Unió, que serà, quan s'aprovi la llei, l'òrgan que executarà polítiques i que decidirà la destinació dels recursos que l'Administració destinarà en cultura. Però és que ni l'exposició de motius ni l'articulat no aclareixen, no aclareixen bé, conseller, si la competència d'aquest consell serà de la cultura en tota la seva disciplinarietat, o bé només tindrà competències en la creació, és a dir, en l'art i en les seves disciplines. Què substituirà el CCAC respecte dels òrgans del Departament de Cultura o d'entitats altres que, com l'ICIC o la Institució de les Lletres, en formen part i hi són adscrites?

Vostès saben que, en els països que tenen consell de les arts, o bé aquest organisme substitueix el ministeri de Cultura, o bé aquest esdevé un ministeri amb molt poques atribucions. El que no s'entendria és que creessin institucions noves amb competències redundants sobre les que ja existeixen.

Vostè, senyor conseller, en una trobada amb el món associatiu, i segons ens van manifestar la setmana passada en una compareixença, també, en la Comissió de Cultura, els membres de l'Ens de Comunicació Associativa, es va comprometre que el futur consell també tindria competència respecte de la cultura d'arrel. Què en farem, llavors, del Centre de Cultura Popular i Tradicional? Es quedarà només organitzant *dream teams*?

Ens preocupa, també, si anem a l'articulat –i vaig acabant–, la comissió del plenari i de la comissió d'ajuts; que els catorze membres que han de compondre el plenari siguin proposats pel president de la Generalitat, diu molt poc, francament, del seu compromís amb el pluralisme, altrament. I si de despolitització és del que es

tracta, si dels sis membres de la comissió d'ajuts, tres són representants del Departament de Cultura, a vostès els sembla que el risc de despolitització queda eliminat? Volen dir que aquest Govern no confor institucions amb política? També ens preocupa que el règim de control del consell sigui només una memòria lliurada per la presidència, per la presidència del consell, a aquest Parlament. I per això ho tractarem també en el període d'esmenes.

Bé, per què, llavors, el recolzem, aquest Projecte de llei? D'entrada, perquè des de Convergència i Unió ho recollíem en els nostres darrers programes de govern, de crear un consell de les arts. Què sigui millor, que la política cultural l'executi el Govern escollit democràticament o bé un grup d'especialistes, en una concepció tecnocràtica de la gestió pública, fa que ens qüestionem per què només ens ho plantegem en cultura i no ens ho plantegem en sanitat o no ens ho plantegem en educació, per exemple? Mirin, el Consell de les Arts de Finlàndia, saben de quin ministeri depèn? El Consell de les Arts de Finlàndia depèn del ministeri d'Educació.

Bé, des de l'escepticisme que se'ns manifesta respecte que hi vulguin apostar sincerament, per la independència i per la llibertat d'acció del Consell de Cultura i de les Arts, des de Convergència i Unió donem suport a aquest projecte de llei amb la voluntat que en el procés d'esmenes, si realment volen el nostre recolzament, garantirem el nostre posicionament per tal d'apostar per un consell les decisions del qual el facin lliure en les seves actuacions, perquè, altrament, quan s'actua sense decidir, vol dir que es depèn d'algú altre.

No voldrem que aquest sigui un consell creat amb veus autoritzades però que actuï al marge d'aquestes veus autoritzades. Si ha de ser executiu, si ha de ser realment executiu, no pot no actuar lliurement, no podrà no actuar lliurement. Altrament, tenim l'opció que sigui un consell assessor.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me a mi també saludar la presència dels membres de la Plataforma per al Consell de la Cultura i de les Arts i de les persones vinculades al món de la cultura en general que avui ens acompanyen.

Avui és, certament, un dia important per a la cultura, i vull subratllar-ho en aquest moment, perquè avui..., aquest és un projecte de llei desitjat, i arriba al Parlament per seguir el tràmit que el converteixi en un nou marc que defineixi una nova etapa per desenvolupar la nostra cultura.

Ha passat gairebé una legislatura des que el president Maragall va anunciar aquesta llei. Avui, certament, un govern d'entesa, compost, sí, per diferents persones, però inspirat en el mateix esperit, la fa realitat. I jo, certa-

ment, no m'aturaré, en la meua intervenció, en l'anècdota, com ha fet d'alguna manera la senyora Carme Vidal –amb tota la cordialitat...–, perquè estic segur que el que fem avui aquí és una llei –l'estem fent– amb la voluntat de servei a la cultura i de servei al país. I, a més, la fem amb absoluta confiança en el sector de la cultura. I ho explicaré al llarg de la meua intervenció, per què afirmo amb aquestes paraules aquest fet de la confiança.

Certament, ara no es tracta des d'aquí de reconèixer mèrits, tot i que òbviament quan els projectes fan un camí, i un camí llarg com ha sigut aquest, fins arribar aquí, és perquè hi ha persones que des del seu activisme cultural, com és el cas de la plataforma, o des de la seva responsabilitat política han maldat perquè aquest Parlament abordi avui aquest projecte de llei. I no em puc estar de felicitar-los, a vostès, els activistes culturals, la gent de la cultura, però també aquells que d'una manera o d'una altra han estat al capdavant d'aquest projecte per portar-lo endavant.

Per tant, del que es tracta en definitiva és que avui reconeguem aquest pas important que fem com a país i que sobretot el fem amb la convicció de situar les decisions de les polítiques culturals a les mans d'aquells que millor poden representar la cultura, i aquells són els artistes i els emprenedors culturals, o, per dir-ho d'una manera, que allunyem la cultura dels àmbits partidistes, del sectarisme, de l'oportunisme fàcil que utilitza la cultura com un reclam legitimador d'una determinada visió necessàriament incompleta del país.

La cultura és, certament, un valor fonamental d'una societat per moltes raons, que jo crec que queden perfectament explicades en el preàmbul d'aquesta llei. Amb la cultura desenvolupem aquell imaginari que ens defineix com a poble i conreem també aquells valors cívics que volem que ens defineixin com a país. És a través de la cultura que ens definim des d'una perspectiva identitària, però també és a través de la cultura, d'una cultura inclusiva, que podem fer possible la integració i, certament, respectar la diversitat.

Per tant, aquesta llei ha de servir d'eina per reforçar la nostra relació en l'àmbit dels Països Catalans, certament, però també per reforçar la nostra identitat i també per explorar i buscar fórmules culturals d'integració, de reconèixer la diversitat del país, de les altres cultures que coexisteixen amb la catalana, i –no puc estar-me de dir-ho– també de la meua cultura, l'occitana.

Crec fermament que aquesta llei ha de tenir com a objectiu fonamental, senyores diputades i senyors diputats, la democratització de la cultura. És una llei per fer de la cultura un valor suprem de la nostra societat i per preservar el seu espai vital, que no ha de ser usurpat per l'oportunitat dels avatars que tot sovint acompanyen l'activitat política. I ho dic amb plena consciència del significat de les paraules: no es tracta de negar a la política el dret de parlar de la cultura –de fet, la política és també una expressió de cultura–, del que es tracta, com va dir Keynes, és preservar-la de les conjuntures polítiques. I, per tant, hem de democratitzar el debat i les decisions culturals i hem de democratitzar també la gestió de la cultura, i hem de fer-ho retornant la cultura –si em permeten l'expressió– a la gent, al poble, fugint

de l'elitisme cultural, que és sovint banal, i retornant a les polítiques culturals una proximitat que les legítimi davant del conjunt de la societat.

És cert que aquesta llei no és una experiència nova, ho ha dit el conseller, i Catalunya té també una llarga tradició en consells per a la representació de la societat civil. I s'ha dit a bastament l'emparament d'aquesta llei en les experiències anglosaxones, des dels *councils*, que han inspirat aquest model. Experiències de llarg recorregut que ja tenen una llarga tradició i que nosaltres hem d'adaptar a una realitat mediterrània canviant, d'una societat dinàmica que se sent plenament preocupada pels canvis tecnològics i socials que viu, perquè, finalment, senyores diputades i senyors diputats, aquests canvis importants que vivim avui dia són fonamentalment canvis culturals, canvis que hem de saber entendre, gestionar i donar-hi resposta com a societat. Donar resposta a la necessitat de preservar, d'enfortir la nostra realitat cultural pròpia mentre obrim espais a una cultura global, que, en termes de mercat, obre una competència ferotge, és veritat, però també ens dóna enormes oportunitats econòmiques. Per tant, hem de fer harmòniques definicions que d'antuvi semblen antagòniques, però que són, en definitiva, la realitat del món incert en què vivim i que, per altra banda, evoluciona molt i molt ràpidament.

Els nous reptes de la cultura estan ben definits: la conciliació de la dimensió pública de la cultura com a bé d'interès general i de la cultura en termes de consum privat o de mercat són certament un punt de recerca d'equilibris necessaris. No cal oblidar que la socialització de l'accés a la cultura és també absolutament fonamental i que hem d'evitar les discriminacions territorials o les socials, però, sens dubte, allà on el consell té el repte més important i segurament el més apassionant és en com fomentem la creació, la singularitat creativa del país i –si se'm permet aquesta expressió– en el context global, i com cerquem també aquesta necessària excel·lència en aquesta creació, com impulsem la nostra creativitat, que expressa la nostra forma d'interpretar el món, en definitiva. I això, per suposat, davant, com deia, d'aquesta estandardització generalitzada dels productes culturals.

Aquests són, tots ells i alguns altres que la llei explicita –el preàmbul de la llei els explicita amb molta claredat–, reptes fonamentals de la nostra cultura avui. I crec sincerament que amb aquesta llei estarem en millors condicions de fer-hi front que abans de la seva aprovació.

Crec que no és el moment d'entrar en detall sobre els continguts de la llei. Crec que en el procés de debat previ que hem viscut –en aquest llarg procés de debat previ que hem viscut fins a arribar al dia d'avui–, que va començar el comissionat, el senyor Bricall, i a qui crec que cal amb tota sinceritat agrair-li la feina feta... I també, com no, els consellers que van precedir el senyor Tresserras, la consellera Mieras i el conseller Mascarell, han permès que aquesta llei tingui fins arribar a avui un procés de maduració suficient i també un procés de concertació amb el conjunt del món cultural.

Ara ens queda un temps de ponència, de debat de la llei, on jo crec que tindrem la possibilitat d'obtenir un consens polític ampli, un consens polític que ens ha de

permetre que aquesta llei tingui la solidesa d'una eina que permeti fer per a la nostra cultura una cimentació sòlida sobre la qual puguem seguir construint polítiques culturals que ens facin una millor pràctica cultural, però sobretot que ens facin més forts com a país i més sòlids com a societat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, quan el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació portava a aquest Parlament, el dia 20 de desembre de 2006, aquest projecte de llei, molt pocs dies després de constituir-se el Govern, molt pocs dies després, ja feia explícita una voluntat política clara de tirar endavant aquest projecte de Consell de les Arts i complia amb temps rècord el compromís del Govern de la Generalitat de fer realitat aquesta llei, que era un compromís que ja havíem signat a l'Acord del Tinell, del desembre del 2003, i que l'equip de govern anterior va impulsar fins deixar-lo pràcticament enllestit.

Es tracta segurament de la llei més emblemàtica que podrem debatre aquesta legislatura en aquesta cambra en matèria cultural. No puc dir la més esperada, perquè n'hi ha moltes de molt esperades, com, per exemple, la llei de cinema, que també figura en el programa de govern, però sí que molt esperada i molt elaborada i molt treballada prèviament ja, com deia, per l'equip de govern anterior.

M'agradaria agrair, abans de continuar, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la feina feta pel comissionat Josep Maria Bricall, una feina que tothom ha elogiat, que tothom ha reconegut, una feina que va suposar un treball ingent de moltes hores de reunions, de consultes a sectors i a professionals del món de la creació. El fruit d'aquestes consultes i de l'estudi comparatiu amb experiències internacionals van donar fruit a l'anomenat informe Bricall, que ha conduït justament a l'elaboració d'aquesta llei. I volem agrair també la feina feta per la Plataforma de la Cultura per a un Consell de les Arts de Catalunya, l'entitat que ha aconseguit aglutinar desenes d'organitzacions professionals, d'empreses i de creadors, l'entitat que fa més de quatre anys que treballa per impulsar aquesta llei que avui debatem. Gràcies, doncs, als representants de la plataforma, que avui ens acompanyen en aquest debat.

I és que, de fet, avui donem sortida a una reivindicació que no és nova a Catalunya, ja s'ha dit, els professionals de la cultura ho han demanat en diverses ocasions. De fet, a començaments dels anys vuitanta ja es demanava la constitució d'un consell de cultura que renovés i perfeccionés allò que havia estat la història dels consells de cultura de la Generalitat de Catalunya. Si no s'ha fet fins ara, ha estat clarament per una falta de voluntat política, de voluntat política per repensar el model de gestió cultural del nostre país. Al nostre entendre, i ho hem defensat públicament, ara ja la creació del Consell de

les Arts no podia esperar més. Per nosaltres es tracta d'una llei necessària i d'una llei valenta. Necessària perquè cada vegada és més evident que les polítiques culturals no poden estar subjectes, i també s'ha dit, a les conjuntures polítiques concretes; necessària per afavorir el diàleg entre els sectors culturals i l'Administració; necessària perquè actualment vivim un canvi en les formes de crear, de produir, de distribuir, de consumir cultura, i sovint l'Administració per si sola no s'adapta prou ràpidament a aquesta evolució, i necessària perquè la creació –i si em permeteu l'expressió– és material sensible i a vegades la política n'és molt poc, de sensible. I deia també que és una llei valenta, valenta perquè és evident que el sol fet que un govern decideixi impulsar una llei per cedir part de les seves competències o per delegar part dels seus poders no és un fet gens habitual, hi ha molt pocs precedents. I per això s'ha de valorar que el Govern de la Generalitat faci aquesta aposta per la implicació de la societat civil en la gestió d'una part dels recursos públics que han d'atendre la creació cultural i la seva difusió.

Amb aquesta llei el nostre país fa un pas endavant i se situa, en matèria cultural, molt més a prop dels països que han fet de la cultura el motor de les seves polítiques de benestar. Països com Finlàndia, que té un consell des de l'any 1967, asseguruen, fent valoració, que gràcies al Consell de les Arts el seu país ha adquirit reputació com a nació que valora la seva cultura i el seu art. I en això coincideixen els seus veïns nòrdics. Aquesta llei ens permet, doncs, seguir els passos de països com Dinamarca, com Holanda, com Irlanda, com Anglaterra, com Estats Units o com el Quebec. Països on la inversió pública en cultura és molt més alta, països on la cultura juga un paper central, no només en la societat, sinó també en els governs.

Insisteixo que el naixement d'aquest consell, encara que en molts casos es basi en el model anglosaxó dels *art councils*, no és aliè a la nostra història i a la nostra tradició. A Catalunya, també s'ha dit, hi ha una llarga tradició de consells que incorporen professionals de la cultura en representació de la societat civil.

Tal com diu aquest projecte de llei, que caldrà que debatem a fons en aquest tràmit parlamentari que avui engega, el Consell de les Arts hauria de servir per aplicar una perspectiva transversal a les polítiques culturals, per decidir sobre la destinació dels fons de promoció i foment de la creació artística i cultural, per revisar anualment l'estat de la cultura catalana, per participar de l'elaboració del programa marc de cultura i definir línies estratègiques a llarg termini, i també per anar més enllà: per mirar a fora, per conèixer experiències internacionals que hagin reeixit i que puguin aplicar-se a la nostra creació artística i cultural.

I tot això el consell ho ha de poder fer amb un cert marge de confiança, ho ha dit el conseller, i li agraeixo la claredat amb què ho ha exposat. El consell no pot ser un simple òrgan assessor, no ha de ser un simple òrgan consultiu només. El mateix informe Bricall ja admetia que –ho cito textualment: «Alguns veuen aquest organisme com la mera posada al dia dels antics consells de cultura de la Generalitat, amb una funció essencialment assessora i consultiva dels consells de cultura i d'ajut a

la definició de les polítiques culturals; altres, en canvi, s'inclinen per atribuir-li unes funcions més properes a la tradició anglosaxona. Tant uns com altres no solen descartar fórmules mixtes.» En aquest sentit, doncs, i recollint les paraules de l'informe Bricall, apostem perquè avancem en el camí fins al punt que quedi clar que el consell ha de tenir funcions executives, com ja deia el conseller en aquesta mateixa tribuna.

Pel que fa a la configuració del futur consell, ens sembla que hauria de ser prou representativa des del punt de vista sectorial, amb persones vinculades al món de la cultura i de les arts: creadors, gestors culturals, professionals d'àmbits diversos, amb experiència, però sense que els integrants acabin sent representants de cap sector cultural en concret. I ha de ser també representativa des d'altres punts de vista: des del punt de vista generacional, des del punt de vista de gènere i des del punt de vista territorial, entenent el territori no pas en termes administratius, sinó en termes culturals, i, per tant, englobant tots els territoris de parla catalana, tots els territoris que creen, que produeixen, que distribueixen i que consumeixen cultura catalana.

Esperem que hi hagi consens polític en la composició final d'aquest primer consell, en la tria d'aquests catorze membres que finalment en formaran part; esperem que el Govern escolti les propostes dels grups parlamentaris i dels sectors culturals que faran arribar propostes, perquè el procés acabi sent tan participatiu com va començar. Els asseguro que el nostre grup parlamentari treballarem amb aquest desig de consens, per evitar que hi hagi quotes partidistes, perquè això desvirtuaria completament els motius pels quals es crea aquest òrgan.

En definitiva, i per acabar, la meua companya d'escó, l'escriptora Maria Mercè Roca, va dir en una ocasió des d'aquesta mateixa tribuna que la cultura és massa important per deixar-la només en mans dels polítics. I d'això es tracta, de revisar i de plantejar-nos les relacions entre política i cultura, entre política i creació, i per això és una molt bona notícia que el Govern hagi decidit treballar-hi seriosament. Nosaltres també ens hi comprometem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, membres de la plataforma, benvinguts. Honorable conseller, vostè feia una entrevista, dies abans de presentar el programa de govern del seu departament, en què afirmava que l'eix bàsic d'aquesta etapa havia de basar-se en tres qüestions: en primer lloc, la llibertat de creació; en segon lloc, que sigui el sector de la cultura qui en defineixi els paràmetres i els objectius, i en tercer lloc, que els recursos no estiguin condicionats políticament per evitar aquest clientelisme, el mateix objectiu que li hem sentit i hem escoltat avui en la seva intervenció. I per dur a terme aquest model de gestió, vostè proposa-

va que l'instrument fos, precisament, aquest Consell de la Cultura i de les Arts, com una eina que ens podia permetre transformar el teixit cultural, que ha nascut, a més a més a similitud de l'Arts Council anglès o d'altres consells de les arts i de la cultura d'altres països, ens podia apropar a models de gestió europeus.

La tasca, la fita no era fàcil, senyor conseller, li ho reconec, atès que la cultura catalana en aquests moments ha quedat reduïda, en paraules d'un dels molts catalans que treballen fora de Catalunya, a una cosa absolutament tancada, tancada en si mateixa, que només coneix i li importa el que passa aquí, que presta poca atenció al que passa a fora i que, al temps, el que passa aquí té poca transcendència o poca repercussió a fora.

No li negaré que l'anunci d'aquesta llei va significar, especialment pel Grup Popular, un cop d'aire fresc, una proposta que considerem oportuna, d'una clara intenció de canviar el model de gestió cultural que històricament havia tingut Catalunya i que l'ha portat a fer de la cultura aquest món tancat, i del sector cultural, un sector clientelar i dependent de l'activitat política.

La idea de creació d'aquest Consell de la Cultura i de les Arts va significar, per què no dir-ho?, un intent de liberalitzar la cultura, de sostreure-la de la ingerència política per deixar-la en mans dels experts, d'aquells que hi entenen, apropar-la a un model mixt, amb la importància que ha de tenir el mecenatge, incrementant la llibertat i el pluralisme en la distribució dels recursos, i crear un organisme que, lluny de la intervenció política, fos lliure en la presa de decisions per destriar els seus objectius i el seu futur.

Com li deia, la tasca no era fàcil, i en els inicis de l'elaboració de la llei no vam estar exempts de polèmiques ni de contradiccions, no només pel que fa a la naturalesa del consell, sinó també per la seva composició i la dotació de recursos econòmics. No era fàcil renunciar a la gestió cultural des de l'àmbit polític, i, finalment, això..., creiem que del text se'n desprèn que no l'han deixat anar.

Reconec, senyor conseller, la seva habilitat, el seu tarannà conciliador, el que el caracteritza i que tothom reconeix, a l'hora de contribuir a asserenar aquests ànims, aconseguir un minso consens entre gestors culturals, departament i productors. Però, un cop vist el projecte, considerem que està lluny d'aquests objectius primers, que esperem que puguem retrobar-los durant el tràmit parlamentari i recuperar així aquesta essència amb què el consell va ser concebut. Si de l'inici podíem entendre que el que hi havia era aquesta clara intenció d'apartar la cultura de la ingerència política i de la dependència econòmica afavorint la implicació de la societat civil des de la producció fins a l'aportació econòmica, la realitat és que el text, la materialització de text que avui ens presenta, està molt lluny d'això.

Anem a pams. De l'anàlisi del text deduïm que el Consell de la Cultura i de les Arts esdevé gairebé una empresa pública de gestió cultural; res a veure amb el model en què ens havíem emmirallat, com diu vostè, el caràcter consultiu de l'Arts Council anglès, que precisament ha complert ara fa pocs dies el seu seixantè aniversari, amb gran èxit per la feina feta. Com a mostra, només

cal analitzar el preàmbul d'aquesta llei, que està ple de bones intencions però que després, en la resta de l'articulat, queden desvirtuades.

Pel que fa a la composició, el seu caràcter diu vostè que és executiu, però a l'hora de la veritat no té cap mena de poder de decisió sobre el fons de cultura. També ens preguntem de quina manera s'articularà la representació territorial de què feia esment al diputat Boya. L'anàlisi comparativa amb l'Arts Council posa de manifest que té un organigrama que respon a un sistema piramidal molt clar, un comitè d'experts i un consell de representació territorial que no veiem en el Consell de les Arts català, perquè en el consell el nomenament dels seus membres és una decisió del Govern, i per tant queda absolutament desvirtuada aquesta independència política que vostè li vol donar. És una llista tancada que designa i que decideix el Govern. Per tant, lluny d'allunyar-se de la influència política, implica el Govern en el nomenament dels seus membres.

Quant a la participació, senyor conseller, tampoc trobem on és la societat civil, la seva participació, la participació d'entitats de reconegut prestigi, la Junta de Museus, ateneus o fundacions privades... De quina manera articularà vostè aquí aquest pretès enteniment entre productors i inversors, per apropar-lo a aquest model de mecenatge, que és, en el fons, el que inspira la llei? Com encaixa tot això en el Consell de Cultura que s'acaba de crear a la ciutat de Barcelona? Quant a la distribució territorial, de quina manera donarem la importància que tenen les ciutats de Girona o Tarragona i el pes específic que aporten al món cultural?

I, quant als recursos, senyor conseller, l'Arts Council es dota de fons públics, i a més a més rep una dotació del percentatge que es correspon a l'1 per cent cultural, i participa també d'ingressos produït per jocs d'atzar. Al consell català, el fons de promoció i foment de la cultura prové de pressupostos del departament, és a dir, íntimament lligat a la dotació pressupostària, que esdevé política en tant que depèn dels pressupostos, i a més a més no té cap mena de poder, com ja he comentat, sobre el destí del fons de cultura.

Crec, senyor conseller, que davant d'aquest projecte –que nosaltres, com li he comentat, vam rebre amb optimisme, perquè el vam considerar oportú i perquè, a més a més, estem disposats a parlar-ne seriosament–, si bé des d'un principi vam considerar aquesta oportunitat del Projecte de creació del Consell de la Cultura i de les Arts, després vam confirmar que el projecte podia tenir una certa viabilitat, ara hi tenim una certa decepció.

Cal aclarir primer què és el que volem: una empresa pública de gestió cultural adscrita al Departament de Cultura?, o una institució proporcionada entre pública i privada, representativa del sector, formada per experts i lluny de la intervenció política? Perquè són dos conceptes ben diferenciats, i nosaltres apostem pel segon, senyor conseller. Des del Grup Popular pensem que no cal crear infraestructures diferents per fer veure que canviem i continuar fent el de sempre, o buidar competències d'un organisme per atribuir-les a un altre, perquè l'únic que estem fent és duplicar. I aquest és un consell que de bon principi ja li han retallat gran part de les seves com-

petències, tot i que el que volia fer-se era traslladar-les i atorgar-les-hi.

Esperem, com a Grup Popular, poder consensuar aquest text, perquè ens sembla una bona idea, ens sembla necessari, però ens sembla que ha de respondre també a les expectatives, i, si respon al nostre model, estem disposats a donar-hi suport. Treballarem per aconseguir-ho.

Gràcies, conseller, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Des del nostre grup parlamentari volem expressar també la satisfacció perquè avui abordem, d'una vegada per totes, o ja, la Llei de la creació del Consell de la Cultura i les Arts i que, finalment, puguem iniciar el tràmit parlamentari. Aquest ha estat un llarg procés, fins a arribar al dia d'avui; probablement aquest era un dels compromisos clars en matèria cultural que tenia el primer govern d'esquerres, fruit també de les propostes que els tres partits que varen fer possible aquell Govern dúiem en les nostres propostes electorals, i fruit també del compromís amb aquells que n'impulsaven la idea des de la societat civil.

Jo volia destacar i aprofitar també, com han fet la resta de companys, per donar la benvinguda a la gent de la Plataforma per al Consell de les Arts, que avui ens acompanya i que ha estat probablement una de les protagonistes i incitadores que avui puguem tenir aquest debat i iniciar aquest tràmit parlamentari. Probablement, la plataforma i les seves propostes, concretades al llarg de tot el procés, des de l'inici, però també acompanyant tot el procés, i especialment en iniciar el manifest de Sant Boi, han estat al darrere de la feina que s'ha anat fent.

Volia destacar també o volem destacar també l'impuls, que ja s'ha recordat, que el Govern anterior va materialitzar en l'encàrrec concret a Josep Maria Bricall, com a comissionat per a la creació del consell, que va acabar amb la redacció de l'informe i que finalment en va fer possible la concreció en un text legislatiu que avui portem al debat a la totalitat. Probablement el seu va ser un procés gairebé de rastreig, dins i fora del país, per saber què existia al món, però també quines eren les expectatives, les moltes expectatives generades al voltant de la idea d'un consell participatiu, per definir la política cultural a casa nostra, i per tant d'intentar sumar totes aquestes expectatives i allò que s'esperava amb la creació del consell.

I és evident que aquest és un procés madurat, que no proposa la desaparició del Departament de Cultura, com algunes entitats, com algunes propostes a l'inici del procés demanaven, i que per tant s'havia arribat a plantejar, però que crec que ha begut de models arreu del món –s'ha citat el model anglosaxó, el del Quebec, l'holandès– i que, sense ser cap d'aquests models en concret, viu d'altres experiències que ja funcionen i in-

tenta adaptar allò que és bo i allò que creiem que ha de funcionar d'aquests models a la nostra realitat.

Al final creiem que el model del Consell de la Cultura i les Arts de la llei que ha presentat avui el conseller s'adequa a la realitat catalana, a allò que és la suma de diferents expectatives, i també que ha de poder resoldre diferents reptes, perquè respon a l'objectiu inicial, que per nosaltres era clarament donar un gir, fer un canvi de model de gestió a la política cultural del Govern.

El consell, per nosaltres, ha de ser un element estratègic de configuració d'un nou estil i d'una nova manera de fer política, i també de fer política cultural en concret al nostre país, i a més a més un nou estil reclamat des de fa molt temps des d'aquells que en són directament els beneficiaris i directament també els qui en reben totes les conseqüències. Una reclamació antiga, com deia, de tots els sectors des de ja fa massa temps i que ha de fugir del clientelisme i de les inèrcies, basada per tant en la confiança entre els sectors, i també amb l'Administració.

Un consell que, al nostre entendre, aporta un element clau, que és la participació, és a dir, veu, però també capacitat de decidir. Abans s'ha parlat, em sembla que era el mateix conseller que parlava de la democratització a l'hora de prendre decisions en política cultural, i aquest probablement és un dels principals avenços que imposa el consell o que manifesta el consell en política cultural. Però democratització fugint o participació fugint de la mera representació de sectors o, fins i tot, partidista. Hem fugit d'un model de consell de les arts que pogués tenir presència dels partits o que pogués tenir presència dels grups parlamentaris, com també s'havia pogut pensar inicialment, o presència establerta o estipulada de sectors concrets, sinó que es buscarà una representació..., i crec que aquest serà un dels reptes, un cop creat el consell: que sigui representatiu sense que sigui directament proporcional. I, per tant, tots plegats haurem de fer un esforç perquè en la seva composició hi puguem veure un equilibri en gènere, en territori, en edat, en territoris especialment, i també de tot l'activisme cultural del país i de tots els territoris.

Un consell, també, que aporta capacitat de decidir –també s'ha dit–, capacitat d'impulsar, capacitat d'assessorar, capacitat preceptiva, però també capacitat de gestionar els seus propis recursos i, per tant, de centrar prioritats i marcar tendències.

I, sobretot, un consell que aporta capacitat de consens, probablement allò més buscat i més desitjat a l'hora d'elaborar política cultural, possibilitat d'elaborar consensos per pensar polítiques a llarg termini, per permetre el risc, que és la base de la creació –el conseller ens parlava de la llibertat d'expressió sense tuteles, però també el risc està al darrere, i la capacitat d'arriscar és sempre més possible si darrere hi ha capacitat de pensar a llarg termini–, per permetre la planificació estratègica en cultura, per afrontar reptes que tenim en el món cultural però que són també reptes de país, i més enllà de governs i de majories parlamentàries conjunturals.

En definitiva, creiem que apostem per un consell autònom, independent, escollit pel Parlament. I aquí no

compartim la visió de Convergència i Unió, del Partit Popular, peyoritzant o negativitzant la participació del Parlament, en el sentit de partiditzar o polititzar el consell. Creiem que la política, entesa com la gestió del bé comú, també farà bé al consell, i per tant no ens sembla malament la intervenció del Parlament i per tant que sigui un consell escollit des del Parlament. Un consell, per tant, amb capacitat, dèiem, organitzativa pròpia, amb caràcter propositiu i amb un paper clau per poder treballar en un horitzó llarg i en la política cultural com a pilar d'una política de benestar moderna que inclogui també els drets culturals.

Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa creiem que aquest ha estat un debat enormement ric –nosaltres n'hem après molt–, probablement un debat massa llarg..., i donat el consens que avui existeix, només es pot entendre per circumstàncies conjunturals que no comptem ja amb un consell de les arts en marxa; per tant, esperem que aviat el podrem tenir realment funcionant. Dèiem que ha estat un procés ric, sobretot, i creiem, per a tots els sectors implicats; a tots ens ha permès anar evolucionant des de postures inicials i des de propostes i expectatives inicials fins a arribar a un text que està molt madurat i molt consensuat i que, sens dubte, des del tràmit parlamentari, podrem acabar de perfeccionar.

D'altra banda, des del nostre grup, també ens ha permès entendre que el model de consell pot ser vàlid també en l'àmbit local i que probablement a partir de la posada en marxa del consell a nivell català haurem d'anar pensant també en què fem a nivell de les polítiques culturals en els nostres municipis.

Som conscients que un cop aprovada la llei a més a més el tràmit no s'acaba. Els inicis, la trajectòria inicial del consell ens marcarà també en allò que hem estat prou agosarats i en allò que ens hem quedat enrere, ens farà pensar en allò que haurem de reformular i en allò en què podem ser més valents, i probablement, un cop funcioni, haurem de mirar també en què més podem fer un pas endavant i en què més podem continuar creixent i democratitzant la política cultural a casa nostra.

Finalment, creiem que l'absència d'esmenes a la totalitat, com s'ha dit, i pel que hem estat sentint, la predisposició de tots els grups, malgrat que tots han acotat..., o tots han tingut les seves aportacions a l'hora de parlar d'aportacions concretes..., ens fa pensar, dèiem, que arribarem a un bon acord al Parlament i que finalment veurem la llum del Consell de la Cultura i les Arts.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula l'illustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas, miembros de la plataforma, estamos ante un proyecto de ley de despropósitos contra la cultura y contra las artes. El despropósito es exagerado, pero la unanimidad en llevarlo adelante nos indica el grado de unanimidad en las

políticas de exclusión y control de este Gobierno nacionalista. Parece mentira que en pleno siglo XXI se rememoren pasados que parecían enterrados definitivamente por la historia. El mejor destino de la cultura es dejarla en paz y no enlazarla en leyes. Decía el señor *conseller*: «La libertad de creación, la libertad de creación...» La libertad de creación no necesita regularse; la libertad es libertad.

En la exposición de motivos de la ley, o sea, en los juicios de intenciones de este proyecto, se dicen cosas como lo siguiente: «Transcorreguts més de vint-i-cinc anys des de la recuperació de les llibertats democràtiques i de restauració de les seves institucions nacionals...» Miren, aquí no hemos restaurado ninguna institución nacional. Solo nos hemos dotado, a través de la Constitución española, de unas instituciones autonómicas, de momento. Mientras no se demuestre lo contrario, somos una comunidad autónoma. Ya está bien de pensar y sobre todo de actuar como si fuéramos Estado, cuando en realidad solo somos, aunque a mí me gusta, una comunidad autónoma.

Sigue diciendo..., sigue diciendo: «La cultura contribueix a crear l'imaginari col·lectiu que tenen els pobles i és un element bàsic d'identitat, d'exercici de la diversitat i de la cohesió social. Per això l'objecte del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya és la cultura catalana.» ¡Menuda deducción! O sea, que solo a través de la cultura catalanista, porque en realidad eso es lo que realmente significa la cultura catalana, se puede llegar a la cohesión social.

Miren, la cultura ni es ni puede ser en este caso un instrumento de ingeniería social para fabricar una identidad al gusto de un grupo ideológico determinado. El arte, la cultura, es libre creación, cuyos resultados a lo largo del tiempo nos conforma momentáneamente, siempre de forma muy relativa; no nos fija como si fuéramos piedras. Además, ¿quiere esto decir que los que no tengan a la lengua catalana como forma de expresión creativa no podrán participar de la cultura catalana? ¿Yo en qué país vivo? (*Veus de fons.*) Exacto, tú lo dices bien. (*Remor de veus.*) Vivís..., vivís como el pez en su propia humedad; ni siquiera me veis. (*Veus de fons.*) Porque si es así, digo, si es así, la lengua se convierte en un instrumento de exclusión.

Miren, no se puede confundir la ideología de la cultura nacional catalanista con la cultura catalana. La cultura catalana es otra cosa. La cultura catalana somos todos: los que hablamos una lengua u otra; los que son aficionados al Barça, al Espanyol o al Nàstic, por poner ejemplos; los que bailan sardanas o levantan *castells*, o los que viven la Feria de Abril con finos y sevillanas, entre otras muchas cosas.

Y sigue el ingenuo proyecto de ley: «Ahora, en els àmbits en què la llengua dóna forma a l'expressió cultural, el consell tindrà especial cura envers la cultura que s'expressa en llengua catalana i vetllarà per unes relacions preferents amb els actors culturals de la resta de territoris de parla catalana.» Hay que haber perdido el norte, o tenerlo muy bien enfocado: no incluyen a la mitad de la población de Cataluña en sus pesadillas,

pero se nos van a violentar a millones de ciudadanos de fuera de ella. Es curioso.

El objeto del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya no puede ser la cultura catalana entendida como cultura evidentemente catalanista. Porque eso no es cultura, es una de las culturas que hay en Cataluña; es ideología. Y en este caso, si se aplica como un instrumento de dominación, sería excluyente y totalitaria. Ya está bien. Creo que no se deberían escribir estas cosas.

No solo se atreven a excluir a más de la mitad de la población de aquí, de Cataluña, que tienen la lengua castellana como su forma de expresión artística, sino que pretenden incluir a ese ente de razón que llaman Països Catalans en la identidad excluyente de aquí. Para acabarlo de adobar, pretenden además pagar esa ingeniería social que ha de constituir la identidad nacional catalanista, entrecomillo, «amb els recursos econòmics que li assignin els pressupostos de la Generalitat». Yo no sé si son conscientes: nos impiden comer, pero nos hacen pagar. O dicho en lenguaje popular: «Cornuts i a més a més pagar el beure.» En castellano no se lo digo, porque suena fatal.

En resumidas cuentas, quieren condenarnos a ser por siempre ciudadanos de segunda o ciudadanos asimilados, que viene a ser lo mismo. Actúan como los dueños de un territorio en nombre de su nación soñada y de la lengua que ustedes pretenden única. Miren, los estamentos sociales, la aristocracia, ya pasaron a la historia. Somos ciudadanos iguales de un mismo territorio. Y nuestros derechos nos los otorgan las leyes del estado de derecho, empezando por la Constitución, no los sueños imaginarios de esa antigualla a la que llaman derechos históricos. Esos derechos históricos acabaron en el instante en que el primer votante se acercó a las urnas amparado por una constitución.

Siguen ustedes con más barbaridades. Para elegir a los futuros miembros del *consell*..., lo hacen a través del Parlament, pero con condiciones, entre personas «amb experiència i reconegut prestigi en l'àmbit cultural, tenint present criteris generacionals, territorials i d'igualtat de gènere». ¿Quieren decir que si Woody Allen se instalase en Cataluña, no lo ficharían para este Consell de la Cultura i de les Arts? ¿Acaso Picasso nació aquí? ¿Se dan cuenta que están empobreciendo la cultura catalana?

Ahora entiendo por qué la Feria de Abril no es cultura catalana, ni el flamenco, ni el cante jondo, ni las muñeiras, aunque en su infinita miopía no se dan cuenta que cuando hayan pasado los suficientes años para perder el origen de su presencia, habrán millones de catalanes que se sentirán orgullosos de sus seguidillas, como nos sentimos orgullosos ahora de las habaneras o de las rumbas. Pero mientras tanto tendremos que soportar la ceguera y el fundamentalismo. Lo dejan ustedes bien clarito en el desarrollo del programa marco, donde hablan solo de «patrimoni cultural de la cultura popular i tradicional catalana o altres entitats adscrites al departament», como el Institut Català de les Indústries Culturals y la Institució de les Lletres Catalanes. Y ya sabemos todos que por ahí no entran, por ejemplo, casas

regionales o cualquier otra entidad cultural no catalanista.

En las funciones del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya que desarrolla el artículo cuarto, apartado *d*..., contempla tareas tan peregrinas como participar en la elaboración del «programa marc de Cultura per tal de definir les línies estratègiques i els objectius nacionals». Veamos, ¿en nombre de la construcción nacional restringirán las ayudas al arte, se supone que patriótico? ¿Ustedes quieren hacer una ley para promocionar el arte o para convertirlo en aquella réplica del realismo socialista que acabó convirtiéndolo en una patética muestra de la intolerancia de quienes lo impusieron?

Vuelven ustedes a la carga en el apartado *f*, donde «la creació de nous organismes o equipaments culturals de caràcter nacional ha de ser objecte d'informe preceptiu». O sea, otra manera de controlar y por tanto cribar en cuestiones como lo preceptivo.

No les quiero cansar mucho más. En el artículo 6, apartado 3, se dice: «La llista proposta de membres del consell és elaborada per la presidència de la Generalitat.» ¿Dónde está la independencia si finalmente depende del Gobierno de turno? Eso sí, dice a continuación: «Els representants dels sectors culturals faran arribar propostes per tal que puguin ser preses en consideració.» Bien, estas consideraciones no son críticas que pueda hacer solo un grupo de la oposición. Es que varios de los organismos oficiales a los que se les pidió consejo sobre la legalidad de la ley para hacer esta ley han concluido con serias dudas sobre su pluralidad y su independencia. Por ejemplo, la Secretaria General del Departament de Cultura asegura que el consell que se trata de crear puede ser un órgano de control como son organismos básicos de control el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, la Sindicatura de Comptes o el Síndic de Greuges.

Tenemos una cultura plural ahora —aunque bastante controlada—, y nos reducen, con esta ley, con este proyecto de ley, y la empobrecen. Como ven, no estamos de acuerdo con la ley, por ello presentaremos las enmiendas oportunas. Yo me pregunto una cosa: ¿si este proyecto ya fuera ley, creadores como Albert Boadella qué oportunidades de creación hubieran tenido en Cataluña? Claro que tampoco hay que ponerse muy jubilosos, porque con todo lo que ha controlado el nacionalismo desde los años ochenta para acá, Albert Boadella no ha tenido muchas oportunidades de ser ayudado en su creación por el Gobierno de la Generalitat, ni por otros organismos de la cultura.

Yo creo que este..., yo creo que este proyecto debe ser profundamente revisado, y aunque estoy convencido de que no lo conseguiremos, sí por lo menos que quede constancia que hay otra manera de ver y percibir la realidad en Cataluña y que por lo tanto la esencia o la identidad catalana es mucho, mucho más, que la idea que tienen en esta cámara.

Gracias.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament (debat de totalitat) (tram. 200-00011/08)

Passarem al següent punt de l'ordre del dia, que és el cinquè, i que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, per mi, un honor comparèixer davant d'aquesta cambra per presentar en nom del Govern el Projecte de llei pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament.

En fer-ho, en presentar aquest projecte de llei en nom del Govern, el Govern fa seu, en la seva totalitat, el projecte de llei que ja havia presentat el Govern anterior davant d'aquesta mateixa cambra el mes de juny de l'any passat i que va decaure en el moment en què es va dissoldre el Parlament. De manera que aquest és un projecte de llei que recull en la seva totalitat els punts fonamentals que es van presentar en aquell projecte. És un projecte de llei que consta de vint-i-dos articles, d'una disposició addicional, una disposició derogatòria, una transitòria i tres disposicions finals.

Aquest projecte tracta de donar una solució estable, satisfactòria, rigorosa, acceptable per tothom, a una qüestió molt i molt important i molt sensible, com és la del tractament de les enquestes i estudis d'opinió realitzats dins de l'àmbit de l'Administració de la Generalitat, regulant-ne els diferents aspectes, els terrenys fonamentals, és a dir, l'institucional, l'administratiu, el dels procediments i el funcionament, el de l'estructura i organització, i finalment el de les garanties de publicitat i transparència.

No m'estendré en els antecedents que expliquen la presentació d'aquest projecte de llei; alguns són coneguts. Un és el de l'any 2003, quan el Govern, en aquells moments, va procedir, va proposar a la cambra i la cambra va aprovar la reforma de la Llei 23/98, d'estadística, aprovant la Llei 23/2003, de 24 de juliol –estem parlant del 24 de juliol de l'any 2003–, atribuint, en aquell moment, a l'Idescat, a l'Institut d'Estadística de Catalunya, la realització de les enquestes electorals. Aquella va ser –com vostès recordaran– una solució transitòria, d'emergència, davant d'uns determinats esdeveniments, sobre els quals ara no aprofundiré, episodis que van posar profundament en qüestió la transparència i el rigor amb què s'havien fet algunes de les enquestes elaborades en aquell moment per l'Administració de la Generalitat. Es va fer aquesta atribució a l'Idescat, per tal d'evitar possibilitats que es repetissin nous episodis d'interferències o d'opacitat.

El següent precedent ja és amb el Govern presidit per Pasqual Maragall, l'any 2005, quan s'aprova el Decret 1/2005, d'11 de gener, pel qual es va regular l'elabora-

ció i la publicitat dels estudis d'opinió de la Generalitat i es va crear ja en aquell moment el Centre d'Estudis d'Opinió dins del marc legal existent, és a dir, tenint en compte que la responsabilitat d'elaboració d'aquestes enquestes requeia a l'Idescat. I el que es va fer en aquell moment és crear el Centre d'Estudis d'Opinió dins del marc de l'Idescat per tal d'evitar els riscos que existien en aquest sentit: d'interferència, de manca de transparència, no? I es va aconseguir. Jo crec que hem tingut fins ara funcionant el Centre d'Estudis d'Opinió, en aquest context, i el balanç és àmpliament satisfactori. Ha funcionat de la manera adequada, hem institucionalitzat el funcionament d'aquest centre, s'han establert unes regles del joc clares i precises, i s'ha garantit la transparència total en l'elaboració de les enquestes. Es va crear dins de l'actual Centre d'Estudis d'Opinió, allà, i està funcionant a plena satisfacció el Comité de Supervisió i Seguiment, integrat per representants, lògicament, de l'Administració, aquells que tenen coses a dir en l'elaboració de les enquestes, i per experts de confiança del conjunt de les forces polítiques de l'arc parlamentari, presidit per una persona d'inquestionable rigor i capacitat d'assegurar la independència del funcionament de la institució, com és el senyor Joan Rigol.

Jo crec que ningú discuteix la independència total amb què s'ha pogut procedir fins ara en el funcionament del Centre d'Estudis, en l'elaboració i en la difusió de les enquestes. I hem establert uns procediments reglats que han funcionat d'una manera escrupulosa en la difusió dels resultats de les enquestes. Tan aviat els resultats els coneix el conseller responsable –que és el que els parla–, els dona a conèixer al president de la Generalitat, els transmet al conseller responsable de Relacions Institucionals, que el mateix dia els envia al Parlament perquè estiguin a disposició de tots els grups polítics. El mateix dia que els coneix el Govern, les enquestes són conegudes per tots els grups polítics. De manera que jo crec que podem fer un balanç àmpliament satisfactori del funcionament d'aquest centre, però és evident que és una situació transitòria. Situació que ens permetia fer front a una ubicació inadequada, que era la que el centre seguia estant dins de l'Idescat, l'Institut d'Estadística de Catalunya, que no és el lloc apropiat.

De manera que calia realment elaborar aquesta llei; de fet, ho preveia el mateix decret. El mateix de creació del centre preveia un termini per fer aquesta nova llei. Hem volgut fer-la, aquesta llei, ha sigut el propòsit del Govern, amb el consens, perquè és una qüestió que afecta la nostra arquitectura institucional, és una qüestió en què la credibilitat està en la base del bon funcionament. De manera que, per l'interès del conjunt, per interès de país era necessari el consens. Jo crec que s'ha fet un esforç molt important en aquest sentit i que els resultats són satisfactoris.

Avui presentem aquest projecte de llei. Jo voldria fer-ne un breu resum dels principals continguts. En primer lloc, el caràcter del Centre d'Estudis d'Opinió. El Centre d'Estudis d'Opinió es defineix com un organisme autònom de caràcter administratiu, és a dir, amb personalitat jurídica pròpia, adscrit al Departament d'Economia i Finances.

En segon lloc, funcions i àmbit d'actuació. El Centre d'Estudis d'Opinió té la responsabilitat exclusiva per a l'elaboració de les enquestes electorals i de valoració de líders polítics i per a les enquestes de valoració política de l'acció de govern; si en aquests dos camps té la responsabilitat exclusiva, no hi ha altres departaments que puguin ser responsables, altres serveis de l'Administració que puguin realitzar enquestes d'aquest tipus. En segon lloc, té una responsabilitat de supervisió tècnica, en aquest cas, de les enquestes sectorials que realitzin altres serveis de la Generalitat, els departaments de la Generalitat sobre aspectes específics de les seves polítiques sectorials. Vol dir que té la responsabilitat de donar el vistiplau a la fitxa tècnica corresponent a aquestes enquestes. En tercer lloc, té la responsabilitat d'elaborar un informe previ sobre els plans anuals de les enquestes o estudis d'opinió realitzats pels diferents departaments, i de fer-ne, naturalment, la coordinació. En quart lloc, té la responsabilitat de l'homologació de les empreses que puguin dur a terme estudis d'opinió. Evidentment, aquí estem parlant d'un mercat que és un mercat obert, però les empreses responsables d'aquest tipus d'estudis han de tenir uns requisits, requisits tècnics, i, per tant, a tal efecte han de poder-se homologar, i després, naturalment, doncs, aquí actua el sistema de contractació també perfectament transparent. I, finalment, té la responsabilitat el Centre d'Estudis d'Opinió de la gestió del Registre d'estudis d'opinió.

Crec que, com poden veure, pel que fa referència a les funcions, queda molt clar: funció exclusiva pel que té a veure amb les enquestes de continguts clarament polítics, de resultats electorals i de valoració de líders, i una funció tècnica de supervisió i coordinació amb la resta d'enquestes que es puguin dur a terme dins del que és el normal sistema d'informació, de coneixement que necessita tenir tot govern sobre el grau d'acceptació sobre les diferents polítiques sectorials.

Pel que fa a l'estructura i composició, el Centre d'Estudis d'Opinió s'estructura fonamentalment entorn de dues figures fonamentals. Per una banda, el Comitè de Supervisió i Seguiment, que està funcionant ja en l'actual Centre d'Estudis d'Opinió i és una experiència positiva, que assegura precisament aquestes dues coses, no?, la supervisió i el seguiment. No és el responsable directe de la gestió, però és una garantia. De manera que la llei preveu la creació d'un comitè de supervisió i seguiment integrat per onze persones, nomenades pel Govern, però amb les procedències següents: un expert a proposta de cada grup parlamentari, i sis persones..., després hi ha tres persones que són experts acadèmics –i aquí es podran consultar, diu la llei, els diferents departaments universitaris, col·legis professionals, les entitats que tenen alguna cosa a dir a l'hora de valorar l'excel·lència de les persones a nomenar–, i finalment tres persones a proposta del Govern. D'entre aquestes persones que formaran el Comitè de Supervisió i Seguiment, el president serà nomenat pel Govern, després d'escoltar l'opinió del Comitè de Supervisió i Seguiment.

L'altre òrgan important és el director o directora, que té realment la màxima responsabilitat executiva en tot el que és la gestió del Centre d'Estudis d'Opinió. El director o directora és nomenat pel Govern, a proposta

del conseller d'Economia i Finances, ha de ser naturalment una persona que tingui la idoneïtat apropiada, és a dir un expert en aquestes qüestions, i està sotmès a un deure de reserva. Està sotmès a un deure de reserva i, per suposat, té un compromís d'independència total en la seva actuació. La feina del Comitè de Supervisió és garantir aquesta independència.

De manera que estructura i composició, tenim aquí aquests dos òrgans importants, Comitè de Supervisió i Seguiment i el director o directora.

En quart lloc, el projecte de llei regula el procediment de difusió de les enquestes electorals. És un aspecte important, un aspecte enormement sensible, en el qual el Govern ha volgut ser molt rigorós fins ara, i estem convençuts que amb aquest projecte de llei aprovat, quan tinguem el CEO ja com a resultat d'una llei, no d'un decret, encara ho podrem garantir, no més perquè actualment es garanteix al màxim, però amb més garanties, que és l'existència d'una llei. És molt important que sigui així. És molt important que tothom tingui la certesa que no es juga amb avantatge en relació amb les enquestes electorals, que no són un instrument polític al servei del Govern de torn, sinó un instrument al servei del país, i que està ben fet. I així es farà –com s'està fent fins ara.

Què preveu la llei en aquest sentit? Preveu, en primer lloc, que el coneixement de les enquestes, la difusió, s'ha de fer com a màxim en un període de vint dies hàbils després d'elaborar el treball de camp. I en segon lloc, estipula d'una forma també molt precisa, molt reglada, com s'han de donar a conèixer els resultats a partir del moment en què es tenen. I aquí, el que es preveu és que el conseller d'Economia i Finances ho rebrà del director o directora del centre, ho transmetrà de manera simultània al president de la Generalitat i al president del Parlament, en un termini de vint-i-quatre hores –de fet, vostès poden comprovar que actualment s'està complint amb escriure aquest termini, no?, es fa el lliurament en menys de vint-i-quatre hores, en quatre hores o en tres hores–, i en el moment en què ho rebí el Parlament, naturalment, estarà a disposició de tots els grups parlamentaris. Poden estar segurs de la voluntat del Govern en el moment d'elaborar l'avantprojecte de llei, el projecte de llei i presentar-lo al Parlament, que es compleixi escrupolosament aquest requisit.

I, finalment, jo voldria assenyalar que el Centre d'Estudis d'Opinió té la missió també de vetllar per tot el que té a veure amb el Registre d'estudis d'opinió. Aquí, naturalment, vol dir que hi ha un registre. És un registre obert, un registre públic, en el qual s'han d'inscriure tots els estudis d'opinió que es realitzen des del marc de l'Administració de la Generalitat, i una vegada inscrits queden a disposició d'aquells que els vulguin consultar.

Per acabar, jo no voldria deixar de subratllar –ho he fet ja al llarg d'aquesta intervenció, no?– la importància de resoldre satisfactòriament aquest tema. El Govern del qual en formo part, i el Govern anterior del qual en formava part, va fer d'aquesta una qüestió important: restablir la confiança dels ciutadans en els esquemes, en els mecanismes d'elaboració d'enquestes per part de l'Administració. Hi ha molts models alternatius a

l'hora de dissenyar un sistema d'aquest tipus: des del model que consisteix en què l'Administració no fa enquestes d'opinió, fins al moment que és un organisme directament vinculat a altres serveis de l'Administració que ho fa. S'ha escollit un model que a mi em sembla un model intelligent, un model útil, un model eficaç que és que sí que es fan enquestes d'opinió per part d'aquests organismes, però aquest és un organisme del qual se'n garanteix la seva total independència. És important que resolguem aquest tema, que l'encarrem, que no sigui qüestió de controvèrsia partidista –com ha estat moltes vegades–, que hi hagi confiança en les enquestes –després agradaran més o menys els resultats, però no es deslegitimen les mateixes enquestes.

En segon lloc, naturalment, no cal que els destaquí, que..., jo crec que s'ha trobat la solució apropiada als temes fonamentals que hem de regular: l'àmbit d'actuació, l'estructura, els procediments de funcionament. Són els tres grans temes que s'han de regular, ja que s'ha trobat una solució apropiada.

I, finalment, jo voldria destacar el desig, per part del Govern, que el consens que ha presidit fins ara l'elaboració d'aquest projecte de llei –és un projecte de llei en el qual per part del Govern, naturalment, la responsabilitat és del Govern, no?, però el Govern ha volgut consultar a tots els grups polítics el consens, l'acord, el diàleg, la possibilitat d'incorporar observacions que poguessin enriquir el text– presideixi la tramitació parlamentària d'aquí fins que aquest projecte de llei s'hagi convertit en llei. El Govern voldria que aquest fos un projecte de llei que una vegada sigui aprovat per llei pugui comptar amb el recolzament de tots els grups parlamentaris. Crec que és un magnífic projecte de llei, però, naturalment, qualsevol millora que encara es pogués introduir al llarg d'aquest tràmit parlamentari, sempre que servís per enriquir el text i per fer-lo encara millor, hauria de ser tinguda en compte. Comptin amb la disposició del Govern per tal de fomentar aquest consens al llarg d'aquesta tramitació parlamentària.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Correspon ara la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. En primer lloc, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, senyores i senyors diputats, avui iniciem els tràmits parlamentaris per a la creació d'un nou organisme autònom de caràcter administratiu; és a dir, amb aquest projecte de llei, un cop aprovat, el que es crea és una eina, és un instrument nou.

Nosaltres, el nostre grup parlamentari, no hem presentat esmena a la totalitat a l'esmentat projecte per diversos motius, tot i que la creació *stricto sensu* d'aquest organisme com a tal, la seva necessitat podria ser més que discutible. I en aquest sentit, nombrosos experts i estudiosos del tema ja ho vam fer saber, en aquest cas, al

Govern del tripartit I, quan volia crear i volia derivar en una mena de CIS català. Tots ells, els experts, coincidien i van estar d'acord en què no calia, que no era tan important crear una nova figura, un nou ens d'aquella naturalesa, com, en canvi, sí que calia..., igual que en altres àmbits i amb el pas del temps encara més, el que calia, ho repeteixo, era avançar la línia de coordinar les iniciatives dels diferents departaments i administracions amb relació als estudis d'opinió i enquestes electorals, així com reforçar el paper del Registre públic d'enquestes d'opinió.

Ara bé, dit això, i que situat en aquest sentit podria tenir la seva lògica i perfectament argumentable, com he dit, nosaltres no hem presentat una esmena a la totalitat, justament per dos motius, però sobretot, si em permeten, per un, de manera especial.

Primer motiu, des d'un punt de vista més tècnic, si volem, justament perquè, legislació en mà, la creació i naturalesa d'un organisme autònom com el present ve força predeterminat, i justament en aquells temes que el poden fer diferent, on pot haver-hi marge des de diferents punts de vista, entenem que és per la via de les diferents esmenes parcials al text, que després m'hi referiré, i que pot quedar perfectament clar quin és el nostre criteri i posicionament.

I, segon motiu, perquè des d'un punt de vista més polític, si cal, no hem presentat una esmena a la totalitat perquè voldríem... –i en aquest sentit també manifestem al conseller arribar a un acord–, i perquè a ningú li puguem donar peu –també permeti'm que ho digui– a allò de «confondre bou amb bèstia grossa» i que barregi dos debats que per nosaltres no són barrejables.

Hi ha dos debats molt diferents i de calat molt diferent. Per què ho dic? Perquè un debat és quina figura creem o quina personalitat jurídica li atorguem per impulsar i coordinar tot el que a enquestes i estudis d'opinió de la Generalitat es refereix. I un altre debat molt diferent és com i de quina manera es garanteixen la transparència, el rigor tècnic, l'objectivitat i, sobretot, la independència per part de l'organisme, l'entitat que en sigui responsable i que es decideixi crear. Són dos debats molt diferents. Un és quina eina cal crear, i l'altre diferent és quin ús se'n fa, se'n pot fer, se n'ha fet o se'n farà d'aquesta eina.

Situats avui, aquí, des del nostre grup parlamentari entenem que en un tema com el que ens ocupa, tan sensible, com ha dit el conseller, el debat important, la decisió parlamentària important en aquests moments ens situa justament en aquest segon, en l'ús de l'eina pròpiament dita. I entenem que, a través de les esmenes parcials que volem presentar, no la de la totalitat al projecte de llei, ens podem posar d'acord justament per regular els elements i establir les dinàmiques necessàries per garantir això: un ús adequat i correcte d'aquesta eina; garantir que tot allò que faci el Centre d'Estudis d'Opinió estigui certament basat i es garanteixin plenament la transparència, el rigor tècnic, l'objectivitat, i també –i sobretot– la independència, com s'expressa en l'exposició de motius. I és en aquest sentit que caldrà interpretar les nostres aportacions que presentarem al projecte de llei i que, després, ni que sigui de passada, m'hi referiré.

Ara bé, i dit tot això –també ho ha dit el conseller–, no estem parlant d'una cosa nova, de bell nou. A ningú li pot passar per alt que el Centre d'Estudis d'Opinió, d'existir, ja existeix –dins de l'Idescat, però existeix–, i actua, i està actuant i ha actuat, com en la mateixa exposició de motius del present projecte de llei es diu, no? I en aquesta exposició de motius es diu que el que vol la llei és continuar la tasca iniciada per l'actual Centre d'Estudis d'Opinió, i, si em permeten, doncs aquí és on nosaltres manifestem les nostres prevencions, que són grans. Justament actuacions concretes i, si més volen, recents, de l'actual Centre d'Estudis d'Opinió, són la prova evident i palpable que crear un organisme específic per a tot el que fa referència a elaboració i publicitat d'enquestes i estudis d'opinió de la Generalitat, la creació d'un organisme específic no és la garantia automàtica *per se*, ni de rigor tècnic, ni d'objectivitat ni molt menys d'independència. La prova és que una cosa és l'eina, i l'altra, l'ús que se'n fa o se'n podria arribar a fer.

Podem posar exemples recents, si volen. Sense anar més lluny: darrers baròmetres del Govern de la Generalitat, en què es fa pública la intenció de vot directe, però no la projecció de vot, i, és clar, els resultats són diferents, casualment diferents els uns i els altres, i casualment diferents, doncs, evidentment, els que se saben i es publiciten i els que es queden sense aplicar, sense extrapolar, ni explicar ni publicitar, no? És com fer una enquesta..., tenir una enquesta a mig fer, no? I, és clar, això ben bé de transparència no ho és, diguem-ne. O sols mirant el record del vot anterior d'aquests estudis, on ja es veu la desproporcionalitat a favor d'un determinat partit amb relació a les darreres eleccions i parlar de la impossibilitat d'una comparativa real, tenint en compte els resultats, el vot anterior real de les darreres eleccions, no? O que surti que un tant per cent elevadíssim dels enquestats viuen en unitats familiars on el seu principal sou ve del sector públic, i que coincideixin que gairebé l'Idescat diu que la realitat és poc més d'un 12 per cent, no? O finalment, també ho hem de dir –també ho hem de dir–, doncs, algunes declaracions públiques d'alguns dels seus responsables de direcció, en el marc, per exemple, d'escoles d'hivern d'un partit determinat o en d'altres fòrums, del tot ho entenem nosaltres partidista. Això no és fer gala de la independència de l'organisme, no?

Per això diem i constatem que una cosa és l'eina i l'altra ben diferent és el seu ús. Una nova eina no és equivalent a una bona feina. Pots tenir un cotxe molt nou, molt potent i amb moltes prestacions, però si ets una calamitat conduint et pots fer o pot fer més mal i avançar menys que si ets un bon conductor amb un cotxe molt més modest i molt més senzill. Suposo que m'entenen, no? Per tant, si amb tot això, si malgrat poder tenir l'organisme, no s'evidencia, no queda expressament clara –com allò de la dona del Cèsar– la transparència real, el rigor tècnic i la independència, llavors es confon i es desorienta la gent i s'aconsegueixen els resultats contraris dels que s'expliciten que es volen aconseguir justament en aquest projecte de llei. És a dir, el que no hauria de ser és presentar una cosa de dret, però que, de fet, se'n fes la contrària. El que no seria admissible és criticar una dinàmica anterior i que se n'institucionalitzi una

de pitjor; aquest és el risc. I dic «risc» en el que podria derivar el nou Centre d'Estudis d'Opinió, vistes algunes actuacions. I aquestes són les nostres prevencions. I també volem expressar la voluntat d'acord, però des d'aquesta prevenció.

I per això, i aquí, les nostres propostes al text que ja debatrem i que, hi insisteixo, esperem consensuar. En quina línia aniran les nostres aportacions? Doncs en la línia que el Comitè de Supervisió i Seguiment sigui menys governamental i més parlamentari. No és el mateix si depèn bàsicament del mateix Govern, amb composició de persones, que anomenades directament o indirectament pel Govern al Comitè de supervisió, que si aquest Parlament decideix que la relació de dependència del Centre d'Estudis d'Opinió no sigui estricta i exclusiva gairebé del Govern. Les institucions –i al debat anterior n'hem tingut una mostra– que volen reforçar el seu caràcter independent, de veritat, als ulls de tothom tenen la seva vinculació més amb els parlaments i no tant amb els governs.

Altres esmenes aniran en la línia de reforçar les funcions, funcions de veritat d'aquest Comitè de Supervisió i Seguiment. Altres esmenes en la línia de garantir la independència real de la pròpia direcció del centre. Altres, en la línia de major exigibilitat en l'abast tècnic dels treballs a realitzar. I altres referides al tema dels terminis per a l'accés i les dades, i el propi accés a les dades d'aquest. És a dir, per nosaltres no s'hi val sols a debatre si fer la cosa o no; per nosaltres, a aquestes alçades ja no és tan important el tema, sinó que és si es fa ben fet, i sobretot –i sobretot– amb totes les garanties per complir la funció i l'esperit pretès i explicitat en l'exposició de motius. I és en aquest sentit que ens mou el nostre posicionament, i és en aquest sentit que caldrà interpretar les nostres esmenes al text.

En definitiva, i per concloure, no presentar una esmena a la totalitat no vol dir un xec en blanc, no vol dir un «sí» al text en el seu conjunt, en la seva totalitat, però no presentar una esmena a la totalitat vol dir voluntat d'arribar a un acord; la tenim i l'expressem. Si es tracta de crear un organisme que pel seu contingut, la seva regulació, el text final, hom constata que la seva naturalesa, les seves funcions, la seva adscripció, els seus òrgans de direcció, les seves dinàmiques de funcionament garanteixen de veritat la transparència, el rigor tècnic, l'objectivitat i la independència, ens hi trobaran, hi votarem a favor. Si, al contrari, ha de ser la cortina de fum, el paraigua o l'eina en què hi manquin tots aquests elements i que reculem en els paràmetres abans esmentats, llavors, no hi serem, no hi podrem ser.

Aquesta és la nostra opinió respecte al present projecte de llei. I en aquest sentit hem actuat i en aquest sentit actuarem.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyor director, bé, efectivament, ho deia el conseller, aquesta llei és conseqüència del Decret d'1 de gener del 2005, amb el qual es va crear el CEO. El CEO existeix des de l'any 2005, que va ser creat per l'anterior Govern, eh?, a partir del decret. I el que ve a fer aquesta llei és donar forma a aquest decret. Per tant, aquest va ser el primer instrument del Govern per donar més transparència i més sentit de servei públic a les enquestes fetes per la Generalitat, perquè aquests són els dos grans criteris, les dues grans línies d'actuació, alhora que han inspirat aquesta llei: més rigor i més transparència, i servei públic.

Més rigor i més transparència en l'elaboració i contractació d'enquestes i d'estudis d'opinió. Es crea el Pla anual d'enquestes i estudis. A partir d'ara, tothom sap quantes enquestes i quan es faran. Això no ha passat sempre –això no ha passat sempre.

Es crea i s'organitza un únic organisme i un sistema de contractació, perquè mai més passi que algunes enquestes siguin contractades per altres departaments, que, al final, no sabem on acaben o si acaben desapareixent. I, per tant, són enquestes que centralitzaran totes les enquestes que fa el Govern, perquè, senyor Turull, tots els governs fan enquestes –tots els governs fan enquestes–, tots. I mirar de treure aquesta possibilitat al Govern és enganyar-se. Encara que sigui un organisme dependent del Parlament, tots els governs faran sempre enquestes i, per tant, aquest mecanisme, aquest centre ha de dependre clarament del Govern.

Es crea un únic registre públic d'enquestes i estudis d'opinió, on estaran totes les enquestes que faci el Govern. Això tampoc sempre ha passat, no ha passat sempre. De fet, senyor Oriol, hi han vegades que no ha passat i que han aparegut enquestes que no estaven en el Registre públic d'enquestes i estudis d'opinió, i que han aparegut després en calaixos, han aparegut en armaris, en altres departaments... A partir d'ara, totes les enquestes que facin tots els departaments de la Generalitat aniran a parar al Registre públic d'enquestes i estudis d'opinió.

I es fixen uns terminis d'entrega al Parlament, immediats, claríssims. Una vegada es tingui el producte, immediatament, i ho deia el conseller, en vint-i-quatre hores estarà a disposició de tots els grups parlamentaris. Això tampoc ha passat sempre; no ja que arribin en vint-i-quatre hores, perquè algunes enquestes han arribat amb anys de retard, sinó que almenys arribin al Parlament.

Per tant, molt més rigor i molta més transparència.

I en segon lloc, el segon eix, la segona línia en la qual s'inspira aquesta llei –per mi, jo considero que és la més important de totes–: una clara voluntat de servei públic, una clara voluntat d'universalitzar i dinamitzar la recerca. Servei públic: un mecanisme, un organisme a disposició del servei públic, dels ciutadans; no a disposició d'un partit o a disposició d'un govern, sinó un mecanisme a disposició de la societat. Fem la unificació i la universalització de tots els criteris tècnics a l'hora de seguir enquestes i estudis. I el CEO fa aquesta funció

de dinamització i de recerca. Ho deia el conseller: «L'homologació, l'informe previ al registre.»

La tècnica de presentació d'intenció directa de vot es pot discutir si és millor, si és pitjor, si es pot fer d'una altra manera. Però el que és indiscutible és que ningú pot dir que sigui menys transparent la tècnica de donar el resultat d'intenció directa de vot que la tècnica de donar un resultat interpretat en funció de la intenció directa de vot. Senyor Turull, nosaltres pensem que donar el que diuen directament els ciutadans sense passar per interpretacions o projeccions és el més transparent que es pot fer a l'hora de presentar les enquestes. I per tant no podem dir que aquest sistema sigui menys transparent que aquell altre sistema en què, una vegada tenien les dades, s'interpretaven o es projectaven.

Es preveuen convenis de col·laboració amb universitats i altres instituts de recerca. I es preveu, lògicament també, la participació en projectes de recerca. Es posen les dades al servei de tothom, i lògicament també al servei dels mitjans de comunicació per a la seva publicació.

Si aquesta és la seva voluntat, la voluntat dels grups de l'oposició –i en aquesta direcció aniran les esmenes que presentaran els grups de l'oposició–, de més transparència, de més rigor, parlem-ne –parlem-ne. La voluntat del Govern és clara i jo crec que la voluntat dels grups de la majoria també. En més rigor i en més transparència, en més capacitat de servei públic, no ens guanyaran, per dir-ho d'alguna manera, perquè aquests són els principis d'aquesta llei: més rigor, més transparència i més voluntat de serveis públics. I amb aquestes regles de joc, jo crec, conseller, que el consens està absolutament garantit.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara la intervenció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. En el seu nom, té la paraula la il·lustre diputada senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputades, diputats, bé, al nostre entendre, aquest projecte de llei respon a dues premisses: d'una banda, al mandat normatiu del mateix Decret regulador del CEO, de l'actual CEO, que preveu en les seves disposicions la necessitat, doncs, d'elaborar una llei, i d'altra banda, a una qüestió de fons, a la necessitat de regular amb independència i transparència temes tan sensibles com les enquestes electorals i els estudis d'opinió. Per tant, doncs, aquest projecte respon tant a qüestions de fons com a qüestions de forma.

Pel que fa referència a la forma, els antecedents de la llei són molt clars. Va ser la Llei de reforma de la Llei d'estadística de Catalunya, que tots deuen recordar, presentada l'any 2003 a proposta del nostre Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, en un moment, doncs, especialment difícil, la que regula i dona les bases del projecte que avui debatem, bases que són sòlides i tècnicament molt bones, perquè totes elles avui són recollides novament en aquest projecte. Posterior-

ment, en desenvolupament d'aquesta llei, es crea, a través del Decret 1/2005, d'11 de gener, el CEO per dur a terme les tasques esmentades que regulava la Llei del 2003. El CEO es crea inserit en l'estructura de l'Idescat, de l'Institut d'Estadística de Catalunya.

És aquest decret el que ha regit fins ara el funcionament del CEO durant els dos darrers anys, i, tot i estar satisfets del funcionament d'aquest, el fet de regular-se per una norma amb rang inferior a llei, doncs, comporta una sèrie de limitacions que ara, amb aquest projecte, tenim la possibilitat de solucionar, a més que en el mateix decret es preveu la possibilitat o l'obligatorietat d'elaborar la corresponent llei.

Quant al contingut d'aquest projecte de llei podem dir que la finalitat d'aquest és donar una solució estable i satisfactòria a una qüestió, com hem dit, tan sensible com és el tractament i el contingut de les enquestes electorals i els estudis d'opinió que realitza la Generalitat de Catalunya. I perquè així sigui el primer que fa la llei és dotar el CEO de major independència, constituint-lo organisme autònom administratiu, dotant-lo, doncs, de més funcionalitat, de més autonomia funcional i de major capacitat. Centralitza en un sol òrgan aquesta funció, amb la finalitat d'unificar, homogeneïtzar i universalitzar els criteris tècnics a seguir en l'elaboració de les enquestes, i també centralitzar la supervisió i recollida de la informació.

El projecte de llei que avui debatem també defineix de manera precisa les funcions i l'àmbit d'actuació del centre, declarant aquest com a responsable exclusiu de les enquestes de caràcter polític que realitzi la Generalitat, alhora que també el declara responsable de la supervisió de les enquestes sectorials que realitzin els diferents departaments de la Generalitat, així com dels plans anuals d'aquests sobre la matèria.

El CEO també té altres tasques importants, com hem comentat anteriorment, com l'homologació de les empreses que poden realitzar estudis d'opinió i la gestió del Registre dels estudis d'opinió. Per tant, creiem que aporta transparència, rigor tècnic, objectivitat i independència. Ho repeteixo, valors, criteris que ja portava la llei que li serveix de base i precedent, Llei de l'any 2003, de reforma de la Llei d'estadística de Catalunya.

L'estructura i composició del CEO és la mateixa que preveia el decret regulador actual. Per tant, el director i el Comitè de Supervisió i Seguiment; el director, com a responsable de la gestió executiva del centre, i el Comitè de Supervisió i Seguiment, que ara estarà compost per diferents experts en la matèria, a proposta dels grups parlamentaris, del Govern, i també de procedència de l'àmbit acadèmic.

I, en últim lloc, pel que fa a un dels temes més importants, com és la difusió, el procediment de difusió de les enquestes, aquest projecte de llei creiem que garanteix que tothom té accés als resultats al mateix moment, perquè, un cop els resultats d'una enquesta es notifiquen al conseller d'Economia, aquest disposa de les vint-i-quatre hores per trametre-ho al president de la Generalitat i al president del Parlament, qui immediatament ho posa en coneixement dels grups parlamentaris.

Així doncs, el meu grup parlamentari donarà suport a aquest projecte de llei, reconeixent la independència i transparència que aporta al tractament d'aquest tema, d'alta sensibilitat –enquestes electorals i estudis d'opinió–, perquè creiem que aprofundeix en la democratització de la informació.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara fixar posició al Grup Parlamentari del Partit Popular. En el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, breument i de l'escó estant, per dir-li que el nostre grup parlamentari està fonamentalment d'acord amb el projecte de llei que avui es sotmet a aquest tràmit parlamentari, no? I crec, a més a més, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que el nostre és el grup que més satisfet està d'aquesta llei, no? Ho dic perquè vam ser l'únic grup polític d'aquesta cambra que es va oposar que aquest organisme depengés de l'Institut d'Estadística, no? Nosaltres no enteníem com es podia barrejar el que era una enquesta amb el que era estadística pura i dura. I per tant, d'alguna manera, i encara que sigui uns quants anys després, doncs, el conjunt de la cambra dona la raó al que deia i al que proposava el Partit Popular de Catalunya en el seu dia, no?

Avui s'han explicat moltes coses; tots els diputats que han intervingut han explicat les meravelles que farà el CEO. Jo he de dir que no han explicat res de nou; tot el que han explicat, com a mètodes de transparència i tal, ja s'està fent des del mateix organisme. I, per tant, aquesta llei l'única cosa que fa, si en volen alguna cosa més, no?... però el gran canvi d'aquesta llei és que el Centre d'Estudis es treu de l'àmbit de l'Institut d'Estadística i passa a configurar-se com un organisme autònom de caràcter administratiu. I, per tant, això és el que nosaltres hem vist d'aquesta llei.

Per tant, nosaltres estem absolutament d'acord amb la seva tramitació. Per això no hem presentat una esmena a la totalitat.

I jo, deixi'm, senyor conseller, que aprofiti per felicitar-lo, perquè jo no sé si és una responsabilitat seva o del director del CEO, i potser no li estic fent cap favor, però en qualsevol cas li he de dir que quan les coses es fan amb diàleg, amb informació i en absència d'escàndols les coses van bé, no? Abans he sentit el diputat de Convergència i Unió, i m'ha preocupat molt la seva intervenció, perquè en aquests darrers tres, quatre anys com a mínim no hem escoltat cap escàndol relacionat amb enquestes, no? Ningú ha inventat enquestes i ningú ha gastat els diners de catalans a fer enquestes que feia a casa seva. I, per tant, per aquesta banda jo els felicito.

I també felicito el tarannà, la voluntat del Govern que aquesta llei que avui s'ha presentat, que el conseller ha presentat al Parlament..., és una llei que els diferents

grups parlamentaris fa, no m'atreviré a dir anys, però sí molts mesos que treballem conjuntament. Jo he assistit a reunions, en les quals també hi havia diputats de Convergència, on hem anat fent les nostres aportacions, les nostres incorporacions, i he de dir que arriba aquesta llei al Parlament molt treballada. Jo crec que gairebé farem algunes esmenes de matís, no?, però jo crec que aquesta llei ja conté, en bona part, les propostes que al llarg d'aquests mesos de treball ha anat fent el Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, director del Centre d'Estudis d'Opinió, senyores i senyors diputats, primer de tot vull dir que personalment a mi em fa molta il·lusió participar en aquest debat, encara que ja hagi estat aquí, perquè com a politòloga sé la importància que tenen aquests organismes, en tots els països, en els estudis de ciències socials. Tenir dades completes, exhaustives, actualitzades i disponibles són elements clau precisament en la dinamització de la recerca i el coneixement en el nostre país.

D'altra banda, els estudis elaborats pel Centre d'Estudis d'Opinió són instruments indispensables per millorar la tasca de la mateixa Administració, del Govern, però també la tasca de la mateixa oposició i dels diferents grups parlamentaris en general, perquè disposar d'informació ens pot donar les claus per saber quins són els problemes reals de la gent, què n'opinen, de la gestió, de la política, i per tant ens permeten esmenar els nostres propis errors i aproximar-nos més a la ciutadania i als seus desitjos. A més a més, ens donen informació molt útil per a l'anàlisi de la participació política i també dels motius de la desafecció política, un tema que crec que ens ha de preocupar a totes i a tots si volem combatre el creixent abstencionisme i que debilita tots els processos democràtics i la legitimitat de les mateixes institucions.

Dita això, davant dels objectius dels estudis del Centre d'Estudis d'Opinió, dir que, com ja s'ha dit aquí, no és un projecte nou, sinó que és un projecte molt consensuat, on ja van participar tots els grups parlamentaris. I, per tant, jo crec que aquest procés s'ha de fer amb la màxima celeritat possible, per la importància que té i també pel retard que portem.

I vull destacar d'aquest projecte especialment quatre dels principis que persegueix el Centre d'Estudis d'Opinió i que aquesta llei en posa definitivament les bases. Aquests quatre principis són la qualitat, el control polític, la transparència i l'ètica. I des del nostre grup parlamentari hem volgut fer precisament èmfasi en aquests quatre principis.

Més qualitat, perquè el Centre d'Estudis d'Opinió garanteix uns criteris tècnics i de qualitat dels estudis; no només els realitzats directament, sinó tots aquells encarregats per l'Administració o subvencionats en un mínim d'un 50 per cent. I més qualitat també, perquè aquestes funcions de direcció i coordinació del Centre d'Estudis d'Opinió abracen tots els estudis que es puguin fer, i no només els estudis electorals.

Més control tècnic, per la creació d'aquest Consell de Seguiment format per persones expertes i especialitzades. I no només un control tècnic, sinó també un control polític, perquè en aquest Consell de Seguiment, encarregat d'aprovar els plans de treball anuals, revisar els estudis, fer assessorament periòdic, hi ha membres escollits per part de *tots* els grups parlamentaris, una novetat en aquest tipus d'organismes aquí a Catalunya i que crec que és cabdal per impedir un ús partidista, precisament, de la informació dels estudis.

Un altre principi important és el de més transparència. Més transparència, perquè tots els estudis de caràcter més polític i electoral hauran d'estar recollits en un pla anual, i així també els estudis encarregats pels diferents departaments. I, per tant, es garanteix el principi de publicitat i s'impedeix l'arbitrarietat en la producció d'estudis.

I finalment un principi que penso també que és molt important: el principi de l'ètica en l'elaboració d'aquest tipus d'estudis. Aquest projecte de llei imposa que es deixi constància de no tenir interessos en el sector, i això afecta tant el mateix director del Centre d'Estudis d'Opinió, afectat evidentment pel règim d'incompatibilitat dels alts càrrecs, com també –i això és més singular– els membres del Comitè de Seguiment.

Per tant, des del nostre grup parlamentari creiem que aquest projecte és un pas endavant en el reforç de la tasca de producció d'enquestes i estudis, amb aquests principis, com deia, de qualitat, control polític, transparència i ètica. Per tant, senyor Turull, creiem realment necessari aquest cotxe nou, perquè un cotxe nou ens dóna més potència i tenim els instruments de control necessaris d'aquesta potència.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, avui tenim davant una llei que intenta, des del nostre punt de vista, objectivar i millorar la responsabilitat i la visió que té la ciutadania, o que pugui tenir la ciutadania, de les enquestes públiques; un mecanisme, un instrument, doncs, que a ningú se li escapa que té molta importància a l'hora de crear opinió i condicionar l'opinió dels nostres conciutadans.

Dit això, nosaltres, quan es plantejava aquest projecte, teníem la sensació o volíem creure que era un projecte, doncs, que intentava portar o intentaria portar a

l'àrea parlamentària, on estan representats tots els ciutadans de Catalunya, el que és l'elaboració d'enquestes per intentar objectivar i portar la pluralitat d'aquesta cambra a aquest òrgan, a aquest organisme. I la nostra impressió, després de llegir el projecte, és que ens hem quedat a mig camí. És a dir, s'han intentat millorar les situacions anteriors, hi ha hagut un canvi d'adscripció des del punt de vista jurídic i econòmic, i en aquest cas jo crec que, en definitiva, el canvi d'adscripció per nosaltres i pels ciutadans tampoc representa, doncs, cap millora substancial. Sí que representa una millora substancial, o podria representar-la, el fet que tothom, tots els grups parlamentaris, aquesta cambra sigui qui pugui crear un organisme d'aquest tipus.

És veritat que hi han hagut situacions a Catalunya, doncs, molt desagradables. I parlarem ben clar: aquí, durant vint-i-sis, vint-i-set anys, hi han hagut casos escandalosos, hi han hagut escàndols respecte a les enquestes, les manipulacions que s'han fet de les enquestes electorals, de les preelectorals i de les postelectorals. Per tant, això a ningú se li escapa, i també ho hem de dir ben clar. I no només ha passat a l'època de Convergència; també n'hi han hagut casos dintre del tripartit, no ens enganyem.

Per tant, jo crec que el que s'ha de fer des d'aquí és una autocrítica dels governs de la Generalitat i si volem o no volem traspasar aquesta competència o aquesta responsabilitat a un àmbit parlamentari, i no a un àmbit governamental.

I per això diem que aquesta llei, des del nostre punt de vista, s'ha quedat a mig camí. Hi ha hagut una millora –i ara ho explicarem tot seguit–, hi han hagut algunes incorporacions, en aquest òrgan, que poden intentar anar a buscar una pluralitat, però, seguint amb l'exemple dels cotxes que s'ha posat de moda en aquestes intervencions, doncs, tenint cotxes nous, és veritat que has de conduir bé, no?, i conduir bé representa també qui portes al cotxe, no només el conductor, sinó de qui va acompanyat el conductor, no? I és fonamental que hi hagin bons consellers o almenys que representin una pluralitat, aquests consellers o persones que l'acompanyen al cotxe.

Per tant, nosaltres el que voldríem veure –i és la línia en què aniran les nostres esmenes– és que aquest organisme intenti ser un organisme que representi l'objectivitat, de la mà de la pluralitat. Això vol dir que totes les representacions, tant parlamentàries com socials, s'han de veure reflectides en aquest organisme. I això és el que nosaltres..., i la nostra línia, la que seguirem amb aquestes esmenes.

No hem presentat esmena a la totalitat perquè, sincerament, pensem, doncs, que és positiu que es pugui plantejar intentar millorar aquest Centre d'Estudis, que fins ara era un organisme plenament o totalment governamental. Ho seguirà sent, amb algunes incorporacions, però voldrem fer esmenes per intentar incrementar aquesta pluralitat dintre d'aquest organisme.

I anem a veure quines són, doncs, les..., o quin és el contingut amb què nosaltres volem fer una sèrie d'esmenes, o on estan algunes de les problemàtiques que creiem...

Ja a l'article 5 es parla dels òrgans, i en aquests òrgans es parla de la direcció i del Comitè de Supervisió i Seguiment. La direcció està nomenada directament pel conseller, pel Govern, i després tenim altres persones que formen part d'aquest comitè. En aquesta composició del comitè hi han, diu aquí, literalment, «una persona experta en ciències polítiques, socials, econòmiques o estadística, proposada per cada grup parlamentari» –és a dir, hauria de representar una pluralitat i una veu de les diferents sensibilitats d'aquesta cambra–; «tres persones, entre catedràtics o catedràtiques i professors vinculats a la universitat catalana; tres persones, a proposta del Govern». Això significa, si no interpreto malament les dades i els nombres, si aquí hi han sis grups parlamentaris, representaria sis persones expertes en ciències socials, proposades pels grups; tres persones, el Govern; tres persones, nomenades també, entenc, pel Govern, que siguin professors d'universitat, i el director. Això suposa que, amb aquests nomenaments i amb aquestes xifres, s'hi intenta incorporar una certa pluralitat, però no arribem al grau que nosaltres desitjaríem, que és el grau que aquest òrgan sigui un òrgan de representació objectiva d'una cambra, i no d'un govern.

I és evident –i ho deia abans el senyor Pérez– que els governs fan enquestes, no? Clar que fan enquestes, els governs. El que passa, que si el que volem és donar la imatge que ja no serà un govern, sinó que hi haurà una pluralitat, que serà una representació plural d'una cambra o d'unes institucions, com la Generalitat, doncs, no ho fem a mitges: o es queda com està i és el Govern qui segueix fent les enquestes i totalment responsable d'això, o passem a un àmbit, com s'ha demostrat en altres propostes que s'han fet en aquesta cambra, on sigui la cambra, on sigui la pluralitat qui participi en aquests òrgans i sigui realment el Parlament de Catalunya, doncs, qui elabori aquestes enquestes, i no el Govern.

Nosaltres interpretem que hi ha hagut un primer pas, una voluntat, però no el pas definitiu, que és el que nosaltres voldríem per a aquest tipus d'organismes.

Tampoc ens hem d'enganyar i tampoc hem d'enganyar els ciutadans i tots sabem, com deïem abans, la importància que tenen les enquestes a l'opinió pública. Si traïem enquestes des d'un govern amb una determinada opinió o marcant una determinada línia d'intenció, de personatges, polítics..., no ens enganyem: això té una influència important als mitjans de comunicació, i això se sap. Per això hi ha aquesta lluita ferma, en tots els governs que hi han hagut a la Generalitat, per controlar aquestes enquestes.

Home, a nosaltres, la veritat, per tenir segons quines enquestes i si no s'arriba a aquesta pluralitat definitiva, doncs, no vestim les coses del que no és, no vestim les coses del que no hi ha. No intentem parlar de pluralitat, transparència, sense arribar i tenir realment un control directe o indirecte de l'òrgan per intentar ficar els paràmetres que més convinguin al govern de torn. Jo crec que els ciutadans tots saben, tothom sap avui dia –no ens enganyem– que les enquestes són plenament manipulables, i plenament també factible que siguin objectives, les dues coses. I no diguem que no, perquè aquí, en aquesta cambra i en partits d'aquesta cambra, hi han

hagut dimissions sonades per les manipulacions a les enquestes. Per tant, no estem dient cap cosa que no sàpiquen els ciutadans. En tot cas, ho estem recordant.

Per tant, nosaltres farem esmenes en aquest projecte, aniran en aquesta línia. Volem, apostem per aquesta pluralitat. La transparència la donem per feta, la donem per clara. No cal fer bandera d'això, perquè sembla una mica sospitosos també, no?, doncs, que fem bandera d'això, quan en teoria les enquestes són plenament objectives, no? Llavors, no intentem parlar de coses que haurien de ser òbvies, com si parlem de democràcia no cal dir-ho perquè estem en una democràcia. Per tant, si parlem de transparència i objectivitat, com s'ha parlat en aquesta cambra per part de la majoria, doncs, potser no cal dir-ho, perquè hauria de ser una obvietat.

En aquest sentit, i finalment, diem que considerem que aquest projecte ha de passar a tràmit, no hi haurà esmena a la totalitat, però que aquest projecte necessita esmenes, i necessita també un consens. Això és el que deia la majoria, que hi ha d'haver un consens. El veurem, aquest consens; ja s'han ofert consensos en aquesta cambra, i ja veurem com acaben molts consensos, no? Jo crec que és important..., tenim després algunes propostes de llei en què també es parlava de consensos i no hi han consensos, no? Jo crec que està bé oferir-se, però també està bé ser flexible, i quan algú parla de consens en alguns projectes de llei ha d'intentar, doncs, escoltar les propostes.

Per tant, nosaltres estarem oberts a aquestes propostes, proposarem coses al Govern per intentar millorar aquesta llei, però també és molt cert que, si el que es vol només amb aquesta llei és millorar la imatge d'aquest òrgan o d'aquest organisme per després aconseguir, doncs, una credibilitat que després serà jutjada igualment, no hi estarem d'acord. Si realment el que es vol és fer un projecte on hi hagi pluralitat, objectivitat clara i palesa en aquest projecte de llei, estarem al costat del Govern, de l'oposició i de qui calgui, com ja hem fet en d'altres ocasions.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivera.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà aquesta tarda a les quatre. Vull recordar, senyores i senyors diputats, que es reprendrà amb l'homenatge en memòria de l'expressident del Parlament senyor Joaquim Xicoy.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Homenatge en memòria de l'expressident del Parlament Joaquim Xicoy i Bassegoda (tram. 401-00004/08)

Iniciem seguidament aquest punt de l'ordre del dia, que és l'homenatge en memòria del molt honorable senyor Joaquim Xicoy i Bassegoda, que fou president d'aquest Parlament a la tercera i quarta legislatures.

Aquesta presidència vol saludar la seva família i els prego que acceptin el més sincer sentiment d'amistat i condolença que els manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir.

Així mateix també volem saludar el molt honorable senyor Jordi Pujol i els molt honorables senyors Heribert Barrera i Joan Rigol, que ens acompanyen en aquest acte en memòria del molt honorable Joaquim Xicoy.

Té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, senyores diputades, senyors diputats, molt honorable president Pujol, molt honorable senyor Rigol, molt honorable senyor Barrera, estimada família Xicoy i Cruells, germanes, germans, filles, fill, nétes i nét d'en Joaquim, d'un avi, com deia la seva néta Blanca el dia del seu funeral, molt honorable.

Amigues i amics, el 16 de novembre del 2006, les banderes onejaven a mig pal a la façana del Parlament, on també es va col·locar un domàs amb crespó negre en senyal de dol per la mort de Xicoy, qui va ser president d'aquesta cambra entre 1988 i 1995.

La classe política catalana en destacà el compromís institucional i vocació de servei, i coincidí en la seva contribució a la dignificació de les institucions i a posar-lo com a exemple de servei a Catalunya. És per mi un privilegi i un honor glossar i recordar avui, d'una manera pública, en Joaquim Xicoy i Bassegoda, president que fou d'aquest Parlament en la tercera i quarta legislatures.

Parlar avui d'en Joaquim és parlar de la persona, del jurista i del polític. És parlar d'un home que va lluitar pels drets i les llibertats de Catalunya. És parlar d'un militant d'Unió Democràtica de Catalunya, seguidor de la seva activitat fins al darrer dia. I és també parlar d'un home amant de la família, boig pel Barça i defensor aferrissat del nostre dret.

Joaquim Xicoy era un humanista, un democratacristià fins a la medulla, un patriota català i un jurista de reconegut prestigi. És parlar d'un amic, d'un company de feina i de partit, d'un dirigent, d'una persona que va tenir responsabilitats internes a Unió Democràtica, que va ostentar responsabilitats polítiques i que va servir Catalunya amb tota la seva capacitat, que era molta, i amb tota estima. És parlar també d'un senyor de

Barcelona i d'un home de gran qualitat, pels seus valors humans, les seves lleialtats, les seves fidelitats, el seu patriotisme i honestetat intel·lectual, tal com deia el dia de la seva mort el president Pujol i molts dirigents de casa nostra.

Joaquim Xicoy i Bassegoda va néixer a Barcelona el 15 de setembre de 1925 i va morir havent complert els vuitanta-un anys, amb quaranta-quatre anys d'exercici de l'advocacia, trenta-un anys de militància a Unió Democràtica, on va ser, en moments complicats, president del seu Comitè de Govern, i fins el dia de la seva mort, conseller nacional. I finalment, catorze anys de responsabilitats polítiques com a diputat al Congrés del 82 al 86, conseller de Justícia en un dels governs del president Pujol i president del Parlament. Actualment, era el president de l'Associació d'Antics Diputats, i l'any 2000 va rebre la Medalla d'Or del Parlament de Catalunya.

Fill d'una família nombrosa, deu germans, dels quals són vius vuit, catòlica i practicant, sovint comentava que la família era una veritable escola de convivència. Alumn dels jesuïtes de Casp, germà d'un d'ells, va tenir sempre paraules de lloança vers l'escola que el va formar com a persona; deia que l'educació jesuítica imprimeix caràcter i crea un nexa de solidaritat entre els alumnes. Estudià dret a Barcelona i inicià l'exercici de l'advocacia l'any 1948, una de les seves passions.

Els que el van conèixer i tractar coincidiran amb mi que a voltes podia semblar un pèl distant; era tot el contrari, i destacava en ell sempre una fina ironia. Com deia la seva néta, era graciós, encara que a vegades no entengués els seus acudits. Era un home interessant i ben plantat, i, com deia el rodolí de l'auca familiar, «Joaquim Xicoy i Bassegoda, sempre estaràs de moda».

Era un gran defensor de la família i ho predicava amb l'exemple. Va viure enamorat de la seva esposa, Anna, amb la qual va conviure quaranta-set anys, fins al darrer moment de la seva malaltia. La feina d'advocat, el partit i la família el van ajudar a superar el tràngol amarg de la seva mort. Van tenir cinc fills, i ara gaudia de la companyia dels seus dotze néts i nétes. Va viure en la seva pell el pitjor que pot viure un pare: la mort del seu fill gran, Joaquim Maria, fill estimat que morí a causa d'una malaltia i en els millors anys de joventut. Això, dit per ell, en les seves *Memòries de memòria*, van ser ferides profundes. El recordo, ja com a conseller de Justícia, quan parlava de les reunions familiars a Caldetes, del Barça, de les anades a esquiar entre setmana, i darrerament de les visites dels seus néts al seu domicili.

Com a polític, Joaquim Xicoy i Bassegoda va militar a Unió Democràtica de Catalunya des de 1975. Abans, des de 1954, havia militat a Izquierda Democrática Cristiana. Va ser president del Comitè de Govern d'Unió el 81 i conseller nacional fins el dia de la seva mort. Parlant de la política, ell deia que portava a dins des de molt petit el virus de la política i recordava en alguns dels seus parlaments com acompanyava el seu pare a actes polítics quan ell només tenia cinc anys, i com així havia conegut Cambó. Eren els anys 1931, 1932. Ell va heretar del seu pare, víctima del catòtic descontrol d'una trista època, la vocació política. I ho va fer des de la clandestinitat i des de diferents instàncies de la vida

política més recent. El seu pare, demòcrata i catalanista, fou assassinat pels qui teòricament havien de defensar la democràcia i el catalanisme. Per això, quan es parlava darrerament de projectes normatius sobre la memòria històrica, arronsava el nas i deia: «Vigileu en dividir i jutjar les persones entre bons i dolents.»

En el sentit de fer vida de partit fins al darrer moment, va amb ell allò de *murió con las botas puestas*. Jo, que he tingut la sort de coincidir amb ell en molts moments de la seva vida pública, puc constatar com en els debats dels consells nacionals d'Unió expressava amb claredat la seva opinió sobre la situació política o sobre els fonaments del nostre partit. Sense anar massa lluny, durant l'any 2006 en què Unió celebrava el setanta-cinquè aniversari, es veia en Joaquim Xicoy en tots els consells nacionals que es van celebrar per tot el territori. Arribava conduint el seu vehicle, participava en el debat i dinàvem plegats, ja fos a Tortosa, Cercs o Lleida.

El darrer acte polític a què va assistir va ser l'11 de novembre en el sopar d'aniversari d'Unió. Aquell dia s'acomiadava temporalment de nosaltres, perquè ingressava a l'hospital per sotmetre's a una intervenció quirúrgica de la qual no se'n va sortir. Aquella nit, en Joaquim va ser un dels militants que va tallar el pastís d'aniversari i va bufar les espelmes.

En la seva trajectòria política va ser diputat a Corts des de 1982 fins al 1986. Ell no ho volia i es va resistir, tenia un bon despatx d'advocats i a més no li agradava allunyar-se de la família. Ho va fer pel partit, però li va costar, com també quan el president Pujol li va demanar formar part del Govern i després, en proposar-lo a la presidència del Parlament. En la seva manera de fer, en els seus discursos públics, sempre defensava l'ideari del seu partit, apostant per la centralitat i la nacionalitat catalana, pel personalisme comunitari, defensant les llibertats, el benestar i la cohesió social i reivindicant el dret a decidir sobre el projecte comú d'Espanya i d'Europa.

Vull destacar en aquesta intervenció la seva etapa com a president del Parlament. I tot repassant algunes de les seves intervencions, m'atreveixo a fer uns breus comentaris que ens portaran a veure en la persona d'en Joaquim Xicoy el que deia d'ell en Duran Lleida: «En Joaquim va ser un brillant parlamentari i un brillant orador. Tenia una sòlida formació jurídica i una exposició cartesiana. La seva presència garantia prestigi i dignitat, i sovint les seves paraules, en un discurs o en un sopar d'amics, venien revestides d'una fina ironia.»

En Xicoy deia de la seva experiència com a president que aquesta presidència era molt important des del punt de vista representatiu, però que el seu poder real era molt petit, ja que la seva funció bàsica és arbitral. I deia que era «com l'àrbitre en els partits de futbol, i els àrbitres, com és sabut, no fan gols».

Va intentar aplicar en totes les matèries que li arribaven a la Mesa el màxim consens possible i recordava en un dels seus memorials que rarament es resolien els problemes per majoria. Aquesta era una línia d'actuació política que va impulsar, sempre mirant d'observar el principi que no n'hi ha prou a vèncer, sinó que s'ha

de convèncer. Un procediment, el d'assolir el màxim consens possible, en l'establiment del qual l'havia ajudat l'Isidre Molas, vicepresident a la segona legislatura, amb criteris sòlidament jurídics i defugint de qualsevol temptació partidista, fins al punt que de vegades en Xicoy deia: «*Si Molas locuta, causa finita.*»

També, en aquest capítol d'anècdotes, plagades de suau ironia, en Joaquim solia dir que la feina d'un parlament no es veia ni se sentia, però deia que això era positiu. I hi incidia en dir que no hi ha cosa més avorrida al món que l'estat de dret; si funciona amb normalitat, no dóna sorpreses i és molt poc emocionant.

La faceta d'en Joaquim Xicoy com a jurista és intensa. El dret civil i el dret mercantil van ser les seves especialitats en l'exercici de l'advocacia. Va formar part de la Junta de Govern del Col·legi d'Advocats de Barcelona i va exercir d'advocat durant quasi quaranta-cinc anys. Ell deia que el dret havia omplert la seva vida, havia estat la seva vocació i havia estat la seva ocupació durant una pila d'anys. També deia que el dret civil català l'apassionava i el feia vibrar, perquè contribuïa a ratificar la nostra identitat nacional. I així ho expressava el 12 de desembre de 1991 en aquesta cambra, després de ser aprovada per unanimitat una proposició no de llei en defensa de la competència del Parlament en matèria civil.

Quan va arribar al Govern de la Generalitat com a conseller de Justícia, en totes les seves primeres intervencions, a l'igual que va fer en aquest Parlament, feia esment de l'herència rebuda, i aplicava aquí les seves arrels jurídiques i agraïa la feina feta pels seus antecessors en el càrrec. Parlava així de l'Agustí Bassols, que fou l'anterior conseller de Justícia, i del senyor Heribert Barrera i del senyor Coll i Alentorn, presidents d'aquesta cambra abans d'ell.

Fins aquí la figura i semblança d'en Joaquim Xicoy, però permetin-me que com a resum acabi repetint el que d'una forma o altra he anat dient al llarg de la meua intervenció. En Joaquim Xicoy era un home recte, contundent en les seves expressions, en la defensa dels seus principis; parlava clar i català, i deia les coses pel seu nom. Era el que en diem un bon polemista, ja que gaudia en intervenir en la confrontació política. Era un apassionat: ho era en la política, ho era en la defensa de la justícia i del dret, ho era en la defensa de la família, com ho era també del Barça, una altra de les seves passions.

Joaquim Xicoy ha estat i serà un punt de referència per a molts. Vam sentir la seva mort al costat de la seva estimada i gran família. La vam sentir els del seu partit, els de la Federació de Convergència i Unió, aquells que el coneixien de la política i els de fora de la política. La seva formació humanista, el seu compromís cristià, el seu amor a la pàtria i la seva lleialtat al seu partit mai no els oblidarem. Les seves passions –Catalunya, el dret i la seva família– han estat la seva obsessió, una constant en la seva vida.

I vull acabar aquesta intervenció amb unes frases d'en Joaquim en un pregó, tot parlant de la nació catalana. Va dir: «Però la nació també és el futur, i qui diu futur diu incerteses i temors, però també confiança i esperança.»

I va demanar als convidats al pregó que participessin en els sentiments que inspiren aquests versos de l'Espriu, als quals també els convido jo, en nom d'en Joaquim: «Que no sigui decebuda la nostra esperança, que no sigui escarnida la nostra confiança.»

Gràcies, Joaquim Xicoy, per aquesta vida tan plena.

(*Forts aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, honorable diputada. Els convido a guardar un minut de silenci en memòria del molt honorable Joaquim Xicoy.

(*La cambra serva un minut de silenci.*)

Moltes gràcies.

Preguntes

Hi ha una alteració de l'ordre del dia, que s'ha presentat a partir d'una sol·licitud de l'honorable conseller de Relacions Institucions i Participació, el senyor Joan Saura, i d'acord amb l'article 72.3 del Reglament del Parlament els faig avinent que la pregunta que consta amb el número 10 de l'ordre del dia, i que és la que fa referència a la manipulació de la política lingüística, se substanciarà com a setena pregunta, en comptes de la número 10.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'observança del pluralisme polític en els mitjans de comunicació públics a Catalunya (tram. 317-00041/08)

Entrem ara a les preguntes al president de la Generalitat. La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera. Té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Señor presidente, señor Montilla, en los últimos días, y también en el último informe del Consell Audiovisual de Catalunya, han salido unos datos referentes a la pluralidad política en los medios de comunicación catalanes. Y a ese respecto me gustaría preguntarle al presidente de la Generalitat cuál es su opinión respecto al trato de los medios de comunicación y respecto a la falta de pluralidad que en ese informe se sustenta.

Debemos recordar que en este informe, de tres horas y veintinueve minutos, literales, durante el mes de enero, de programación con contenido político y de partidos políticos, hay una fuerza parlamentaria, el Grupo Mixto, que ha tenido concretamente seis segundos de participación en todos los medios de comunicación públicos de Cataluña, lo que representa un 0,001 por ciento de la participación en esos medios.

Debemos recordar que los medios de comunicación públicos los pagan todos los catalanes, los pagamos todos los catalanes con los impuestos de cada uno de noso-

tros, y no se debe utilizar políticamente los medios de comunicación.

Esta semana también, ha manifestado el Gobierno y hay incluso preguntas manifestando manipulaciones de medios de comunicación, y lo que le queremos decir y queremos preguntarle es si usted cree que la política de medios de comunicación de la Generalitat es objetiva y plural, conforme a este informe.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, president. Senyor diputat, miri, li diré que aquest Govern sempre tindrà l'objectiu que hi hagi més pluralisme als mitjans de comunicació públics. El pluralisme, certament, sempre és millorable, i per tant, tot i que considerem que tenim una televisió i una ràdio públiques de qualitat, el Govern no deixarà de treballar per millorar-les, com estic segur que també ho farà aquesta cambra, i per fer-les encara més plurals.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Rivera pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Gracias, señor presidente. Entiendo, por tanto, que admite la falta de pluralidad actual de los medios de comunicación públicos, con esta propuesta de mejora. Y también supongo que ustedes lo que no querrán o lo que no se quiere, con esta falta de pluralidad, es que se conozca la opinión de todos los grupos de la cámara. No solo se falta al respeto de un grupo o de dos grupos o de tres de la cámara, sino a casi cien mil catalanes que votan a un grupo parlamentario, porque no se olvide que detrás de cada uno de estos escaños hay muchísimos votos de muchos catalanes.

Y en este sentido debo decirle que no, en cambio, encontramos a faltar, o no se encuentra a faltar sin duda, reportajes sobre grupos terroristas, entrevistas a grupos que han sido ex terroristas y que presentan sus listas..., en fin, una serie de programación que creemos que sí, dentro de la pluralidad cabe, pero, por supuesto, respetando esa pluralidad.

Y también le queríamos decir que, respecto a esa objetividad, supongo que ustedes no quieren que se conozca la opinión de algunos grupos, porque, sin duda, algunos coincidirán con su programa político, no porque nosotros copiemus su programa político, sino porque ustedes a lo mejor hacen propuestas, aquí o en Canarias, copiando los programas políticos de otros partidos, entre ellos el de Ciudadanos.

Por tanto, le pediría y le rogaría que respete la pluralidad y que a la vez deje que el pueblo de Cataluña, que los catalanes escuchen la opinión...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...de todos los grupos parlamentarios. Acabo, senyor president.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, estigui vostè tranquil, que no copiarem cap de les seves propostes, mentre siguin les que vostès estan fent.

Miri, vostè sempre ve, en el fons, a parlar aquí del mateix, no?, i no és un tema que pensi jo; segur que ho pensa la totalitat de la cambra. Està en el seu dret, no?, li ho reconec. Però, miri, senyor Rivera, el que no està bé és fer demagògia, no?, el que no està bé és queixar-se del pluralisme polític dels mitjans de comunicació catalans i aplaudir un reportatge indigne, emès per TeleMadrid, en què es diu que a Catalunya hi ha ciutadans de primera i de segona.

Miri, si vol parlar seriosament, fem-ho, no? Vostè hauria de condemnar també les mentides emeses la setmana passada a la televisió pública de la Comunitat de Madrid. Jo, per exemple, reconec que pot ser, no?, en alguns casos, la televisió i la ràdio públiques catalanes es poden millorar. I en això estem treballant, fent una nova llei, i suposo que vostè hi està participant.

Però vostè no vol això, vostè vol fer segurament electoralisme, i en això no ens trobarà, perquè aquest Govern és un govern que creu que els mitjans de comunicació són quelcom seriosos, i no un camp de batalla electoral, li ho puc assegurar, senyor Piqué..., senyor Rivera –perdó. (*Rialles i remor de veus.*) No, ho corregeixo, eh? Perquè, miri, el que no val, senyor diputat, és aplaudir aquesta mentida a Madrid i mostrar indignació a Catalunya per informacions que no agraden, sobretot quan fins i tot, senyor diputat, membres del Govern de la Comunitat de Madrid i diputats del Partit Popular han tingut la valentia de dir que aquest reportatge no s'ajusta a la realitat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes amb relació al canvi climàtic (tram. 317-00043/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa... (*remor de veus*), en el cas que puguem continuar... Doncs, la formula l'illustre senyor Jaume Bosch. Té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Honorable president, aquesta setmana TV3 emet una programació especial sobre el canvi climàtic. És una iniciativa encoratjadora: una televisió pública informa sobre un problema que afecta tota la humanitat i, en concret, el nostre país. La idea és encara més digna d'elogi si la contraposem al trist exemple de manipulació que hem viscut fa pocs dies en una altra televisió pública, la de la Comunitat de Madrid.

Avui és important que el president de la Generalitat es pronunciï amb relació a l'escalfament del planeta. No fa pas massa, parlar del canvi climàtic podia comportar el menyspreu d'alguns opinadors que atribueixen la polèmica a la dèria de quatre ecologistes eixelebrats. Dissortadament, l'informe de París, elaborat per prestigiosos científics per encàrrec de les Nacions Unides, o el més recent de Brusselles, han fet evident la realitat d'aquest fenomen.

Des del meu grup parlamentari volem defugir dues posicions que jutgem equivocades: la primera és la de pretendre negar els fets; la segona, que no hi ha res a fer i que les actuacions per intentar modificar la tendència actual serien massa cares i poc efectives. Tothom ha de posar-hi el seu gra de sorra, però, en primer lloc, les administracions públiques i les grans empreses. La ciutadania està disposada a col·laborar, però exigeix voluntat en els governs i les empreses més poderoses del món de frenar el ritme actual d'emissions de gasos amb efecte d'hivernacle.

A Catalunya sempre hem defensat la nostra identitat, conformada per la història, la llengua, la cultura i la voluntat col·lectiva de ser nació; però el territori també forma part de la nostra identitat. Catalunya és el delta de l'Ebre que vàrem defensar enfront del transvasament dissenyat pel PP. Són també Catalunya les nostres platges i cales, que hem de protegir no solament de l'augment del nivell del mar, sinó també de determinats interessos urbanístics. I Catalunya és el Pirineu, de l'Aran al Canigó i l'Albera. Com es pot estimar el país si no es defensa el territori?

Per això cal que la Generalitat lideri la lluita contra el canvi climàtic. Ha estat molt positiva la creació de l'oficina dins del Departament de Medi Ambient i Habitatge. També el disseny d'una política transversal que impliqui tots els departaments de la Generalitat. Però el meu grup voldria que Catalunya, que va ser punt de referència mundial en la defensa de la pau, esdevingués capdavantera en la lluita contra el fenomen del canvi climàtic, que qüestiona un determinat model de creixement i obliga a noves polítiques...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bosch i Mestres

...públiques, que van des de l'energia fins a la mobilitat. Sobre això voldríem conèixer l'opinió del president de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, per al Govern de Catalunya el canvi climàtic és una prioritat. Efectivament, els últims informes han posat de manifest amb claredat que el canvi climàtic es produeix inequívocament, i amb una probabilitat del 90 per cent, és causat per l'efecte de l'activitat humana. I la prioritat és la mitigació dels efectes del canvi climàtic. I també cal ser conscients que les emissions ja fetes no es poden revertir. Avui mateix hem tingut una bona notícia en aquest terreny, que és que en el conjunt d'Espanya durant l'any 2006 es va reduir, per primera vegada des de l'any 90, el CO₂ emès.

La mitigació i l'adaptació del canvi climàtic requereixen un conjunt d'accions interconnectades, i per això té tres característiques bàsiques: ha de ser multisectorial, s'ha d'abordar des de diferents perspectives; ha de ser multiescalar, s'ha d'acordar de forma individual, municipal, de país, d'estat, des de la Unió Europea i també a escala internacional, i en tercer lloc, ha de ser concertada entre la ciutadania, els agents socials i econòmics, les entitats, l'acadèmia i les administracions.

Miri, per tal d'assolir aquest repte, el Govern de Catalunya ha posat en marxa en els darrers tres mesos tres iniciatives organitzatives per a la coordinació de l'Oficina del Canvi Climàtic, que vostè hi ha fet referència; la Comissió Interdepartamental del Canvi Climàtic, i la proposta de realització, el setembre, de la Convenció del Canvi Climàtic.

Dit això, si el canvi climàtic és quelcom que ens preocupa, també n'és una oportunitat. Hem de ser respectuosos amb el medi ambient, tots, també el Govern, que en els propers dies aprovarà, per exemple, un pla d'estalvi energètic a aplicar a les seves dependències. Aquesta és una necessitat de respecte per al medi ambient i és una evidència que compartim, i aquest fet ha d'anar emparellat amb el manteniment d'una economia forta i una indústria de primer nivell, que estic segur que, dia a dia, també anirà reorientant-se, tal com ho ha de fer el conjunt de la societat, cap a un model productiu encara més sensible a aquesta problemàtica.

Per tant, que quedi clar: la responsabilitat és de tots plegats, i el Govern treballarà perquè la societat catalana sigui més sensible a aquesta qüestió.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la imatge que dona el Govern per mitjà de declaracions i manifestacions públiques (tram. 317-00039/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, quan va començar vostè el seu Govern –i ho va dir en el debat d'investidura i ho ha dit amb posterioritat–, ens va expressar la seva voluntat que aquest nou tripartit se centrés en els debats reals, en els aspectes més relacionats amb les polítiques socials, i defugir els debats estèrils.

Però jo li voldria fer alguns comentaris respecte a això, no? En les darreres setanta-dues hores, el seu número dos del Govern, el conseller de la Vicepresidència, ha expressat –ja sé que no sempre en actes de partit, també en actes institucionals–, per exemple, la voluntat, si no li agrada una sentència, que hi hagi la independència d'aquesta quimera que se'n diuen els Països Catalans. Ha expressat també una cosa, en fi, tan assenyada com que invertir a Espanya és ruïnós. Imagino que el darrer ministre d'Indústria abans de l'actual, doncs, deu tenir alguna opinió respecte a això, i l'actual ministre d'Indústria també hi deu tenir alguna opinió. Però sí que és veritat que també s'han suscitat debats dels que en podríem dir reals, no estèrils, no?, útils, com, per exemple, respecte a la política d'habitatge, respecte al quart cinturó, respecte a rodalies, respecte als aeroports... I m'agradaria saber la seva opinió respecte a les dues coses. Aquesta mena de resurrecció dels debats estèrils i com està plantejant el seu Govern els debats que en podríem dir útils.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, vull començar felicitant-lo per l'interessant article sobre l'aeroport que ha publicat fa uns dies; un debat interessant, ho dic molt sincerament.

I en resposta a la seva pregunta, no cal que reiteri cada dia allò que ja he dit en altres ocasions i que sap perfectament que no comparteixo algunes declaracions. Jo no em faré independentista, però jo ja sabia que el senyor Carod és independentista, i que Esquerra Republicana és independentista. Escolti, vostè, no sé si ho descobreix ara..., segur que no... –segur que no, senyor Piqué. Però miri, el que tampoc és..., per cert, també alguna de les atribucions que li fa, de determinades declaracions, no les ha fet, eh?, dit sigui de pas. Però el que tampoc és seriós és donar més importància de la necessària a algunes anècdotes..., no dic que això sigui una anècdota, però algunes anècdotes a les quals vostè ha fet referència. Que

no per inadequades es poden elevar a la categoria d'acció de govern, ignorant la resta d'activitat del Govern. Miri, vostè té l'obligació de fer oposició, és obvi, no?, però jo li demano que la faci en aquells temes que són de fons, no amb declaracions conjunturals. Estic convençut que serà en aquests temes on més podem debatre i arribar a acords en benefici del país, senyor Piqué.

El president

Senyor Piqué, per repreguntar.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, gràcies, senyor president. Gràcies també, senyor president, pel to de la seva resposta, però li agafo el repte –li agafo el repte. I, per tant, passaré per alt el fet que aquestes opinions conjunturals..., jo evidentment ja sé que el senyor Carod és independentista, però també vostè ha de saber que és el seu número dos, del seu Govern, i les dues coses les hem de tenir presents, no?, vostè i nosaltres que tenim l'obligació de fer oposició.

Però anem a aquests aspectes que vostè diu que n'hem de parlar. I li demano respostes concretes respecte a algunes de les qüestions que abans li he esmentat.

Se'ns ha ofert –i ho estudiarem amb molta atenció– un pacte sobre l'habitatge. Jo li demano si vostè creu que és compatible demanar un pacte de tots i un consens sobre l'habitatge i al mateix temps mantenir la tramitació d'una llei que des dels seus orígens no hi havia consens, i que va rebre esmenes a la totalitat. Jo li demanaria que hi hagués congruència respecte a això.

Respecte a altres qüestions, per exemple al quart cinturó, jo li anticipo que veig..., que veiem, el meu grup parlamentari, amb simpatia la proposta que aparentment havia plantejat el conseller de Política Territorial perquè em sembla assenyada, però sembla que ho hem d'ajornar perquè hi ha unes eleccions. Li recordo que després de les properes eleccions n'hi ha unes altres, i, per tant, m'agradaria saber si també ho tornarem a ajornar, perquè això em sembla que no és una pregunta, diguem-ne, demagògica sinó absolutament normal.

Li agraeixo el de l'aeroport. M'agradaria poder-ne parlar seriosament...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo, senyor president. I un dia vaig demanar un ple monogràfic respecte a això.

I després, respecte a rodalies i respecte a totes aquestes coses que hem vist aquests dies, no es facin més fotos, senyor Saura –no es facin més fotos. Anem a parlar seriosament dels temes, i aquí ens hi podem posar d'acord.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, evidentment que el senyor Carod és vicepresident i jo ho sé. El vaig nomenar jo, diguem-ne, eh? Per tant, com vostè comprendrà, doncs, ho sé. (*Remor de veus.*)

Miri, vostè en reiterades ocasions ha manifestat que s'ha de parlar més de temes que importen a la gent i menys d'aquells que no estan a peu de carrer. Doncs jo també el convido a què ho faci, no? Per exemple, la setmana passada es va fer pública una enquesta que parla dels problemes dels ciutadans, i entre altres surt l'habitatge com a primer. Nosaltres hem fet una proposta, estem en converses respecte a la llei ja presentada i respecte a un conjunt de mesures que vostès coneixen. Absolutament oberts respecte a les propostes, als programes i també a la llei, a discutir-les i també amb fets i no paraules, incrementant el pressupost del Departament d'Habitatge per a les polítiques d'habitatge, en el pressupost que es començarà a debatre al Parlament, en un 56 per cent, perquè per això és important.

Miri, quart cinturó. El quart cinturó és una vella història, però li recordo: Sap vostè quants trams estan adjudicats del quart cinturó? Jo li ho diré...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Hi ha tres trams adjudicats. L'últim s'ha adjudicat el 30 de març d'aquest any, fa tot just una setmana, senyor Piqué.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estat de desenvolupament de l'autogovern (tram. 317-00038/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Si alguna lliçó es pot extreure del debat sobre l'Estatut que hem mantingut fa algunes setmanes en aquest Parlament és que, certament, hi ha inquietud i hi ha incerteses sobre el seu futur, i, fins i tot a la seva manera, aquesta mateixa enquesta que vostè al·ludia del Centre d'Estudis d'Opinió revela, precisament, que hi ha molta gent, cada dia més, que pensa que hi ha una segona retallada a la cantonada. I, en segon lloc, que ha estat també una oportunitat perduda, si es pot dir així, per recuperar la unitat d'acció dels partits catalans del 30 de setembre. I aquí faig, si m'ho permet, l'autocrítica que em correspon en nom del meu grup parlamentari. Tot plegat, tanmateix és un símptoma, això sí, de desorientació del conjunt dels partits catalans, alguns més que altres, sense alternatives clares si l'Estatut en-

tra definitivament, esperem que no, en un cul de sac. I això, evidentment, pot dificultar la unitat, la mateixa que vostè proclamava i que reclamava encertadament ara fa uns dies, perquè, evidentment, difícilment es pot estar junts si no se sap què volem, cap on anem.

Si m'ho permet, també li vull dir que nosaltres tenim algunes coses clares, modestament, i les hi volia traslladar ràpidament. La primera és que, com és sabut, nosaltres vam anar, en la que se'n podria dir «la guerra de l'Estatut», a l'avantguarda, i a més a més també se sap que no la vam pas guanyar, i fins i tot podria dir també que els nostres aliats van capitular. I en tot cas, a partir d'aquí admetem i acceptem, acatem l'Estatut i el desplegem, però, certament, nosaltres no farem de bon samarità acceptant les culpes que no ens corresponen. I, per tant, entenem perfectament els nervis d'alguna força política com Convergència i Unió.

En un segon lloc, que òbviament nosaltres considerem que si es produeix una sentència adversa del Tribunal Constitucional, evidentment, doncs, hi haurà un xoc de legitimitats cantat. I, en aquest sentit, entenem que el ministre Sevilla o no se n'assabenta o, el que és pitjor, no es vol assabentar que dotze magistrats del Tribunal no poden passar com una piconadora per sobre de la voluntat del poble de Catalunya, de les Corts Generals i d'aquest Parlament. I entenem i celebrem que vostè hagi dit a Madrid que no acceptarà com si res que es produís una rebregada.

Ara bé, en política no hi ha drecera, s'ha de traçar camí, com deia Lenin, no es pot ser més radical que la realitat, i, per tant, el Govern creiem que ha trobat la beta bona i ha de continuar gratant fins trobar el mineral. Però de vegades acabem topant amb alguna roca. El Govern espanyol sembla en ocasions que no té massa clar el seu llibre de ruta, o bé actua condicionat també pel calendari electoral; persisteix, per dir-ho d'alguna forma, una certa resistència celtibèrica a cedir sobre coses que són vistes com a símbols de poder de l'Estat o simplement perquè són rendibles. Cas de Renfe o cas d'AENA.

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Acabo, senyor president. Ahir mateix la ministra de Foment deia..., defensava la gestió d'AENA dient que és la millor del món. Evidentment tothom sap que és ineficient, que és antieuropea i que fins i tot és antimoderna.

Li demano, senyor president, a la vista de les dificultats també per algunes qüestions del tema Renfe, com valora particularment la darrera reunió de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè em demana que valori el desplegament de l'Estatut fins al mo-

ment, i especialment l'última reunió de la Comissió Bilateral. Jo li vull contestar amb una afirmació tan certa com contundent. En aquests moments s'està portant a terme el desplegament més àgil i eficaç, de l'Estatut, de tota la història de Catalunya; molt més que de l'Estatut del 79. Repassin hemeroteques.

Aquest Govern només se sent obligat per una cosa: per la llei. I vull recordar que l'Estatut és una llei en vigor per a tothom –per a tothom–, per al Govern de Catalunya i per al Govern d'Espanya –i per al Govern d'Espanya, també. Per tant, la nostra obligació és fer-la complir, a nosaltres mateixos, ho repeteixo, i al Govern d'Espanya.

I, per cert, no ens sentim pressionats ni ens sentirem impressionats tampoc, ni pressionats ni amenaçats per res, ni per declaracions que AENA és meravellosa ni per altres qüestions. I, per tant, també que ningú intenti desgastar el Govern en aquesta matèria perquè no ho aconseguirà.

La nostra actuació regirà estrictament allò que preveuen els preceptes estatutaris. En quatre mesos ja s'està negociant el desplegament del 25 per cent dels objectius marcats per a aquesta legislatura, i que va explicar el conseller Saura en comissió. I volem comptar amb tothom, perquè pensem que la unitat ens fa forts, però no caurem tampoc en la temptació de discutir de forma estèril i no desplegar l'Estatut, que és el que realment necessitem.

Per tant, normalitat, senyor diputat, ambició, rigor, exigència i voluntat de diàleg i d'acord. El Govern no serà negligent en les seves obligacions ni tampoc acceptarà dilacions injustificades per part del Govern d'Espanya en aquest procés –que quedi clar. Estem treballant en els dos sentits que obliga l'Estatut, en el que fa referència al desplegament legislatiu a Catalunya i, en segon lloc, negociant amb el Govern espanyol la constitució amb normalitat de les comissions bilaterals, una d'elles s'ha reunit ja en dues ocasions, s'han obert nou ponències de la negociació, s'ha constituït la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals, es constituirà la setmana que ve la comissió d'infraestructures... En definitiva, desplegant l'Estatut, que és absolutament necessari.

Miri, segurament per a alguns anirem molt lents, no? I per a altres, doncs, torna a trencar-se Espanya. Jo ja sé que segur que l'ABC no és el seu diari de capçalera –de molts dels que estan aquí, tampoc–, però llegeixi el diari d'ahir i d'avui...

El president

Honorable president...

El president de la Generalitat

... per a alguns Espanya sembla que torna a trencar-se, tot perquè, en fi, l'Estatut s'està desplegant.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'elaboració dels pressupostos de la Generalitat, especialment pel que fa a la despesa social (tram. 317-00040/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, el Govern ha aprovat i presentat els pressupostos de la Generalitat per al 2007, i des del nostre grup parlamentari volem destacar especialment la voluntat del Govern de continuar prioritant les polítiques socials. Creiem que són aquestes respostes les que necessitem i són les que ens demanen els ciutadans. I els ciutadans i les ciutadanes ho expressen de formes molt diverses, ho hem de saber escoltar, i volem entendre el que hi ha darrere de moltes expressions d'incerteses, d'inseguretats o d'illusos de la gent.

El creixement de la població a Catalunya ha estat molt accelerat en els darrers anys, més població i més diversa, amb la immigració com a factor de canvi, més en grans i noves demandes per atendre, més infants per escolaritzar i més necessitat d'inversió en educació de qualitat, que és la millor inversió que podem fer, tant de present com de futur, més risc també de desequilibri entre els territoris o en un mateix municipi en funció de l'accés a la «vivenda», en funció de l'accés a les oportunitats o en funció de la qualitat de l'espai públic, o el mateix problema de l'habitatge, que és la primera preocupació dels ciutadans, especialment dels joves, i que el Govern hi posa remei amb la llei, amb les inversions i amb un bon pacte nacional per l'habitatge.

Això, per posar alguns exemples dels reptes que cal afrontar, i que cal afrontar, com vostè mateix expressa i defensa, des de la complicitat amb el món local i amb la mateixa societat. Més població, en definitiva, necessita de més recursos, i és una cosa que alguns abans no se n'havien adonat prou.

Estem convençuts, senyor president, que necessitem un país més fort, que només farem un país més fort si el fem més just, que serà més fort si és més cohesionat i és més optimista, perquè el progrés ha de ser per a tothom si realment volem avançar, si volem ser competitiu, si volem ser identificats com a país de progrés, també com a senyal d'identitat.

I és per totes aquestes raons, senyor president, que volem saber quines són les prioritats dels pressupostos de la Generalitat en polítiques socials.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè deia, aquests pressupostos fan especial incidència en la despesa social i en les polítiques directament relacionades amb el progrés i la modernització del país.

Així, dos de cada tres euros d'increment en la despesa pública es destinaran a polítiques socials. El 54 per cent del pressupost es destinarà al finançament de béns i serveis de caràcter social, com la salut, l'educació, els serveis socials, l'habitatge i la cultura.

Miri, en aquest sentit destaquen els més de 8.000 milions d'euros destinats a l'àrea de salut, els dirigits a mesures com la inversió en 90 nous centres d'atenció primària, 7 nous hospitals, 5 nous centres especialitzats en el camp de la salut mental, o els més de 3.300 milions d'euros que es destinen a temes relacionats amb la protecció social, amb especial atenció a l'àmbit de la dependència, per tractar d'assolir 18.700 places en residències per a gent gran i per habilitar ajuts econòmics que beneficiaran més de 40.000 persones grans dependents.

L'educació és el segon gran pilar de l'àrea social per volum pressupostari, s'hi destinaran més de 5.300 milions d'euros. I en aquest àmbit es preveuen actuacions molt importants, com la incorporació de més de 4.000 nous professors i personal per a centres docents per al proper curs, el 2007-2008.

I per una altra banda, també el finançament ordinari de les universitats públiques augmenta un 12 per cent; quant a cultura i esports, aquest any 2007 es desenvolupa el Pla d'equipaments culturals i es continuarà el desplegament del Pla d'instal·lacions i equipaments esportius; més de dos-cents milions d'euros al suport a la creació, producció, promoció i difusió cultural. I pel que fa a la justícia i a la seguretat, es preveu la informatització i la connexió en xarxa dels pràcticament nou-cents jutjats de pau i la incorporació de prop de dos mil mossos d'esquadra i personal de comissaries.

A tot això hem de també sumar les polítiques de competitivitat, unes polítiques molt importants. Per exemple, un exemple significatiu són els recursos destinats a les polítiques de recerca, desenvolupament i innovació, que s'incrementen un 43 per cent.

Per tant, uns pressupostos on el Govern de Catalunya plasma el que són les seves prioritats bàsiques: el benestar present i futur dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política (tram. 317-00042/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, el darrer Ple que vam celebrar en aquest mateix Parlament, abans de Setmana Santa, va acabar amb una evident manca de lideratge,

a criteri nostre, per part seva com a president de la Generalitat. Recordi que es va subhastar públicament la presidència de la Generalitat; vostè, doncs, va fer veure que no se n'assabentava. Jo li vull recordar que en qual-sevol govern seriós del món, doncs, aquest hauria estat un fet que hauria tingut conseqüències i el president hauria actuat. Vostè va preferir no actuar. Jo crec que això tindrà conseqüències en el futur.

Pocs dies després un membre soci del Govern, partit, en aquest cas, Esquerra Republicana de Catalunya, va fer una proposta sobre l'aeroport del Prat, que, per cert, va ser immediatament retirada, al cap de poques hores, i que va venir després d'haver-se posat, vostès, el tripartit, d'acord amb el Partit Popular sobre l'aeroport, però amb uns termes absolutament inferiors a la proposta de pocs dies després d'Esquerra Republicana de Catalunya. Suposo que a això no se li pot dir coherència.

Però ara ens hem trobat, a més a més, amb el tema del quart cinturó; hi ha fet referència abans el senyor Piqué. I jo li demanaria en aquest sentit, ja que parlem d'infraestructures i de temes bàsics de país..., jo li demanaria, si ens hem de posar d'acord en un pla nacional d'infraestructures —que jo li ho vaig proposar i vostè m'ho va acceptar i jo li ho vaig agrair—..., jo li demano que vostè ens digui com a president de la Generalitat quina és la seva posició amb relació al quart cinturó, però no sobre els trams adjudicats, sinó sobre tot el quart cinturó, concretament Terrassa - Granollers, per connectar amb l'autopista de Girona i França i per connectar amb l'autopista fins a Mataró.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, evidentment, diferim respecte a la valoració de l'últim Ple d'aquest Parlament, entre altres coses perquè, si alguna cosa va quedar palesa és la seva falta alternativa i la seva falta de suports. Això sí que crec que va quedar evident.

Vostè és un especialista a criticar, vostè és un especialista a no presentar propostes alternatives; vostè és un especialista també a tenir una actitud cap al Govern jo diria que —evidentment, a més a més de crític, està vostè a l'oposició, és normal que ho faci—, miri, a vegades, de poc respecte. (*Remor de veus.*)

Dit això —dit això—, miri, aeroport del Prat. Jo li puc dir que tant pel que fa referència als aeroports anomenats «menors» com pel que fa referència a l'aeroport del Prat i a Rodalies —per cert, aeroport que estic convençut que n'aconseguirem la gestió consorciada—, això es farà, malgrat que l'Estatut no ho recull, com no recull tampoc el tema dels aeroports menors. Per cert com sí que recull Rodalies, tot i que vostè sap perfectament que..., vostès, vostès ho van posar damunt de la taula en un determinat moment —això surt repassant les hemeroteques— amb poc èxit.

En aquest legislatura hi haurà gestió consorciada del Prat, hi haurà traspàs dels aeroports menors i hi haurà gestió per part de la Generalitat de Rodalies; li ho puc

ben assegurar. Per cert..., i a més a més dels trams que s'estan fent del quart cinturó. Per cert, en els que no s'estan fent, potser que vostè, que reclama unitat del Govern i un discurs únic, ho apliqui a la seva coalició o a la seva federació. I si vol li puc recordar algunes declaracions i alguns acords d'alguns ajuntaments presidits per Convergència i Unió.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Jo, senyor president, li he de dir una cosa respecte al to de les intervencions. Vostè em reclama sempre respecte; jo crec que no li faltó al respecte i, si no, digui'm amb què li faltó al respecte. Jo també li demano respecte, respecte a Convergència i Unió, que és la primera força d'aquest Parlament, és la que té més suport popular, amb bastant diferència sobre la seva. I, per tant, el cap de l'oposició i el president del Grup de Convergència i Unió també mereix respecte per part del president de la Generalitat.

I dit això, jo li he fet una pregunta molt concreta, i vostè se n'ha anat per les branques. Jo no li he parlat de Rodalies, ni li he parlat de res de tot això; li he parlat de quin és la seva posició com a president de la Generalitat respecte al quart cinturó entre Terrassa i Granollers.

I li vull recordar una cosa. Vostè es va comprometre a no governar amb ningú que estigués en contra de fer el quart cinturó. Se'n recorda, d'això, senyor president. I el senyor Saura va dir que no estaria en un govern que fes el quart cinturó. No em demani respecte a mi, doni respostes al país. Vostè és el president de la Generalitat i avui té l'obligació de dir-li a aquest país, amb aquest Govern...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...que vostè ha constituït –acabo, senyor president– si realment aquest quart cinturó es farà o no, perquè com podem parlar d'un pla nacional d'infraestructures si vostès no són capaços de posar-se d'acord en una carretera?

El president

Té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, el respecte no depèn del pes parlamentari de cada grup; per mi es mereixen el mateix respecte tots els membres d'aquesta cambra.

Dit això, senyor diputat, miri, respecte al quart cinturó, nosaltres no varem anar al notari, però serem coherents amb el que varem dir, eh?, no es preocupi vostè. Miri, de novembre –de novembre– del 2006 al 30 de març

del 2007 s'han adjudicat tres trams del quart cinturó. (*Remor de veus.*) I de l'altre, no es preocupi, malgrat –malgrat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...alguns acords d'alguns ajuntaments, per exemple, d'alguns de presidit per un alcalde de Convergència i Unió (*remor de veus*), que no és l'únic que es mostra absolutament...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i radicalment contrari que aquesta obra es faci, estic segur que la farem, amb diàleg amb el territori. La farà qui li pertoca, el Ministeri de Foment, amb la intervenció...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...de la Generalitat per tractar de resoldre el traçat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la manipulació de la política lingüística (tram. 310-00049/08)

La següent pregunta la formula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en aquest cas ja és al Govern, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, president. El dia 9 d'aquest mes la televisió pública de la Comunitat de Madrid, Telemadrid, va emetre un reportatge amb el títol de *Ciudadanos de segunda*. El reportatge, de to pamfletari, pretenia demostrar l'omnipresència i la imposició del català a Catalunya i presentar el castellà com a llengua perseguida i al llindar de l'extinció. De fet, el «ciudadanos de segunda» del títol feia referència, precisament, a les persones que aquí a Catalunya utilitzen el castellà respecte a les que utilitzen el català.

El contingut del documental té dues característiques. La primera és que aprofita i insisteix en el desconeixement que hi ha a bona part d'Espanya de Catalunya i de les seves realitats, un desconeixement volgut i ple de prejudicis, i a partir d'aquí enfila durant els quaranta-sis

llargs minuts que dura un seguit d'afirmacions que no són certes o estan tergiversades o manipulades, és a dir, informativament la peça no té cap rigor.

La segona és que, a partir d'aquestes perversions de la realitat lingüística de Catalunya, el reportatge busca la provocació, l'enfrontament entre dos dels grups de persones que hi conviuen, i pretén, en definitiva, generar tensions i fomentar la xenofòbia.

Només cal recordar que al documental s'hi fan contínues referències a la «cito textualment» «imposició del catalán por la fuerza», i que converteix allò que és natural, que se sàpiga català a Catalunya i que la seva presència tingui un lloc preferent, en una perversió, un greuge i un atac. Segons el reportatge, a Catalunya un ha de saber català, i per demostrar-ho posa d'exemples el rètol d'un carrer o la publicitat d'un establiment de menjar ràpid fets en aquesta llengua. Fins i tot es qüestiona la política interna del Futbol Club Barcelona dient que obliga els jugadors a aprendre català. Si és així, sembla que els jugadors no deuen ser gaire bons alumnes.

Pel que fa a l'escola, se satanitza la immersió lingüística, es presenta el català com un obstacle i com una pèrdua de temps. I de les aules d'acollida se'n diu literalment que «es un sistema para corregir a los desviados».

En resum, tot el reportatge respira la idea tan intel·ligent, tan oberta i tan democràtica de: si ja tenim el castellà, per què fer servir el català?

Per tot això, li volem preguntar, honorable conseller, com pensa el Govern afrontar aquesta manipulació reiterada de la política lingüística del nostre país que es fa des d'algunes instàncies.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Gràcies, senyor president. El Govern ho pensa afrontar amb una enorme serenitat, tranquil·litat i calma, perquè està comprovat històricament que cada vegada que Catalunya fa alguns avenços en el terreny polític o bé que la llengua catalana abandona espais de subordinació o de marginalitat, es produeixen reaccions que s'expressen a través de la mentida, a través de la falsedat o a través de la manipulació de la realitat.

Una mirada a la història del segle xx ens ho demostra: ja durant la Mancomunitat de Catalunya, durant l'època de Primo de Rivera, durant la República, durant el franquisme, la dècada dels vuitanta, dels noranta amb diferents manifestos...; el franquisme va ser ja la persecució refinada i «legal» de la llengua catalana. I, per tant, ens ho mirem amb la tranquil·litat de saber que la realitat social a Catalunya és una altra, però amb la preocupació de constatar fins a quin punt determinats mitjans de comunicació espanyols es troben absolutament lluny de la realitat social d'aquest país; lluny perquè és mentida

que el castellà estigui en una situació de persecució, de minoria a Catalunya. Això ho sap tothom.

Si hi ha una llengua, com tantes vegades s'ha dit en aquest Parlament i ho ha dit el mateix president, que està en una situació de no-normalitat és la llengua catalana. Per exemple, en l'àmbit de la justícia, persecució del castellà significa que el 74 per cent de l'activitat judicial sigui en castellà? Això és persecució del castellà? Ho és, per exemple, que de les sis-centes publicacions normals que hi ha en un quiosc cinc-centes noranta no siguin en català? Això és una hegemonia autoritària i dictatorial de la presència de la llengua catalana? Ho és que el 65 per cent de la producció editorial no sigui en català? Ho és la presència minoritària del català en el cinema, la compra d'electrodomèstics, en els productes de neteja?

És evident que hi ha una manipulació barroera de la realitat, a la qual el Govern respondrà amb fermesa, sabent que és una enorme irresponsabilitat la d'aquells que utilitzen la llengua per dividir.

Per aquest Govern, com més llengües millor, cap llengua no ens fa nosa, però la nostra també, la nostra primer. I que sàpiguen, mirant la història, que aquells que vulguin dividir...

El president

Senyor vicepresident...

El conseller de la Vicepresidència

...o enfrontar la societat catalana per motius de llengua no ho aconseguiran, perquè el poble de Catalunya no vol divisions per cap mena d'estatus lingüístic ni de cap altre tipus. Convivència de llengües i...

El president

Senyor vicepresident...

El conseller de la Vicepresidència

...suport evident a treure el català de la situació d'anormalitat en què encara està.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre la possible compra dels actius de l'escorxador Primayor Foods per l'Ajuntament de Mollerussa (Pla d'Urgell) (tram. 310-00056/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. La crisi de l'empresa Primayor, de Mollerussa, ha posat una vegada més en evidència la veritable feblesa del sistema d'escorxadors de les terres de Lleida. En efecte, la xarxa la componen avui empreses segurament massa disseminades, també

massa petites i probablement poc capitalitzades. A les terres de Lleida no sacrifiquem, com bé ha reconegut, ha dit, ha explicat l'honorable conseller, sinó un terç de la producció que produïm.

El Govern i el grup al qual represento segurament fem consens en el criteri que ens calen tres o quatre grans escorxadors capaços de generar l'activitat càrnia que demana el sector, d'altra banda, molt puixant. Mentre no trobem, però, el camí definitiu per encaminar aquesta situació, ens correspon, certament, de vetllar pel manteniment de les infraestructures de què disposem, de les infraestructures agropecuàries i dels llocs de treball que comporten.

Sense judicar l'acció de l'Ajuntament de Mollerussa que va anunciar ara fa unes poques setmanes, ens semblava que la solució proposada en l'acord inicial del DAAAR era un camí per a la preservació de l'escorxador mollerussenc.

Els anuncis de suspensió de pagaments recentment fets poden malmetre o complicar aquella sortida, encara que fos conjuntural, a la crisi.

I és per això, honorable conseller, que preguntem, perquè ens importa i perquè sabem que al DAAAR i a vostè els importa l'estructura agropecuària i agroindustrial de les terres de Lleida, quin és el seu criteri pel que fa a les línies de treball que ara cal que obrim per al manteniment de l'escorxador de Mollerussa, i també de la seva activitat laboral i, naturalment, econòmica.

Moltes gràcies, senyor president, conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, senyor Joaquim Llena.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, president. Senyor diputat, comparteixo amb vostè el neguit, i com el compartim des de molts i molts ciutadans i ciutadanes de les comarques de Lleida. Cal recordar que a Catalunya el sector porcí representa el 50 per cent de la producció final ramadera i un 32 per cent de la producció final agrària del país; és a dir, un dels motors econòmics de la indústria agroalimentària. La principal zona productora són les comarques de Lleida, amb un 51 per cent del total de la producció. I curiosament, davant d'aquestes dades, ens adonem que només som capaços de sacrificar a les nostres comarques un 15 per cent del que produïm.

Des del departament estem convençuts, i ho hem explicat en moltes ocasions, que a les comarques de Lleida ens cal una plataforma gran, amb molta més capacitat de sacrifici, amb molta més capacitat de transformació i, sobretot, amb capacitat de comercialitzar els nostres productes carnis. Aquesta aposta passa per establir una aliança entre els productors, la indústria transformadora i l'Administració, línia en la qual hem estat, estem i continuarem treballant des del departament, per tal de garantir la continuïtat de l'escorxador de Mollerussa, ja que penso, estic convençut que és una peça clau d'aquesta gran plataforma.

Qualsevol opció que faciliti la viabilitat econòmica i tècnica de l'escorxador gaudirà del suport del Departament d'Agricultura, del Departament de Treball i de tot el Govern de la Generalitat. En aquests moments hi ha diverses opcions serioses que ens assegurin aquesta viabilitat; una d'elles és la que vostè s'hi ha referit, on l'ajuntament pretenia comprar l'immoble, pretenia comprar l'equipament, i on hi havia el contacte fet amb diferents operadors, tant de la zona de les comarques de Lleida com des de fora, i uns operadors prou significatius per garantir-ne la viabilitat.

Més enllà dels problemes afegits que ha suposat la suspensió de pagaments, jo li puc garantir que hi continua havent opcions serioses, que hem treballat en col·laboració amb l'ajuntament, amb els operadors, com li deia, de la zona i de fora, per tal de garantir-ne la viabilitat. I tant des del Departament d'Agricultura com des del Departament de Treball hem estat, estem i continuarem treballant, tenint les converses que ens calguin amb tots els agents implicats, per tal de fer possible la continuïtat de l'escorxador i garantir els llocs de treball.

Gràcies, senyor diputat.

El president

No hi ha repregunta.

— Pregunta al Govern sobre les previsions d'aplicació de la sisena hora escolar en els municipis mitjans i petits (tram. 310-00053/08)

Doncs, la senyora Irene Rigau, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, pot formular la següent pregunta.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el Pacte nacional per l'educació estableix que el Departament d'Educació dotarà els centres públics perquè puguin programar a tot l'alumnat d'educació primària la sisena hora. Enguany vostè ha fet públic que es continuaran discriminant els pobles de menys de cinc mil habitants amb relació a la sisena hora.

Ens pot dir, senyor conseller, com compensarà aquests infants el departament d'ensenyament?, com compensarà aquesta diferència entre l'horari que reben els nois i noies, infants de poblacions de més de deu mil habitants en aquest moment..., i els de deu mil habitants en avall no la reben?

El president

L'honorable conseller d'Educació, el senyor Ernest Maragall, té la paraula

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Senyora diputada, em sembla que, com vostè sap perfectament, el Pacte nacional per l'educació efectivament preveu la implantació d'una de les seves mesures més importants, la sisena hora a les escoles públiques en el

nivell de primària, a tots els centres públics del país, de Catalunya. I sap també perfectament que aquest pacte té uns mecanismes de decisió, de seguiment, de coordinació, i que és en virtut d'aquesta voluntat i d'aquest mecanisme de funcionament que, abans d'iniciar-se aquest curs, es va acordar amb tots els signants del pacte una primera mesura d'aplicació per al curs 2006-2007, que abastava el 67 per cent dels centres públics, que representaven, per cert, el 80 per cent de l'alumnat, per al curs 2006-2007, i que, diguem-ne, amb el mateix procediment i la mateixa mesura s'ha acordat, en aquest escenari, que en el curs 2007-2008 l'extensió seria efectivament a totes les poblacions de més de cinc mil habitants, que representarien ja per sobre del 90 per cent de l'alumnat.

És obvi que estem en el camí correcte, que estem en el camí de complir escrupolosament les previsions i la voluntat del Pacte nacional per l'educació i que així ho farem, i que ho fem amb la responsabilitat, amb la prudència institucional i la major eficàcia en l'aplicació d'aquesta mesura. Tot Catalunya tindrà, per fi, igualtat en aquesta dada bàsica del nostre ensenyament. I ho farà aquest Govern.

Gràcies, senyora diputada.

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, el pacte diu –el tinc aquí, eh?–, ho diu ben clar, que és a partir del 2006-2007 que es garantirà a tot l'alumnat.

Miri, senyor conseller, no és la comissió de seguiment del pla la que ha de garantir la igualtat d'oportunitats; no és la comissió de seguiment del pla la que ha de fer que l'ensenyament obligatori doni a tots els infants de tot Catalunya les mateixes hores lectives. Vostè ens parla que el 80 per cent ja l'ha tingut; només queda el 20 per cent. Li recordo que hi ha demarcacions territorials en què això vol dir el 80 per cent dels ajuntaments. És que no tots els infants tenen els mateixos drets a Catalunya? Si ets d'un poble petit, no tens les mateixes possibilitats que les d'una població gran? Model territorial ben equivocat, com ja sabem.

Però el que jo li he preguntat, senyor conseller, és com ho compensarà; ho compti. L'any que ve, si es compleix la previsió que vostè ha fet, els nens de segon de primària d'aquests petits pobles que només són el 20 per cent de Catalunya hauran rebut 350 hores menys que la resta, i parlem d'ensenyament públic, parlem d'uns pares de família que paguen els mateixos impostos.

Vostè diu: «Aquest Govern farà la igualtat.» La farà, senyor conseller, si aconsegueix la plena gratuïtat de les sis hores a la pública i a la concertada. Ara per ara, s'han incrementat les diferències. Li ho recordo –ho compti–: 174, 175 dies lectius –depèn de l'any–, una hora cada dia, dos anys sense rebre-la, 350 hores ara els deuen, a aquests milers d'infants. Com ho pensa solucionar?, com ho pensa compensar? Perquè no és la comissió de seguiment, no s'escudi en els sindicats, és

l'Administració la que té l'obligació de garantir els mateixos drets a tots els nens i nenes de Catalunya.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Senyora diputada, els límits en els quals la doble moral pot expressar-se realment són espectaculars, eh? (*Remor de veus.*) Durant vint-i-tres anys, vostès han mantingut el 60 per cent dels alumnes d'aquest país en una desigualtat flagrant, i no han mogut un dit per resoldre-ho. El 60 per cent dels alumnes, durant vint-i-tres anys; vol que comptem les hores i les compensacions que vostès els deuen, a aquests alumnes?

A l'ensenyament públic sí que s'hi val. Vostè vol dir... (*Veus de fons. Pausa.*) Sí que se'l pot mantenir, en el marc d'una explícita i volguda desigualtat. La concertada sí que tenia les sis hores. Però a la pública, què més donava, que la tinguessin? Això és el que vostès han fet...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...mantenir aquesta doble moral fins a un límit insostenible.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

I per «colmo» aquest dematí se'n van a la ministra d'Educació a demanar-li sobre qüestions que són de plena competència del Govern de Catalunya. Aquesta és la seva concepció...

El president

Honorable conseller, s'ha acabat el temps.

————— Pregunta al Govern sobre les accions previstes amb relació al Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 310-00054/08)

La següent pregunta la formula la il·lustre senyora Meritxell Borràs, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, vivim un moment econòmicament positiu, i això fa que en l'àmbit de l'ocupació les polítiques les dirigim més a l'àmbit de la qualitat que no pas de la quantitat. Però en economia i en ocupació també no podem viure només de la inèrcia de la situació econòmica o d'aquelles polítiques que varem impulsar els governs de Convergència i Unió. Creiem que cal impulsar polítiques clares i decidides,

polítiques d'ocupació del país, i aquí té un paper fonamental el SOC, el Servei d'Ocupació de Catalunya.

Vostès varen decidir, en el primer Govern tripartit, enterar el model de Convergència i Unió, després de pràcticament tres anys de discussió en el Consell de Direcció del SOC, varen decidir la descentralització, la territorialització. Varen fer dues proves pilot –la de l'Hospitalet i la del Vallès Occidental– i vàrem poder llegir a la premsa que la consellera manifestava a les Terres de l'Ebre que el proper consorci seria allà precisament, a les Terres de l'Ebre, i així ens ho confirmava *a posteriori* aquí, al Parlament. Els dos consorcis, vostè manifestava que no funcionaven, i voldríem saber a quin punt esteu.

Creu o no la consellera en el model que va iniciar el seu propi Govern? Quines són les accions previstes amb relació al SOC? Tenen un model, consellera? Segueix vigent el model de territorialització?

Nosaltres no voldríem que l'any 2007, igual que el 2006, es quedés en el calaix més del 40 per cent del pressupost i que no es duigués a execució. Això, els treballadors i les treballadores d'aquest país no ho mereixen.

Gràcies.

El president

L'honorable consellera de Treball, senyora Maria del Mar Serna, té la paraula.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna i Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, amb relació a la pregunta que em realitza, quines són les polítiques del sistema d'ocupació de Catalunya, li hem de dir que són aquelles que estableix el pla de govern, pla de govern aprovat, i es basa en dos eixos fonamentals: millorar la intermediació i millorar la formació. I millorar la intermediació és donar suport a les empreses, suport als ciutadans i ciutadanes que estiguin en situació d'atur –això, per una banda–, i això ho farem mitjançant la nostra xarxa d'oficines de treball. I l'altra és millorar la qualitat de la formació, tant de la formació de les persones aturades com de la formació de les persones ocupades, mitjançant la formació contínua.

Aquest és el model. I totes les mesures que desplegem aniran en funció d'això, i ho farem amb consens. I el consens és el Consell de Direcció del SOC, en el qual estan representats els municipis i estan representats, com vostè sap, els agents socials i econòmics.

Gràcies.

El president

Senyora Meritxell Borràs, pot repreguntar.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Consellera, no ens ha contestat. Hi ha territorialització o no, consellera? Quins fets duren a terme? Porten pràcticament cinc mesos de govern i està absolutament aturat, consellera. On ens trobem? El 2007 també menysprearan més de tres-cents milions d'euros per poder actuar en la promoció i en

l'ocupació i la qualitat dels treballadors del nostre país? Aquests fets no ens els podem permetre com a país, consellera. Pensen amagar de nou el cap sota l'ala, com en l'àmbit de la sinistralitat laboral, que li fèiem una interpellació i negava la major dient que les coses funcionaven, i ara, a cuita-corrents, han de treure unes mesures de xoc per tal de millorar les coses?

Consellera, accepti que en aquest àmbit el Govern està aturat. Porten...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...cinc mesos del nou Govern, però la realitat és que no hi han polítiques clares, ni tan sols definició.

Gràcies, consellera.

El president

Honorable consellera, pot fer la rèplica.

La consellera de Treball

Senyor president... Senyora diputada, nosaltres portem cinc mesos, vostès van portar vint-i-tres anys. (*Remor de veus.*) I, en el tema de les polítiques actives i quin és el model, hem de dir que hem començat una part de la territorialització i tenim model. I tenim un model, i el model és el del consens. Tenim dos consorcis funcionant.

I, miri, em sobta que em preguntí pels fons que no s'executen. Sàpiga que, quan parlem, parlem de formació contínua, i, com vostès saben, en tres anys hem aconseguit allò que no van aconseguir vostès, que és el traspass dels fons de formació contínua: 70 milions. (*Persisteix la remor de veus.*) I, com saben vostès i sap molt bé vostè, senyora diputada, parlem d'uns fons que no executem directament nosaltres, sinó que ho fan els agents socials i econòmics. Parlem de formació contínua, parlem de formació que porten a terme les organitzacions empresarials, les empreses i les organitzacions sindicals.

Senyora diputada, hi ha un model, i d'aquí a no res vostè veurà els principals avanços d'aquest model; no ens demani en sis mesos el que vostès no han estat capaços en tres anys..., i a més a més donant suport a un govern, un govern a què vostès van donar suport i no els van traspasar la formació contínua...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

Ara la tenim, i tenim els diners.

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre l'atenció primària (tram. 310-00048/08)

Té la paraula per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, durant la Setmana Santa es va presentar el Pla d'innovació de l'atenció primària. Des del nostre grup parlamentari creiem –i a més crec que ho compartirem– en la necessitat de potenciar aquesta atenció primària per tal que sigui, com deia el president del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona, en unes jornades molt recents sobre l'atenció primària, la porta d'entrada i l'àmbit més freqüent de relació entre els ciutadans i el sistema sanitari.

Per aquest motiu ens agradaria..., sé que disposa de poc temps, però que ens avanci quines seran les línies del pla d'actuació.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Sanitat, la senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

President, per anticipar-me... Senyora diputada, vostè sap que, de fet, el que varem presentar és un pla que va escriure en pocs mesos allò que ja es va començar a fer durant els darrers anys de reforçar la salut comunitària i els centres de salut; de fet, amb un increment de més del 31 per cent dels recursos financers destinats a primària, amb un increment de 1.039 professionals en tres anys, amb una visibilitat i reforç del paper de la infermeria, del *continuum* assistencial, una reducció de 4,75 punts de la despesa farmacèutica i moltes altres millores del model.

Però ara podem i hem de fer..., i ho dic en plural, perquè això és un model participat, amb tots els agents, ciutadans, d'associacions de malalts, de professionals, d'organitzacions sanitàries, de reescriure el sistema sanitari des de la primària.

És un pla ambiciós, que vol portar a generalitzar les bones pràctiques demostrades, precisament per convertir aquest sistema, que és un bon sistema, però que necessita millores d'innovació. I per això és el que varem presentar, continuant, per tant, el que havíem fet; però amb molt poc temps nosaltres intentarem redefinir el model assistencial, perquè tot allò que es pugui fer a la comunitat es faci; ordenar la demanda, gestionar d'una altra manera la demanda, amb una importància extraordinària en el fet que els ciutadans puguin exercir de veritables agents de salut amb tots els actors implicats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyora Pajares, té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Honorable consellera..., jo vull recordar-li, honorable consellera, que a la vegada que es presentava aquest pla d'innovació es va convocar una vaga que reclamava la contractació de més metges de família, amb l'objectiu de reduir el nombre de malalts que atenen diàriament, i d'aquesta manera, doncs, clar, fer-ho com cal. La vaga –és cert– es va desconvocar. Però si amb el pla esmentat es pretén, d'una banda, augmentar les competències que tenen els metges de família, tal com consta en el document que vostès han presentat a la premsa, per paliar els dèficits d'especialistes –els més remarcables són els pediatres–, situació que, a més, ja va ser denunciada pels sindicats professionals durant l'any 2005; a més a més, es vol augmentar el temps de visita metge/pacients als deu minuts d'aquí a l'any 2010; a més a més que les esperes per ser visitat per un metge del CAP no superin les quaranta-vuit hores..., jo, honorable consellera, només crec que es poden fer dues coses: o noves contractacions, o un pla de gestió de recursos humans que contempli l'ampliació dels horaris.

En tot cas, tot això... –i a més són complementàries les dues opcions. Què ha de recollir això? Unes condicions econòmiques adients i una millora de les condicions laborals dels professionals de la sanitat. De què parlem? De protocols de seguretat, de formació continuada, de retribucions variables transparents, de mitjans materials per portar a terme la seva feina. L'atenció sanitària, l'atenció primària, honorable consellera, està saturada, està sobresaturada, si em permet, i s'ha d'afrontar amb rigor, amb totes les mesures adreçades a impulsar aquesta atenció primària. Mesures que són necessàries i que no tenen en compte –o vostè en el pla o en el document que ens han fet arribar– la població que ens arriba de la immigració, eh?, que s'espera que..., fins a l'any 2007 està prevista en unes 150.000 persones més, i que, segons les dades del seu Pla de govern 2007-2010, fins a l'any 2011 suposarà un augment de 300.000 persones.

Jo, amb això, honorable consellera, només li puc dir dues coses: una, o els números no li quadren, o les seves previsions són massa optimistes, per tant ens quedarem curts. Nosaltres creiem...

El vicepresident primer

Senyora Pajares...

La Sra. Pajares i Ribas

...que –sí– és el moment d'aplicar el sentit comú i la seva experiència, que sabem que la té, per tal d'impulsar aquestes mesures.

El vicepresident primer

Gràcies. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Per descomptat, li dic que varem començar, i, de fet, el pressupost del Departament de Salut només ha fet que créixer. I ha estat una prioritat pel Govern de Catalunya

i ho continuarà sent, per descomptat, igual que l'increment de plantilla, però no és suficient.

Nosaltres, hi insisteixo, estem en un debat d'un calat extraordinari, de la sostenibilitat de les confiances. La sostenibilitat de la confiança és un element previ, i, per tant, el que estem escrivint és el model sanitari, el model assistencial, dient quin és el paper de cada professional, i de cap manera això fa negació de la necessitat, precisament, de tocar de peus a terra, que hi toquem bastant, eh? Precisament, alguns no varen voler veure la Catalunya dels 7 milions quan en teníem 6 milions, i encara ara estem refent aquesta falta de previsió.

I, per tant, en aquest debat que fem no només estem gestionant el present, sinó, per descomptat, estem imaginant quin és el model sanitari per a la Catalunya dels 8 milions.

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Salut

I, per tant, aquest és un element –gràcies, senyor president– d'escriure i de reescriure, i, evidentment, amb la seva participació, el model sanitari des de la mirada de la proximitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

— Pregunta al Govern sobre la tramitació parlamentària dels pressupostos de la Generalitat (tram. 31000051/08)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat, senyor Esteve Pujol, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Pujol Badà

Sí; moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, el 30 de març passat es van presentar els pressupostos de la Generalitat en aquest Parlament. Fa uns instants el molt honorable president de la Generalitat ens feia un detall acurat de l'ambició d'aquests pressupostos respecte a les polítiques socials.

Però també al nostre entendre aquests pressupostos signifiquen mantenir els alts nivells d'inversió assolits en exercicis anteriors, però també rigor i transparència en la gestió i, com no?, control del dèficit i de l'endeutament.

Com a persona que ve i que prové del món municipal, també vull posar especial èmfasi sobre la col·laboració de la Generalitat en el món local i el reflex d'aquest fet en els pressupostos anteriors. Pel que coneixem de les xifres d'enguany, aquestes suposen un aprofundiment del suport de la Generalitat als governs locals.

Per això, per tots aquest motius, formularia la següent pregunta al conseller, en el sentit de quin és el capteniment del Govern respecte a aquests temes i, molt en

concret, de la tramitació dels pressupostos i de les seves prioritats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. L'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyors i senyores diputats..., il·lustre senyor diputat, efectivament com vostè assenyalava jo crec que la intervenció del molt honorable president abans ha destacat la importància d'aquests pressupostos i les seves línies fonamentals. Són uns pressupostos que els realitzem, i és el primer que crec que val la pena que diguem, en un context econòmic favorable. L'economia catalana està anant bé, estem creixent: el 3,9 per cent l'any 2006, que és el creixement més alt des de l'any 1999, un creixement clarament per sobre la mitjana europea.

Però tenim grans reptes al davant i en som molt conscients. El país té, en especial, dues grans prioritats: la modernització, el dinamisme de la nostra economia, la competitivitat, situar-nos realment entre uns dels primers països d'Europa, dels que estan al capdavant de l'economia europea, que ho estem aconseguint, i, a la vegada, la gran prioritat, per descomptat, de consolidar, de fer possible un estat del benestar de qualitat, tenint en compte que els principals serveis de l'estat del benestar, avui, són competència del Govern de Catalunya.

És per això que aquestes són les línies que marquen realment el pressupost; un pressupost marcat pel rigor i per l'ambició, per les dues coses, i del qual jo destacaria quatre línies fonamentals.

La primera, la consolidació de la inversió. Efectivament, vostè ho ha assenyalat i és cert. L'any 2003 la inversió per habitant dels pressupostos de la Generalitat era de 360 euros. Nosaltres hem fet un gran salt, l'hem situat en l'ordre de 630 euros; vam fer un gran salt l'any 2005 i l'estem consolidant: més de 5.000 milions d'inversió; la Generalitat és el gran agent inversor d'aquest país.

En segon lloc, continuar mantenint l'esforç de rigor i de sanejament dels pressupostos, sent conscients que la nostra primera obligació és administrar bé els recursos que, en definitiva, procedeixen dels impostos dels ciutadans. Per això no podem abaixar la guàrdia en aquest esforç. Hem reduït molt el dèficit, ens vam trobar un dèficit de 1.265 milions; l'any 2006 l'haurem tancat amb 250 milions; aquest any esperem acabar amb un resultat pràcticament equilibrat, continuant el compliment del Pla de sanejament.

En tercer lloc, l'esforç per impulsar, realment, les polítiques socials. Això, s'ha assenyalat, i és així, és la gran línia d'aquest pressupost, és la gran prioritat. Les polítiques socials representen dos terços de l'increment de despesa que realitzem i, en el seu conjunt, entorn del 55 per cent del conjunt de la despesa.

I, en quart lloc, són uns pressupostos que no augmenten la pressió fiscal i que redueixen els impostos en algun

cas especialment important, per exemple, en l'impost d'actes jurídics documentats, pel que fa a les hipoteques que paguen els joves.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

És en aquest sentit, per acabar, senyor president, que aquests són els pressupostos que fan falta avui al país, uns pressupostos que vagin en la doble direcció d'assegurar la cohesió social i a la vegada la competitivitat de la nostra economia.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

————— Pregunta al Govern sobre l'escolarització en la llengua habitual de l'alumne (tram. 310-00052/08)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat, senyor José Domingo, del Grup Mixt. Té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Algunos se escandalizan de que aquí se hable de ciudadanos de segunda o de que en algunas televisiones se hable de ciudadanos de segunda. Hablemos de ellos.

La Ley de Política Lingüística reconoce el derecho a la educación en la lengua habitual de los niños durante la primera enseñanza. Por sentencias del Tribunal Superior de Justicia de Catalunya, la Administración ha de adoptar las medidas necesarias para que en el modelo oficial, mediante la técnica de casillas, se pregunte por su lengua habitual a los padres tutores de los niños, a fin de que puedan hacer efectivo su derecho a recibir en aquella la primera enseñanza.

¿Por qué, señor *conseller*, no se incluye la técnica de casillas en la solicitud de preinscripción para el curso 2007-2008?

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller d'Educació, senyor Maragall, té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, president, gràcies. Il·lustre diputat, la resposta és que aquest Govern està complint escrupolosament les exigències que formulen les lleis, les lleis vigents, i que a aquests efectes ha pres una colla de previsions i resolucions concretes i ha posat en pràctica els mecanismes de gestió i de relació amb els ciutadans que assegurin aquest compliment.

I ho fem amb la resolució que, sens dubte, vostè coneix, que regula el procés de matriculació i preinscripció per

al curs 2007-2008 i ho fem, molt especialment, també amb els impresos de sol·licitud de matriculació, que estan a disposició de tots els ciutadans i que respecten tant les lleis com les sentències que a aquests efectes s'han dictat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula per replicar.

El Sr. Domingo Domingo

Debemos estar viendo distintos impresos, honorable *conseller*. Evidentemente está claro que aquí, en este impreso, no figura ninguna casilla para que puedan ejercer los padres el derecho, el libre derecho, a pedir la educación, durante la primera enseñanza —esto es, el primer ciclo de educación primaria y la educación infantil— en castellano, en catalán o en las dos lenguas.

Podemos decir, y permítame que se lo diga con esta contundencia, honorable *conseller*, que estamos ante un gobierno de defraudadores. ¿De defraudadores, por qué? En primer lugar, porque defrauda las expectativas de derecho de los ciudadanos que quieren educar a sus hijos en castellano o en catalán y en castellano, es decir, en ambas lenguas, o en occitano, o aranés, en el caso del Valle de Arán, y no pueden ni siquiera solicitarlo en el impreso tal como ordenan los tribunales. Pero estamos, por tanto, ante un derecho imposible. No se puede programar la educación si, previamente, no se ha informado del derecho.

Pero también estamos ante un gobierno que hace fraude de ley, en el caso este de la política..., de la Ley de Política Lingüística. La ley reconoce el derecho y hace el Gobierno trampas para evitar, precisamente, el ejercicio del derecho.

Aquí se ha hablado, durante esta intervención, de mentiras, de trampas y de lenguas de primera y de segunda. No estamos hablando ni de primera ni de segunda, estamos hablando de ciudadanos. Aquí, en Cataluña, hoy en día, a pesar de que les reconoce el derecho la ley, existen muchos ciudadanos, muchos padres que no pueden, que no tienen el derecho, porque la Administración lo impide, a educar a sus hijos en su lengua habitual, en castellano o en ambas lenguas, el castellano y el catalán.

Esa es responsabilidad de su Gobierno...

El vicepresident primer

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...y esa es su única responsabilidad, honorable *conseller*.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Educació

Senyor president, gràcies. Miri, és obvi que estem, efectivament, veient realitats absolutament diferents. Quan l'escolto no sé si parla en nom d'un grup parlamentari o parla en nom d'una televisió pública d'una altra comunitat autònoma, francament, eh?, perquè sembla que estigui..., o és que és vostè l'inspirador d'aquella televisió pública.

Però, escolti'm, els drets estan protegits en aquest país. Les resolucions ho indiquen, l'imprès ho indica; hi ha les mencions més que suficients perquè aquest dret pugui ser exercit, i de fet està essent exactament així en aquests moments en el període de preinscripció –i em consta, com els consta a vostès. El que no farem, ja li ho ben asseguro, és caure en un gran parany, que és el que la llei evita, que és el parany de la separació dels nens per raons lingüístiques. El dret dels nens a rebre ensenyament en la seva llengua habitual en els primers anys de l'ensenyament primari està regulat i està garantit, i tot pare que ho solliciti el tindrà. El que no farem és segregar; el que no farem es separar. El que farem és mantenir el criteri que des del principi de l'autogovern a Catalunya ha regit en aquest país, per bé de tothom. I el que ara, en una societat molt més complexa, amb moltes més llengües habituals presents en el nostre sistema educatiu, exigeix ser mantingut i ser potenciat. Per això farem la immersió lingüística, que, com vostè sap, no només no va contra, sinó que té en compte quina és la llengua habitual del carrer per a la immersió lingüística. La té en compte per definició, com a mètode pedagògic, ja li ho ben asseguro. I això és el que farem per respectar als nostres nens i nenes, els de totes les procedències, els de totes les llengües habituals, i en primer terme, la garantia que el català seguirà sent la llengua habitual del nostre ensenyament.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Proposició de llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (debat de totalitat) (tram. 202-00005/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Atès que aquesta Proposició de llei ha estat tramitada com a iniciativa conjunta dels grups parlamentaris, i d'acord amb l'article 117.2, passem al posicionament dels grups parlamentaris. Per fixar la seva posició i en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Joana Ortega.

La Sra. Ortega i Alemany

Gràcies, president. Consellers, il·lustres diputades i diputats, avui fem la presa en consideració d'una llei important, de la que serà una llei important: la Proposició de llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que té els antecedents en la creació de la Corporació Ca-

talana de Ràdio i Televisió, que es va aprovar pel Parlament de Catalunya l'any 83 i que sens dubte va comptar amb el consens de totes les forces polítiques. No obstant això, voldria recordar l'oposició ferotge, en aquell moment, del senyor Alfonso Guerra en aquest procés. Però bé, aquesta llei ha estat una eina imprescindible en el procés de normalització cultural i lingüística, i també ha estat una veritable eina pública al servei del país. Jo crec que, sens dubte, ha estat una de les mostres més clares d'estat. Vam fer una bona televisió, vam fer una televisió d'estat, un bon model de televisió pública, i és en aquest sentit que entendran el convenciment de Convergència i Unió de la necessitat de treballar per fer que la televisió i la ràdio al nostre país continuï essent, com ha estat fins ara, referència a tot arreu.

En el debat monogràfic que es va celebrar en el Ple del 99, debat monogràfic sobre els mitjans audiovisuals, s'evidenciava ja la necessitat d'actualitzar una de les lleis, com deia, més important del nostre país. En aquell plenari, d'alguna manera es va fixar unànimement, amb una resolució, les bases d'un nou marc audiovisual; un nou marc que fos un instrument encara molt més eficient al servei del país. Però també aquella resolució fixava la necessitat d'adaptar, d'adequar els mitjans públics als nous requeriments tecnològics. Estem en un context canviant en els darrers anys, a més a més el món audiovisual i el mateix sector han fet un salt i s'han transformat completament, i això requeria, com no podia ser d'altra manera, també, exigia posar al dia la legislació per afrontar amb competitivitat aquests nous reptes.

La passada legislatura es va treballar en el mandat d'aquella resolució i es van fer importants avenços. Es va aprovar per unanimitat una modificació puntual del Consell Audiovisual de Catalunya. També es va aprovar amb un ampli consens, amb una àmplia majoria d'aquest Ple, una llei de l'audiovisual. I al febrer del 2006 s'iniciava en ponència conjunta els treballs per elaborar, com deia, una proposta d'una nova llei de la Corporació; una nova llei que va arribar al Ple amb cert grau de consens, però que la ruptura del Govern tripartit, que va precipitar la fi de la legislatura, va impedir poder continuar-ne la tramitació parlamentària.

Perquè, a més a més, en el mateix dia del debat de la totalitat d'aquesta llei, ja es posava en evidència que la legislatura s'havia acabat, i jo crec que és bo i és just que situem les coses en el seu just lloc, perquè aquest va ser el motiu i no cap altre. De vegades algú pot tenir alguna opinió interessada a poder traslladar la responsabilitat en un altre camp, però jo crec que en aquest sentit cal ser justos. Però, bé, la voluntat jo crec que de tots els grups d'avançar en la necessitat d'adequar els mitjans públics a les noves realitats i a les noves necessitats ens ha portat a treballar, a recuperar i a recomençar aquesta legislatura amb el document fruit del treball de l'anterior mandat, que, tot i que havia decaïgut, ens ha servit i ens serveix com a document base, com a document de referència. És en aquest sentit que treballa la ponència, i és en aquest sentit que estem esmerçant esforços, amb la voluntat d'arribar a un text que ens ha de permetre veritablement tenir uns mitjans de comunicació públics molt més professionals, més independents, i també més competitius, que ens permetin que,

per exemple, TV3 torni a liderar el mapa català audiovisual.

I per això cal treballar també amb rigor però també amb actituds obertes, sense pressions. Perquè aquest no era un procés acabat –no s'equivoquin– i cal treballar també amb la voluntat de sumar i de voler avançar. I vostès saben que almenys per part d'aquest grup parlamentari encara hi ha punts de desacord, alguns d'ells de concepte, alguns d'ells prou transcendents, i és en aquest sentit que els aviso, els anuncio que introduïrem esmenes per discutir en aquest període corresponent.

Convergència i Unió, a més a més, com a primera força política del Parlament, treballarà per atansar posicions, i en aquesta línia estic convençuda que si compartim aquest esperit podem arribar a un text de consens. Perquè, a més, creiem que el text és perfectible, i que la nostra obligació és aportar-hi tots els elements que permetin una aplicació viable, i no em refereixo al que ha estat el debat mediàtic de la llei, sinó a aspectes que poden arribar a generar problemes en la seva aplicació.

Ens preocupa, a aquest grup parlamentari, l'encaix d'un consell de govern amb funcions executives, amb una estructura directiva que creiem que ha de tenir més capacitat executiva i que podria acabar reduint el paper del director general en un paper de gerència. Ens preocupa que acabem fent una llei que no ens permeti tenir els millors professionals per estar al capdavant del govern, que pugui acabar «sesgant» talents. Per tant, treballarem per un text que de veritat permeti aquesta professionalitat, aquesta independència que més que mai necessiten els mitjans públics, i que també ens permeti recuperar l'audiència perduda que ens porti a seguir sent el referent que sempre ha estat la nostra televisió. Però també que sigui un text viable, que sigui un text possible, que no sigui un text teòric sinó que tingui una translació a la praxis.

I és en aquest sentit que des del grup de Convergència i Unió estem treballant, i seguirem treballant per tal que aquesta sigui la millor llei possible. Perquè per nosaltres, i estic segura que compartim això amb tots els grups parlamentaris, aquesta és una llei de país, i és una llei que ens demanda el sector, ens demanden els professionals, ens demanda també la societat, i creiem que les grans lleis, lleis com aquestes, requereixen el màxim consens per ser també efectives.

Tindrem temps en el període d'esmena per anar avançant en la millora de la llei, i esmerçarem tots els recursos possibles per reduir el temps al màxim possible, i per arribar a acords que realment ens permetin un consens que sempre ha estat present en les lleis de l'àmbit audiovisual, i que a parer nostre, com deia, és imprescindible per poder desplegar una llei com aquesta.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Ortega. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb molta brevetat, perquè alguns dels elements que

ha comentat la senyora Ortega, doncs, els compartim, sobretot aquesta voluntat d'acabar aconseguint una llei de país, una llei que sigui beneficiosa per als mitjans de comunicació públics del país.

Per fi!, per fi podem portar a aquesta cambra aquest tipus de llei. I tots sabem que han passat vicissituds de tot tipus. La senyora Ortega fa un moment comentava els conflictes i els problemes que van haver-hi en els seus inicis, però no és menys veritat que al final d'aquesta legislatura, doncs, també vam tenir alguns problemes en el moment de poder portar a aquesta cambra aquesta llei, malgrat haver aconseguit uns nivells d'acords i uns nivells de consens, i uns nivells de signatura de la mateixa llei que haurien permès que s'hagués pogut discutir. Però bé, bé està el que bé acaba, i creiem que acaba de començar, creiem que estem en una bona posició per poder seguir avançant en aquest sentit que plantejava la senyora Ortega.

La senyora Ortega ens deia que la llei que teníem de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és antiga. Doncs, és veritat, i aquest és un dels problemes o un dels temes pels quals hem hagut d'abordar la reforma d'aquesta llei, de plantejar-la d'una manera innovadora i d'una manera que incorporés les coses que han anat succeint al país. Vostès convindran amb mi que l'any 83 no és igual que el 2007, i que hi han hagut canvis en el món audiovisual que són espectaculars. Hi han hagut canvis en el terreny de les tecnologies, hi han hagut canvis d'evolució del que era el monopoli estatal o públic del que eren les televisions. Tenim una quantitat d'emissores i de gent que està emetent, realment espectacular, i una competència que també ho és, i a més a més, doncs hi ha tot un seguit de demandes socials que fan que en aquests moments, quan ens plantejem els mitjans de comunicació, no té res a veure això d'ara amb l'any 83, com és obvi. Doncs bé, calia una revisió de la llei per aquestes raons del pas de la història, del pas del temps, i en això estem.

I vam entrar en aquesta discussió precisament amb aquella resolució que es va discutir en aquest Parlament l'any 99, que va fixar les bases del que ha estat el paquet global de canvis que s'havien de fer en el món audiovisual, que era la Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que era la Llei de l'audiovisual de Catalunya, i que per fi és la llei del que ara en diem Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Aquest paquet d'aquestes tres lleis, ara el podem tancar. Jo crec que quan s'aprovi aquesta llei, al més consensuada possible, com han intentat ser les anteriors, jo crec que haurem posat dins el país, doncs, la peça que calia, la peça que cal encaixar, que pot ser discutible, evidentment, però que era la peça que calia encaixar.

La Resolució de l'any 99 ens marcava uns quants camins, que molts de nosaltres els veiem amb matisos, de maneres diferents, però que jo crec que són importants que els destaquem. Teníem present que volíem la independència dels mitjans, en el sentit que els professionals poguessin fer la feina des de l'òptica professional, d'una forma despartiditzada, i això crec que en l'esperit de la nova llei que s'apunta ho podem aconseguir, que tingués viabilitat econòmica. Estem parlant d'uns organismes que a l'erari públic li costen –als ciutadans,

al país— moltíssims diners. Estem parlant de l'aplicació i de l'adaptació a les noves tecnologies. Tots aquests temes eren temes que sortien l'any 99. Estem parlant de l'exigència d'una programació i d'uns continguts que tinguin a veure amb els nous temps però també amb els valors que defensem; dels valors, la difusió d'aquests valors democràtics que comentàvem en aquell temps i que ara hem de garantir que són valors cívics, valors ètics i valors dels drets humans. Estem demanant, i es demanava en aquell temps, i volem posar ara una gestió eficaç des del punt de vista empresarial. Estem parlant de vocació de servei públic, i estem parlant, també de participació de tota la gent, de tots els estaments, que pot estar vinculada a un organisme d'aquest tipus, des dels treballadors fins als usuaris dels mitjans de comunicació, fins als ciutadans en general.

Com hem arribat a aquesta situació? Hem arribat a aquesta situació després d'aquest debat, però també després d'haver escoltat moltíssima gent —moltíssima gent. Des de l'any 99 fins ara, per aquest Parlament, per les comissions que han treballat la Llei de l'audiovisual i que han treballat aquesta llei, ha passat tothom, gairebé tothom que ha estat vinculat amb el món dels mitjans audiovisual, des dels sindicats fins als treballadors, fins als industrials, els empresaris, els creadors..., tothom. S'ha escoltat tothom. I jo crec que en aquests moments estem en condicions, que tenim suficientment bagatge, doncs, per poder fer una llei de servei al país.

I aquí hi ha passat molta gent, i m'agradaria citar-los. Aquí ha estat el senyor Josep Maria Carbonell, aquí ha estat la senyora Dolors Comas d'Argemir, la senyora Marta Llorens... En fi, moltíssima gent..., els lletrats que ens han ajudat, que realment ens han permès configurar..., perquè ha estat en tots les discussions que vulguin, amb les discrepàncies polítiques que vostès vulguin, que n'hi ha hagut, que hi són i que hi seran... Hi ha hagut, en el fons, un fil conductor de voler fer un bon servei al país, perquè, hi insisteixo, veníem alimentats d'aquestes resolucions de l'any 99, que ens deien les quatre o cinc coses que els he explicat en el seu principi.

Bé, creiem que amb això tancarem una etapa. Aquesta etapa ens permetrà tenir un país amb uns mitjans de comunicació, com els deia, professionalitzats, objectius i que fan un servei al que és la informació dels ciutadans, però hi haurà una cosa que em sembla més important encara: nosaltres ens hem emmirallat en alguna experiència europea, que és molt interessant. Moltes vegades s'ha parlat que volíem fer de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió una cosa similar o semblant al que és la BBC anglesa, i jo crec que si aconseguim una llei d'aquest tipus ens acostarem a aquests perfils —que tenen problemes, òbviament, perquè en certa manera també són una mica ideals—, a aquestes ràdios i televisions que tenen prestigi, que la seva forma de dir, d'explicar, d'expressar, de formar, són realment interessants, i ens agradaria que el nostre país comptés entre aquests països més avançats en el que és el tractament dels mitjans audiovisuals.

Nosaltres creiem que aquest conjunt de lleis que hem portat a terme i que ara acabarem amb aquesta representen un salt endavant en el que en podríem dir «la qualitat democràtica del país». Això implica qualitat democràtica

ca per als nostres ciutadans, és un bon servei en aquesta qualitat, i jo els ben asseguro, senyores i senyors diputats, acabant aquesta meua intervenció, que nosaltres posarem l'accent, sobretot, en la despartidització d'aquest mitjà, que els professionals puguin fer la seva feina, que les resolucions de l'any 1999 es puguin portar al més lluny possible. I en aquest sentit aniran les nostres esmenes, si és que n'hi ha d'haver.

En principi, nosaltres estem d'acord amb la ponència tal com està escrita en aquests moments, però també pensem que serà el moment de la prova del nou, el moment de la veritat, en el qual els discursos que es fan en aquesta tribuna s'hauran de plasmar, d'alguna manera, en propostes concretes, sigui per la composició del Consell d'Administració, sigui pels continguts, sigui pels assessors, pel Consell Assessor, sigui pel tipus de contracte programa que s'hagi de fer perquè aquesta ràdio i televisió públiques puguin arribar a bon terme.

Ho deixo aquí, senyores i senyors diputats, convençut que si aquesta llei prospera acabarà de formar aquesta triada que els he comentat fa un moment, que això serà un bon servei al país, un bon servei a la qualitat democràtica de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon fixar la seva posició al grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per fer-ho, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, bé, els companys que m'han precedit han fet una mica d'història de com hem arribat aquí des d'aquell ara ja llunyà 1999, i a mi també em toca posar-hi un complement, en aquest relat històric, perquè, si no, tampoc no faríem honor a la veritat.

El 15 de desembre de l'any 99, el Parlament de Catalunya va aprovar una sèrie de resolucions, després d'un debat monogràfic sobre el món audiovisual a Catalunya, que van ser aprovades pràcticament per unanimitat. Amb aquelles resolucions es preveia també un calendari; calendari que, malauradament, no es va poder complir fa uns quants anys, perquè hauríem guanyat una miqueta de temps tots plegats, no? Entre el desembre del 99 i l'octubre del 2003 no hi va haver novetats. Va ser a partir de l'octubre del 2003, d'unes eleccions, d'un canvi de govern, de la majoria de govern davant del Govern de la Generalitat, que, diguéssim, el comptador es va posar en marxa i van començar a passar coses, amb la confluència, ara sí, de tots els grups polítics de la cambra catalana. L'any 2004 es reforma la Llei del Consell Audiovisual de Catalunya i se li dona al Consell de l'Audiovisual més poder del que mai havia tingut; de fet, se'l designa com l'autèntica autoritat de l'audiovisual al nostre país. L'any 2005 se'n fa la llei marc, la Llei de l'audiovisual de Catalunya. I l'any 2007..., no es va poder acabar l'any 2006, és conegut que van ser unes circumstàncies una mica difícils quan iniciàvem el tràmit de la llei, però l'any 2007 es tira endavant el projecte.

Avui, de fet amb aquesta presa en consideració, comencem, posem el comptador en marxa també, el rellotge en marxa, perquè dintre de no gaire setmanes, esperem, amb el consens que ha presidit fins ara les reunions de la ponència, puguem tindre una nova llei, un instrument útil, en benefici de la gent, de tota la ciutadania del nostre país, fent de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –que és com se dirà la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió– un instrument tan útil com ho ha estat fins ara; més modern, perquè ja li toca, i despolititzat, que és un dels objectius que es buscava. El treball, l'hem fet entre tots, però ha estat la nova realitat política la que ha permès, com deia, iniciar el camí.

Segons les resolucions de l'any 99, aprovades per unanimitat, la reforma de la llei havia de dotar la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de major independència, professionalitat i viabilitat econòmica; havia de fomentar-ne també l'adequació a les noves exigències dels canvis tecnològics i a les demandes emergents de la societat. «Ha de dotar més atribucions al Consell d'Administració pel que fa la gestió i l'estratègia empresarials, i ha de garantir que els organismes rectors dels mitjans públics siguin integrats per experts i gestors que responguin a un perfil professional amb un règim rigorós d'incompatibilitats.» Aquestes últimes ratlles que he llegit formaven part de les resolucions de l'any 99.

El document que avui discutim, que avui prenem en consideració, ha considerat totes aquestes circumstàncies. La ponència ho ha considerat per arribar a l'actual proposició que ens permet iniciar un tràmit parlamentari. La nova llei incorporarà tot un seguit de noves atribucions. Noves distribucions de funcions dintre del que seran els organismes de govern. No és només que es canviï el nom, de «consell d'administració» a «consell de govern», perquè serà, aquest sí, l'autèntic element directiu de la corporació..., ho deia, hi haurà un canvi de nom, però també hi haurà un canvi de funcions: és al Consell de Govern a qui es traslladarà, per tant els electes d'aquest Parlament per fer aquesta funció, a qui es traslladaran totes les responsabilitats i gestió de la corporació. I és aquest Consell de Govern qui, a diferència de la legalitat vigent fins ara, triarà del mercat la persona que hagi d'ocupar el lloc de director o directora general, buscant un o una professional que sigui susceptible d'ocupar aquest espai, precisament pels seus mèrits, pel seu prestigi, per la seua tasca, no per cap altra consideració de caire polític, diguem-ne.

Hi haurà, com deia, una nova distribució de funcions. Es fa un mandat marc més llarg: passarà de quatre a sis anys. La gent que seran elegits per a dirigir la corporació tindran un mandat garantit de sis anys, la qual cosa vol dir que els sostrauem als avatars de la vida política, de les confrontacions electorals, en definitiva. Se'n reduirà el nombre de membres; en principi, estem avançant cap a un nombre teòricament compromès de nou, quan fins ara eren dotze, els membres del Consell d'Administració. Hi haurà una participació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que esdevindrà, d'aquesta manera també, en aquest àmbit, l'autèntica autoritat audiovisual del país, amb la tria dels membres que en compondran definitivament el Consell de Govern. Hi haurà el control parlamentari obligat, aquest vernís que

lliga directament la gestió de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals amb les seves obligacions com a servei públic.

Reforçarem amb aquesta llei el Consell Assessor de continguts i programació, amb canvi de nom, més funcions i d'acord amb les noves necessitats tecnològiques socials, culturals i educatives. El contracte programa, amb una durada de quatre anys –per tant, inferior a la durada del mandat del Consell de Govern, que és de sis–, serà entès com el pacte de finançament entre els gestors de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, responsables del compliment de les funcions de servei públic, i, per l'altre cantó, la societat receptora i usuària d'aquest servei públic, representada pel Parlament de Catalunya.

Hi haurà un estatut professional i s'establiran els comitès professionals, continuadors dels que ara ja existeixen –que en això la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió també va ser pionera–, encarregats de funcions específiques de certificació de la llibertat informativa, i també de la veracitat informativa. I el compliment de les regles de deontologia professional.

Finalment, la mateixa Llei determina la necessitat de consensos amplis o totals en la gestió per part dels seus responsables, ja que es fixa la majoria qualificada de dos terços per a l'adopció de determinats acords substancials.

La llei de l'any 1983 va fer possible el naixement d'un magnífic instrument: la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, fonamental per a la convivència, la cultura, la llengua i el desenvolupament de la indústria audiovisual i de la llibertat d'informació i d'edició al nostre país. Amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió va nàixer un servei públic, un servei públic de qualitat. Amb la llei del 2007 pretenem conservar les essències d'aquell primer projecte, les que li han donat la personalitat que ara té. Alhora, però, pretenem modernitzar-lo, posar-lo al dia i sostraure'l, tant com sigui possible, de la controvèrsia política. Volem desgovernamentalitzar i despolititzar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

El meu grup creu que amb el consens i les discussions necessàries aprovarem d'aquí a unes setmanes una bona llei. Però permetin-me dir, per acabar, que nosaltres considerem –i ho hem de dir avui, perquè és avui quan toca, no a partir de les discussions dels pròxims dies– que perdem una oportunitat de fer una llei excepcional només modificant-ne dos punts –era la posició, el vot particular d'Esquerra Republicana, de què avui faig aquí esment–: reduint el nombre de membres del Consell d'Administració a un nombre més significatiu, a cinc membres que permetessin identificar perfectament aquell grup com el grup gestor de la corporació, i augmentant, si és possible, la participació de la ciutadania, no només a través de la seua expressió sobirana a través del Parlament, sinó a través d'un procés de convocatòria oberta i pública.

Renunciem a aquestes pretensions, perquè entenem que el consens és la prioritat per a tirar endavant aquesta llei, però he volgut avui aquí, en aquest posicionament,

deixar esment d'una posició que d'altra banda ja és pública.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors i senyores diputats, escoltant les intervencions que m'han precedit, jo crec que he descobert el motiu pel qual, entorn d'aquesta llei, feia alguns anys que no ens acabàvem de posar d'acord, almenys en un aspecte, no? I és que vostès volen una llei per al país, volen una llei per als mitjans de comunicació; i jo sempre estava convençut que estàvem fent una llei per als ciutadans. I segurament per aquest motiu, i mirant aquesta llei des d'aquesta perspectiva diferent, segurament aquest era el motiu que impedia que en aquell punt concret, que vostès ja saben i que d'aquí a una estona citaré, ens acabéssim de posar d'acord. Perquè en definitiva les lleis que fem aquí són per als ciutadans, i, si volem millorar els mitjans de comunicació públics i la percepció que els ciutadans tenen dels mitjans de comunicació públics, és precisament per ells i perquè es gestionen amb els diners dels seus impostos. Per tant, per nosaltres, no només en aquesta llei, sinó en totes les lleis, els ciutadans de Catalunya són el centre de l'acció política, i no ho són ni els mitjans de comunicació ni el país –perquè caldria també definir a quin país es refereixen vostès.

No cal que faci història respecte de l'origen d'aquesta proposició de llei i dels diferents avatars que ha passat, però permetin-me que em remunti a menys d'un any enrere, quan debatíem també en aquest mateix hemicicle aquesta proposició de llei, amb alguns petits matisos diferents, que tampoc mai havien estat origen de gran controvèrsia en el si de la ponència, però que en essència, en allò important, és exactament igual la proposició de llei que avui tenim sobre la taula que la teníem el juny de l'any passat.

Amb una diferència: en aquell moment hi havien uns vots particulars d'Esquerra Republicana, com ja s'ha citat, i d'Iniciativa per Catalunya, i en aquest moment els vots particulars que hi han són del Partit Popular. I ho són per dos motius i per dues qüestions ben diferents, però permetin-me'n una, que crec que és la més important, que és el sistema d'elecció dels consellers de la nova Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que saben vostès perfectament que és motiu de discussió des del primer dia que en la ponència vàrem començar a parlar d'aquesta llei. Per què? Home, doncs, perquè pensem que és important que aquests consellers siguin escollits pel màxim òrgan de representació dels ciutadans. I aquest òrgan no és el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, sinó que és el Parlament de Catalunya.

I aquest és l'element central de discussió des del primer dia entorn d'aquesta llei, i continua avui amb un text que no ens acaba de satisfer, perquè continua d'alguna manera demanant que sigui el Consell de l'Audiovisual

de Catalunya qui proposi en el Parlament els membres, per tal que siguin escollits. Nosaltres volem, i ho diem clarament, que sigui el Parlament de Catalunya, que és la màxima expressió de la representació dels ciutadans de Catalunya.

I, per cert, independent! Els ciutadans escullen els diputats i diputades que estem en aquest hemicicle de forma absolutament independent. Els recordo que al Consell de l'Audiovisual de Catalunya tots els seus membres són escollits per aquesta cambra excepte un, que és el seu president, que és nomenat directament pel Govern. Per tant, creiem que dona més garanties d'independència el nomenament dels consellers de la corporació a través d'aquesta cambra que no pas a través del Consell de l'Audiovisual.

I vostès saben que quan jo he hagut de defensar –jo mateix–, quan jo he hagut de defensar el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, ho he fet. Quan l'he hagut de criticar, també. Però quan l'he hagut de defensar, ho he fet. Però això no significa que hàgim de cedir totes les competències, absolutament totes, al Consell de l'Audiovisual de Catalunya. A nosaltres aquí no ens hi trobaran.

Aquest és l'autèntic rovell de l'ou d'aquesta llei. Vostès saben que a mesura que hem anat passant article per article hem anat superant obstacles, hem anat salvant obstacles. S'han plantejat esmenes d'aquelles que sabíem el que dirien els ponents de la resta de grups, perquè eren esmenes polítiques, però que no generaven tampoc una gran confrontació, perquè sabíem que es plantejaven expressament perquè aquest o aquell digués que no.

El segon vot particular fa referència a un article que fa referència a un concepte que jo no encerto a trobar-li la seva motivació –diguin-me ingenu, si volen–, que és aquell que diu que la llengua institucional –no de la corporació, no: dels canals, dels programes, de les emissions– és el català. És igual, la llengua que sigui. Però la llengua institucional dels canals, dels programes, és el català. Clar, jo he pensat: «Igual amb el nou Estatut, en el títol de les institucions apareix una nova institució que és els canals de Televisió de Catalunya.» I no, no ho he trobat, no apareix com a institució de Catalunya. I, per tant, el concepte de «llengua institucional» és un concepte indeterminat. I encara més indeterminat aplicat a canals de televisió o a programes de televisió. Per tant, jo crec que el més adequat seria la seva supressió, per tal de no portar-nos a confusions innecessàries.

No em queda cap dubte –no ens queda, jo crec que a ningú, cap dubte– que amb aquest debat de totalitat d'aquesta proposició de llei hem avançat en el temps. Hem avançat. I s'inicia el tràmit reglat. Però també els vull dir molt clar: el fet que hàgim avançat en el temps no significa que durant tot aquest temps que hem estat debatent en ponència hàgim avançat en posicions. Jo crec que continuen les mateixes discrepàncies –almenys respecte al nostre grup parlamentari–, les mateixes discrepàncies no ja que el dia que en aquesta legislatura ens vam començar a reunir la ponència..., sinó que el primer dia que es va reunir la ponència a la legislatura passada.

Nosaltres presentarem esmenes amb la voluntat de salvar aquests obstacles i altres qüestions..., que no és secret de cap dels membres de la ponència, perquè les hem estat discutint i debatent en moltes ocasions en la ponència. I ho farem amb la voluntat d'arribar a un consens. Però, ho repeteixo, per nosaltres és importantíssim que el sistema d'elecció dels consellers de la futura corporació catalana de mitjans audiovisuals, que és com es dirà a partir de l'aprovació d'aquesta llei, sigui feta a partir de la voluntat d'aquesta cambra i no a partir de la voluntat d'un altre organisme.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Nosaltres volem començar dient també que, com dèiem aquest matí en la intervenció de la Llei de la creació del Consell de la Cultura i les Arts, que estem satisfets que aquesta llei arribi de nou en el Parlament i que, en tot cas, puguem iniciar-ne el tràmit parlamentari.

Hem de dir també, com dèiem aquest matí, que aquesta és una llei que arriba amb retard..., ja se n'ha fet esment, però que realment arriba molt amb retard. Alguns dels diputats que m'han precedit feien referència al debat que l'any 99, el desembre del 99, es tenia en aquest Ple i en el qual hi havia el compromís de tots els grups de la cambra d'iniciar la reforma del marc audiovisual del nostre país, i que molt a poquet a poquet –i probablement d'aquí el retard, massa a poc a poc– ha anat permeant la Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya i la Llei de l'audiovisual, tal com s'hi ha fet referència.

Aquell debat va permetre, per tant, que Catalunya fos pionera a l'Estat en la reforma d'aquest marc de l'audiovisual en entomar reptes i en entomar reformes que estaven en el debat i en la reflexió, però que és a Catalunya on es van començar a concretar. Però han passat set anys, set, i encara no tenim la Llei de la corporació catalana de mitjans audiovisuals. Probablement, durant la legislatura –la darrera legislatura– vam ser capaços d'arribar a un consens –o més que a un consens, a un acord– que va arribar a portar la llei al Ple en la mateixa fase que ens trobem avui, en el seu debat a la totalitat. Però en aquell moment, la conjuntura política –la voluntat política, per tant, de diversos grups– no va permetre que la llei tirés endavant i que es pogués aprovar.

He intentat ser justa en aquesta explicació, que era una de les demandes que ens feia la senyora Ortega, però la veritat és que el debat va arribar en el Ple i que després..., no va poder ser aprovat.

La llei que presentem avui, ja s'ha dit, és molt similar a la que es va debatre en aquell moment. Té algunes petites modificacions en què la ponència ha treballat,

però bàsicament estem parlant del mateix text, aquell que va aconseguir un acord.

La llei, a més a més d'arribar amb retard, és sobretot una llei esperada. És una llei molt esperada no només pel sector, pels professionals, pels periodistes que treballen a la corporació i els que no, pel Col·legi de Periodistes, que demanava en el darrer Ple, quan es debatia..., i insistia en la necessitat de poder-la aprovar, per la mateixa corporació, i probablement també ens ho demana la coherència dels diversos discursos que en aquest hemicicle i en altres espais els diferents grups hem anat donant.

El compromís del debat parlamentari, l'any 99, demanava –ja s'hi ha fet referència– «garantir la independència, la professionalitat i la viabilitat econòmica de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió». Aquesta és també la demanda dels professionals, però sobretot hauria de ser l'exigència primera d'aquest Parlament. I si ho és, si és aquesta la nostra exigència, es fa difícil explicar que encara no tinguem una llei. Com s'ha recordat, no més és a partir del canvi de majories en el Parlament i del canvi de majories en el Govern que es fa possible iniciar-ne el tràmit, de cara a ser aprovada.

De la llei s'espera també el consens. Ara s'hi feia referència. Des del nostre grup parlamentari, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa volem deixar molt clar que hem treballat sempre per aquest consens. Serveixi d'exemple el fet que vàrem presentar un vot particular en el darrer debat a la totalitat i que avui ja no el presentem. En el seu moment, el vot particular va fer possible presentar la nostra discrepància però no aturar la llei, perquè la nostra prioritat era precisament que tirés endavant.

Continuarem treballant per aquest consens, però entenem el consens..., no l'entendem com a condició o com a pressió per a l'immobilisme. No entenem el consens com l'excusa per no avançar, sinó precisament com l'expressió de la voluntat política que hem de posar en comú. Aquest és el consens que fa possible avançar. En aquesta ocasió, tantes vegades expressada sobre la llei però que encara no s'ha concretat..., el consens ha de venir a tirar-la endavant. Aquesta és una llei, sí, entenem que de país, o de ciutadania. Però és també una llei extremadament necessària a aquestes alçades.

Ara tenim de nou, a partir d'aquest debat, l'oportunitat de fer-nos creïbles, de fer creïbles els nostres discursos..., amb les nostres accions, d'executar un mandat que surt d'aquest mateix Ple, d'aquest mateix Parlament. El que finalment farà possible aprovar la llei o no és creure que val la pena tirar-la endavant pel que representa i per les conseqüències que té dins i fora de la corporació.

El nostre grup creu que és millor tenir-la que no tenir-la, creu que és millor que parlem d'una nova llei que no que ens mantinguem amb la llei del 83, que va servir però que ja no ens serveix.

El Grup de Convergència i Unió reclamava en el darrer Ple, el juny del 2006, que l'aprovació i el debat s'havia de fer en circumstàncies de normalitat. Ara ja

les tenim. I, per tant, ja podem fer el debat i ja podem aprovar la llei.

Aquesta nova llei ha de permetre convertir la corporació en un instrument més útil i amb les garanties al servei de la ciutadania. S'han mencionat alguns exemples dels continguts que ho han de fer possible, però jo en destacaria especialment el del fet d'allunyar de la direcció de la corporació la pugna partidista, d'allunyar-ne el control del Govern. I només cal recordar, o deixi'm recordar, que aquest Govern hauria pogut, precisament, canviar la direcció de la corporació a l'inici del seu mandat i precisament per respecte al tràmit que avui iniciem en el Parlament no es va fer. I, per tant, alguna voluntat política hi deu haver al darrere. Però la llei exigeix també allunyar la corporació, recordem-ho, del control dels partits, i aquest ha de ser també un compromís de tots.

Des d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida i Alternativa, com deia, continuarem treballant perquè el consens sigui real i perquè la llei sigui efectiva. Aquest ha estat el compromís i l'objectiu, des de l'any 99, una feina que ha fet la ponent que m'ha precedit en aquesta llei i que ja s'ha mencionat, la senyora Dolors Comas..., i que ha fet aquesta feina abans que jo i a qui li vull agrair, en tot cas, la feina que ha deixat feta dins de la ponència, igual que a la resta de ponents que avui fan possible que parlem d'aquest text.

El procés que obre el debat d'avui permetrà realment posar els discursos en lletra petita i concretar si realment els volem fer possibles. És veritat que algunes de les esmenes que se'ns han plantejat ja les coneixem i, com deia abans el senyor Rodríguez, esperem que quan arribem al rovell de l'ou de la llei tots siguem capaços de fer-la possible i posar-nos d'acord.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Finalment, en nom del Grup parlamentari Mixt té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, il·lustríssims diputados y diputadas, una proposición de ley como esta, que regule democráticamente el tráfico de medios audiovisuales, tan proclives al control y mal uso de la información, es bien recibida por el Grupo Parlamentario de Ciudadanos. Era imprescindible, en una comunidad donde el control de la información ha sido motivo de polémica día sí, día también, y por eso el Colegio de Periodistas o los trabajadores de la Corporación Catalana de Radio y Televisión de Cataluña han proclamado insistentemente durante estos últimos años que se hiciese una ley como esta. Por tanto, albricias porque se ponga esta ley, o este proyecto de ley, o esta proposición de ley, mejor dicho, en este hemiciclo.

Tratamientos tan inadecuados como tiene TV3 con Ciudadanos, por ejemplo, con una buena ley sería más difícil llevarlos a cabo, como los escasos seis segundos que nos han dedicado el mes de enero en los informativos de nuestra televisión pública –sigo el Informe para la

observancia del pluralismo de la televisión y la radio de Cataluña. Ya es hora, por tanto, que en este oasis audiovisual de Cataluña brote el pluralismo, el pluralismo informativo, la objetividad, el ahorro y control de recursos, y todo aquello que hace dignos a los medios de comunicación en general y, en este caso, a los medios audiovisuales en particular.

Nosotros nos hemos encontrado con esta ley ya hecha, prácticamente, con esta proposición de ley hecha. No es culpa de nadie, simplemente nosotros no estábamos en el Parlamento. Pero justifica, este hecho, el que seamos precavidos a la hora de apoyar un consenso, sin siquiera haber trabajado en ella.

De todas maneras, después de haber trabajado –poquito, pero trabajado– en la ley, nosotros hemos visto que hay al menos dos artículos, el 8 y el 23, que no nos satisfacen en absoluto. Les diré por qué.

Se excluye a un grupo parlamentario del Consell del Govern al reducir solo a nueve miembros su composición. Ya sé que no es un representante del grupo parlamentario quien ha de ocupar el asiento en este Consejo de Gobierno. Ya lo sé, no va por cupos, pero todos sabemos que quienes lo ocupan son propuestos por los diferentes partidos políticos y, por lo tanto, por las diferentes sensibilidades de los grupos parlamentarios presentes en esta cámara. Y es normal, en ese Consejo de Gobierno Audiovisual han de estar presentes las diferentes sensibilidades políticas como forma de garantizar la pluralidad y la mayor objetividad en nuestros medios de comunicación audiovisuales. Matemáticamente se podría solucionar, habríamos de aumentarlos hasta los veintitrés que hacen falta para que, por ejemplo, todos los grupos, incluido Ciudadanos, tuvieran un representante, y se solucionaría el problema. Al fin y al cabo, tampoco es para asustarse: contra más seamos, más reiremos, ¿no?, y por lo menos intentaremos que las prácticas sectorias no prodiguen y, si prodigan, se denuncien.

Sin embargo, con buena voluntad, que estoy convencido que en el grupo que ha llevado esta proposición de ley hasta esta cámara, que la hay, todos los grupos podrían estar representados con la mitad de miembros. Convergència hablaba de doce, podría ser una posibilidad, siempre y cuando, digo, que nuestro grupo también estuviera.

En la tramitación de la ley no fue posible llegar a ningún acuerdo en este sentido. Por eso decimos que esta ley lejos de pretender representar los diferentes..., especialmente distinto del resto, como Ciudadanos, pronto hemos de recordar que, si bien aquí hay cinco grupos parlamentarios, además del nuestro, cuatro piensan y actúan por un igual en temas nacionales, culturales, lingüísticos e identitarios. Y esto es importante.

En este sentido, nosotros representamos en esta cámara algo muy distinto. Nosotros no pensamos en este tema, o en estos temas, identitarios, nacionales, lingüísticos, culturales, no pensamos en absoluto igual. Y por tanto, somos muy diferentes, pero, sin embargo, los otros cuatro piensan exactamente igual en estos temas, o muy parecido. Por tanto, si nosotros no estamos en ese Consejo de Gobierno, es evidente que la pluralidad en estos temas, que son tan importantes y tan sensibles para

Cataluña, evidentemente estaríamos en desventaja. Y estaría en desventaja una buena parte de Cataluña que nosotros representamos. Incluso le digo más, ya sé que es una locura, pero se podría prescindir perfectamente de un grupo como CiU, por ejemplo, y no se notaría, en estos temas, nada –ya os los defienden los demás, ¿eh? Sin embargo, si faltamos nosotros sí que se notará. (*Veus de fons.*)

Pero, además, no respeta el pluralismo lingüístico de Cataluña. En el artículo 23, apartado 3, toma la lengua catalana como la única de los medios de comunicación audiovisuales, cuando existe otra que es igualmente oficial en Cataluña. Me temo que saben cuál es, se lo he recordado ya más de una vez. Además de ser la lengua común de todos los españoles, en este caso, el castellano o español, sin contar contara, además, con el aranés que también es lengua oficial, si nos remitimos a la Val d'Aran.

Dice así el apartado 3 del artículo 23: «La llengua institucional de tots els catalans i de tota l'activitat relacionada amb la producció, l'emissió i la difusió de continguts de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és el català.» Volvemos a estar otra vez en lo mismo. ¡Qué persistente soy! ¡Qué persistentes sois! No hay manera, ¿es tan difícil decir que las lenguas institucionales son el castellano y el catalán? Bien, podemos hacer dos cosas: o lo ponemos así, y entramos todos a jugar, o lo quitamos en absoluto y no ponemos nada, que sería lo mejor, porque las lenguas, al fin y al cabo, ya están representadas por la población que las habla.

No parece lógico que con esta ley se pretenda acabar con el pluralismo ideológico y lingüístico, cuando hace solo unas semanas se votó en esta misma cámara por parte de todos los grupos parlamentarios a favor de que no se cerraran las emisiones de Radio Televisión Española en Cataluña, porque considerábamos todos que era una merma de la pluralidad lingüística en Cataluña. No entiendo por qué se les exige nuevamente a las instituciones, en este caso, comunicativas de España, pluralidad y después no se cumpla con la pluralidad en nuestra propia comunidad.

Si exigimos, por tanto, la permanencia de Radio Televisión Española en Cataluña y votamos para que no se cerrasen sus instalaciones, porque eso significaría una merma en la pluralidad lingüística de Cataluña, no podemos, por lógica, hacer ahora una ley de Corporación Catalana de Mitjans de Comunicació Audiovisuals cuya consecuencia inmediata es el fin de la pluralidad lingüística y, quién sabe, quizás, de la ideológica.

Esto, evidentemente, lo pongo mucho más en duda. Ni ustedes, señores del Gobierno, ni la oposición podemos permitir que una ley como esta que ha de asegurar la pluralidad informativa, que no ha de ser sospechosa de partidismo, salga de esta cámara sin el consenso de todos. Yo creo que es una responsabilidad de todos nosotros hacer una ley donde estemos de acuerdo en que todos confiemos en que se van a cumplir a raja tabla la objetividad y no en la exclusión. Por ello les instamos a que la retiren o corrijan en la dirección adecuada. Mientras tanto, si no es así, por nuestra parte presentaremos algunas enmiendas, que aquí he dicho.

Y mal podríamos empezar vendiendo independencia, en este caso, independencia informativa y ecuanimidad, si cuando hacemos la ley que lo ha de evitar comienza a dejar fuera la sensibilidad de un grupo parlamentario tan especial como es Ciutadans. Lo he explicado hace un momento, no es lo mismo –no es lo mismo– por la característica ideológica que nosotros tenemos, en términos culturales, nacionales, lingüísticos, etcétera, no es lo mismo dejarnos fuera que estar dentro.

Honorable *conseller*, mira que es usted amable y, sin embargo, en las proposiciones de ley y en los proyectos de ley que salen de su departamento o tienen algo que ver son lo contrario. Yo me pregunto por qué una ley que está en trámite hace siete años todavía no se ha justificado aquí, se ha aprobado aquí. Alguna cosa debe tener esta ley cuando todos los grupos, o algunos grupos temen que el que está gobernando la apruebe. Recuerdo que no es el mismo grupo que está gobernando ahora el que inició el proceso de esta ley.

Por lo tanto, yo diría que deberíamos ponernos inmediatamente de acuerdo porque hay muchos trabajadores en el campo del periodismo que están deseando que esta ley acabe por ponerse de verdad encima de la mesa.

Para acabar les diría una última consideración: si esta ley no sale consensuada de todos los grupos políticos, pueden estar seguros que siempre habrá alguien que sospeche que esta ley sirve a un gobierno, a un partido o a un grupo parlamentario determinado.

Gracias.

El president

La proposició de llei, doncs, continuarà la seva tramitació.

Proposició de llei de reforma parcial de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat) (tram. 202-00011/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el setè i que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de reforma parcial de l'impost sobre successions i donacions. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president... Senyores i senyors diputats, parlem avui de la reforma parcial de l'impost de successions i donacions. Des que llegim Strauss, sabem que les qüestions importants es discuteixen quasi en la intimitat. Això em sembla fora de discussió avui. I els voldria parlar d'aquesta llei des de cinc punts concrets, perquè tinguem un debat, si més no, enraonat, allunyat d'estèrils discussions de caràcter més ideològic.

Els vull parlar de l'orientació; dos, dels fonaments; tres, de l'oportunitat; quatre, de la proposta pròpiament dita, i cinc, dels beneficiaris.

Comencem per l'orientació. Estem a favor de les rebaixes fiscals, com a orientació del Govern i de tots els governs que practiquen polítiques econòmiques al segle XXI. Rebaixes fiscals selectives, no massives. No estem per la supressió dels impostos, considerat des d'un punt de vista general. No perdem el temps en aquest debat. Selectivament creiem que hi han impostos que s'han de reduir o que han de desaparèixer.

Defensem, doncs, una concepció fiscal que plantegi un sistema progressiu, just i no discriminatori, que fomenti i esperoni la creació de riquesa, i alhora estem en contra de la creixent pressió fiscal, no d'aquest Govern, no d'aquest país, en general. Ens consta –i els consta a vostès– que a Espanya i a la majoria de països d'Europa, fins i tot amb governs clarament compromesos amb les rebaixes fiscals, la pressió fiscal creix. Si vostès tenen la paciència de llegir les sèries de fiscalitat del Govern de la senyora Thatcher, veuran que, malgrat tota la prèdica, la pressió fiscal va pujar. I que al Govern Reagan no li va passar una altra cosa que el fet que la pressió fiscal creixés, mai es va aconseguir que aquesta pressió fiscal fos dominada. Contra aquesta orientació, rebaixes fiscals selectives.

Tres, és un compromís electoral nostre. Ho hem presentat així davant del nostre electorat i tenim l'obligació de complir presentant aquesta iniciativa aquí al Parlament.

Quatre, recollim una exigència de moltes institucions, no només dels agents socials, no només de les organitzacions empresarials, de moltes institucions –de caràcter acadèmic, col·legis professionals; de caràcter econòmic...– més enllà dels agents socials.

I, cinc, creiem nosaltres que està inscrita en el signe dels temps una rebaixa fiscal com la que proposem. És a dir, ens costa veure exemples arreu d'Europa de manteniment d'impostos que van gravant a la llarga la capacitat contributiva o la capacitat de contribució de la ciutadania.

Per això hem presentat tres iniciatives –tres–, que tenen vostès a la cambra en aquest moment a disposició. Una: la reforma parcial de l'impost de successions i donacions, en parlaré avui. Dues: la modificació de l'ITP i d'actes jurídics i documentals. I tres: la modificació parcial de l'impost de patrimoni. I avui parlem d'una, de les successions i de les donacions.

Voldria fer una reflexió sincera i avançar-me: «Diputat, per què vostès no van proposar una reforma de l'impost de successions i donacions quan governaven? Varen tenir una magnífica oportunitat de fer-ho durant tants i tants anys.» Els confessaré que, si més no, en el darrer Govern del president Pujol, en què vaig tenir l'honor de participar, aquest va ser un debat. Recordo debats específics a la comissió delegada parlant de si eventualment podíem, o no, reduir l'impost de successions i donacions. Però inèrcies clàssiques del mateix pensament fiscal, el dret que tots tenim a l'evolució d'idees i un pressupost que no tenia indiscutiblement el perfil que avui té, amb una capacitat d'ingressos que no són la que avui té la Generalitat de Catalunya, van desaconsellar, en general, que aquest tipus d'iniciativa es plantegés per l'anterior Govern. Però no creguin vostès que això no va formar part

de l'agenda i del debat del Govern. No es va veure l'oportunitat. I creiem que ara es dona l'oportunitat, com després tractaré de justificar.

Quin és l'eix de la nostra proposta, més enllà del debat ideològic, en què avui, si més no –els ho avanço als diputats que prendran l'ús de la paraula–, jo personalment no hi estic interessat? Estem en un debat que avui no podem abordar, i tampoc sé si aquest és el marc idoni per abordar-lo, que és: Com entenem la fiscalitat, des del punt de vista de la justícia distributiva? Això és del que parlem. Dit d'una altra manera, que crec que possiblement seria més entenedor: són els drets de propietat i la capacitat del testador elements suficients des de la seva legitimitat per exercir el dret de propietat, sí o no?

Dit d'una altra manera, per quina raó un home, un contribuent, home o dona, que paga habitualment tots els seus impostos hauria de, en un acte més, per pressió de l'Administració, fer una passa més en l'impost de successions i donacions? Hi han motivacions –les coneixem històricament– que aquest diputat no comparteix. Una molt clàssica –que vaig tenir l'oportunitat d'assistir en el debat anterior quan el Partit Popular presentava la seva moció en la mateixa línia que nosaltres presentem–, la igualtat d'oportunitats. Són compatibles els drets de propietat i la seva legitimitat i la igualtat d'oportunitats? Sí o no? Una pinzellada: un home o una dona que testa i un hereu que rep, no rep en el moment justament que neix i comença la seva activitat personal. La repetida idea de la igualtat d'oportunitats que queda frustrada en funció de la voluntat del testador no és certa, senyores i senyors diputats. I més quan l'esperança de vida creix, com ha crescut durant tants i tants anys, darrers anys, a tots els països. Un home rebrà..., una dona, una família rebrà una herència amb 50, 40, 55 anys. És aquest un element diferenciador de la igualtat d'oportunitats? Ho seria si els ciutadans rebéssim l'herència en el moment que naixem, i aquí sí que quedaria pertorbada la igualtat d'oportunitats. Senyores i senyors diputats, no és aquest el cas.

I tornem a la discussió més teòrica –no la pretenc esgotar avui aquí– de què entenem per drets de propietat i si tenim la legitimitat o no, després –com veuran vostès en l'argument més pràctic– de la pressió fiscal suportada per un contribuent de pensar en una pressió fiscal addicional. El motiu pràctic: Doncs perquè tenim una tributació que ja ha estat exercida en moments anteriors a l'actual impost de donacions i successions. Vostès ho saben perfectament. Un ciutadà tributa per l'impost de societats i/o per l'impost de renda a les persones físiques, en funció que tingui o no accions en una companyia. I tributa per l'impost de la renda a les persones físiques! Tributa també per l'impost de patrimoni; per l'impost de patrimoni, per l'impost de plusvàlues, per l'impost de l'IBI, per l'impost de tots els valors que en l'àmbit patrimonial tributa. I, a més, aquest home té, quan l'oportunitat de la seva voluntat de deixar l'herència als seus fills, una altra tributació més. Pregunta: excessiu o no? Resposta: crec que sí. I caminar cap aquesta comprensió del fenomen d'aquest dret de propietat, quan el contribuent d'una manera ben ostensible ha fet la seva aportació, em sembla exagerat. Si més no, aquesta és la nostra percepció de les coses i per ai-

xò, des d'aquest punt de vista, nosaltres som partidaris de la supressió com la plantejem.

Un tema molt concret, el punt 3. Per què el Grup Parlamentari de Convergència i Unió presenta ara aquesta iniciativa? Per què la va presentar el Grup Parlamentari del Partit Popular? Ja ens ho va explicar l'illustre diputat Millo la darrera sessió. Per què la presentem aquí? Doncs perquè observem –ja em perdonarà, senyor conseller– una certa passivitat per part del Govern respecte a aquest impost. Incontrovertible el que dic. Els agrada o no, però cregui'm que és incontrovertible. Vostès van enviar un projecte de llei aquí, la passada legislatura; feina que vàrem tenir –el conseller i alguns diputats aquí en són testimonis– per acordar un grup d'esmenes i, finalment, aquell projecte de llei no va prosperar. Si el convenciment del Govern fos que aquell projecte era l'idoni, avui no estaríem parlant de la proposició de llei de Convergència i Unió, estaríem parlant del projecte de llei del Govern. M'avisaran que ja arribarà, que tot arribarà, que les coses de palau, a poc a poc van. Però, això justifica que nosaltres, preocupats, presentem, amb el dret parlamentari que ens assisteix –i sé que cap parlamentari ens discutirà–, una iniciativa com les que avui els presentem. Una iniciativa que el que pretén és justament la supressió d'aquest impost. Tenint en compte que és un impost que no podem suprimir perquè és de titularitat estatal, però organitzem tot el conjunt de la modificació perquè pràcticament la ciutadania no pagui.

Hi ha un segon element que ens ha obligat també a valorar la necessitat de presentar una iniciativa d'aquestes característiques: els pressupostos. Ni un gest, ni una aclucada d'ull, ni una referència a l'impost de successions; una de ben clara: un increment del 12 per cent. Vostès comprendran que el nostre compromís amb el nostre electorat ens obliga a presentar aquesta proposta aquí i a tractar que no sigui derrotada, no cal ni dir-ho. En fi, iniciativa que tindrà la mateixa sort que ha tingut la seva iniciativa, senyor Millo, ja en pot tenir la seguretat, no hi hauran sorpreses respecte a això. Hem proposat, doncs, una proposta de supressió total d'aquest impost, articulada de manera que sigui encaixable, lògicament, amb una eliminació que depèn de l'àmbit estatal.

L'enunciat és ben clar, el llegeixo brevíssimament perquè consti només en acta: «Amb aquest objectiu i per tal de dur a terme la supressió de l'impost per la via dels fets, s'incrementen substancialment les reduccions que es poden aplicar als subjectes passius de l'impost.» S'estableix l'exempció de l'habitatge habitual en un 99 per cent, independentment del valor d'aquest i s'introdueixen dues bonificacions: una, per als grups 1 i 2, 99 per cent, i una del 95 per cent i 90 per cent respectivament, per als grups 3 i 4 per les adquisicions *mortis causa* i les *inter vivos*. Es redueixen substancialment els tipus i els coeficients multiplicadors. Fonamental, d'aquesta manera s'aconsegueix que a Catalunya la tributació per l'impost de successions i donacions tingui un caràcter marginal i merament informatiu. Feina feta –feina feta–, plantejada la iniciativa, compromís amb el nostre electorat, a favor dels temps, etcètera. Quins són els beneficiaris? Les classes mitjanes i els treballadors del nostre país. Vostès, insisteixen..., jo he tornat a

rellegir algunes intervencions que han fet els diputats socialistes i els diputats, fins i tot, republicans en aquesta cambra, insistint que aquesta és una manera de gravar els rics. Vostès ja no poden dir això. Que consti –també els vull ser clar– que aquesta argumentació, si tingués aquest element, no variaria per mi l'argumentació, que els consti, però no parlem d'això. Parlem que vostès creuen que els rics paguen successions i donacions. Però el conseller Castells sap que no. Vostès creuen que els rics paguen successions i donacions, i justificats davant de la història i la moral col·lectiva que els anima. Però el conseller Castells sap que no, perquè amb la informació que té sap el conseller Castells que qui paga l'impost són les classes mitjanes i els treballadors. O és que un treballador avui no té una «caseta petita», fruit de la seva vida –per cert, en un àmbit d'exploració, crec recordar–, que finalment té aquesta caseta que la transmet als seus fills i en molts casos significa que han de vendre la caseta per poder pagar els impostos. Vostès saben que això és així, i les informacions que tenen al departament ho justifiquen. Per tant, les classes mitjanes i els treballadors d'aquest país són els primers beneficiaris. Qui més? Home, molts i molts contribuents. El Síndic de Greuges ha presentat un informe que tots vostès han llegit. Parla de l'impost de successions i donacions, de les queixes de tants i tants contribuents respecte a això. Fem-li cas. Després el Síndic és moderat i proposa reforma, i nosaltres proposem supressió, és ben obvi. Però, llegeixin vostès aquest informe i veuran què és el que pensa la ciutadania d'aquest país.

Tres, la competència autonòmica. Hem de recordar que Navarra, el País Basc, Madrid i el País Valencià estan competint amb nosaltres? El conseller Castells, de mena optimista, va pensar que podríem harmonitzar –va pensar vostè–, que convindria harmonitzar que aquest impost no permetés ser rebaixat unilateralment per les comunitats autònomes. Una variant d'això, conseller... I li vàrem dir: «Optimista sí que ho és, però pràctic no.» I la prova n'és que, naturalment, les comunitats segueixen amb la seva rebaixa i Catalunya es veu obligada a manobrar. Pregunta: No deu ser aquesta la raó per la qual no tenim avui encara l'impost de successions i donacions com el teníem la passada legislatura? No tindrem en compte –i ho aplaudiríem, conseller, i ho aplaudiríem–, no tindran en compte vostès aquesta competència de les comunitats autònomes, que s'està produint, i obliguen a donar un pas més enllà del que teníem? Em diu que sí amb el cap el conseller Castells. Progressem. Del tot? No. Suficientment? Tampoc. Però progressem, conseller Castells. Vostè ja és sensible a que als altres ens posen en una situació molt complicada, que ha de mantenir la proposta que vostè tenia.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo president. I acabo per dir el següent: no és cap prognosi, no és cap profecia, no és cap amenaça, però farem via. Trigaran mitja legislatura, trigaran una legislatura, en trigaran dues, conseller Castells, però l'impost

de successions i donacions desapareixerà d'aquest país...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

I nosaltres que tenim aquesta percepció els diem: «Senyores i senyors diputats, per què quedar en ridícul? Per què no començar ja ara? Per què no sumar-se a la proposta de supressió avui? Per què no pugen al tren? Per què no perden l'oportunitat i avui voten a favor?»

El president

Per què no acaba, senyor diputat?

El Sr. Fernández Teixidó

Ja acabo president. Avui és dimecres...

El president

És que ho ha dit dues vegades, senyor diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

I els dimecres a la cambra mai hi han miracles.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor president, molt honorable president, senyors diputats, honorable conseller, senyor Teixidó, vostè diu: «No fem una intervenció ideològica», però jo li he de dir que celebros la intervenció que vostè ha fet, perquè tant a l'hora de plantejar l'orientació com a l'hora de plantejar els fonaments de la seva proposta, vostè no sé quina paraula..., amb quina paraula ho descriuria, però ha fet una intervenció ideològica, la qual cosa celebros. Vostè ha explicat quina és la seva concepció del dret de propietat. Si vol, ha fet filosofia política –queda més pulcre–, ha fet filosofia política, doncs permetem-nos... –jo no ho faré especialment–, però permetem-nos poder posar les gotes imprescindibles de filosofia política a les nostres intervencions. Vostè ha parlat de la seva concepció de la justícia distributiva. Escolti, sobre el dret de propietat, per nosaltres no és un dret absolut el dret de propietat, no ho és, no respon ni a la nostra filosofia ni tant sols al consens de les democràcies avançades occidentals. La Constitució espanyola parla de la funció social del dret de propietat, i l'impost de successions és una..., senyor diputat, de les moltes maneres que hi ha d'intentar garantir la funció social del dret de propietat. Però no fem una intervenció ideològica. Vostès, ja ho ha dit, demanen la supressió de facto de l'impost, i a nosaltres, això, ara mateix, en

aquest context, ens sembla no només innecessari, sinó una barbaritat, perquè ja li he dit, ens sembla que és extremista, ens sembla –li vaig dir l'altra vegada, no vull haver d'insistir en això– que és atemptar contra la igualtat d'oportunitats.

Nosaltres, el Govern d'entesa..., els ho vaig dir a vostès i a vostès, la majoria que dona suport a aquest Govern ja ha expressat reiteradament, per boca del president de la Generalitat, per boca del conseller d'Economia i Finances, la voluntat de rebaixar l'impost i rebaixar-lo substancialment, i de rebaixar-lo pensant en les classes mitjanes, fins a l'extrem que la nostra proposta –que ja li vaig llegir l'altre dia, no me la faci tornar a llegir– és una proposta que preveu la pràctica supressió de l'impost per a les classes mitjanes, la supressió de l'impost per a aquells habitatges que no arribin a un valor de 500.000 o 600.000 euros, etcètera, ja li ho vaig dir l'altre dia, ho pot trobar en el *Diari de Sessions*, eh?

Vostè m'ha tret una cosa de la boca, certament. Jo li volia dir: «Escolti, vostès no ho van fer quan podien fer-ho». És curiós, vostès ens demanen... (*veus de fons*) –però deixi'm que li reflexioni sobre això, no?...que nosaltres fem una cosa que vostès haurien pogut fer quan governaven, però no van voler fer quan governaven. Vostè ja ha reconegut que estava al Consell Executiu, imagino que se'l va escoltar, però no van acabar de fer tot el cas que vostè hauria desitjat a les seves posicions. Però, clar, si m'ho permet, des de la més franca simpatia que sé que ens tenim vostè i jo, li diré que vostès ens estan començant a acostumar a una cosa una mica desconcertant, que és que les seves propostes quan estan a l'oposició i les propostes que feien quan estaven al Govern estan distanciades per un abisme realment preocupant, senyor conseller, ja sigui l'Estatut, ja sigui l'impost de successions... l'Estatut no es podia tocar, després havíem de tenir el concert econòmic, l'impost de successions no el van reformar quan tenien la majoria que calia per fer-ho, ara no volen rebaixar-lo, el volen suprimir del tot. Escolti, a mi em semblen desconcertants, els salts abismals que vostès fan, no?, cap a posicions extremistes, amb un tema, amb un altre tema... I ja sap vostè que nosaltres aquest impost no l'elimina-rem, el reduïrem, i no l'elimina-rem perquè aquesta majoria parlamentària –li repeteixo el que li vaig dir l'altre dia– ha vingut a fer moltes coses, però una d'elles és garantir un país més just. Perdoni que li parli d'igualtat d'oportunitats, m'acusarà d'ideològic, però jo em veig amb l'obligació de parlar-li d'igualtat d'oportunitats. Les nostres polítiques educatives estan pensades per garantir millor la igualtat d'oportunitats, i les nostres d'habitatge, i les nostres polítiques d'accés a la salut, etcètera. I, per tant, el que no farem és tenir en alguns temes una estrella polar, que és intentar garantir la igualtat d'oportunitats dels ciutadans d'aquest país, de tots els catalans i catalanes, i en altres polítiques com la política fiscal no fer-ho, perquè seria un acte d'incoherència. I nosaltres volem fer un esforç de coherència i que totes les nostres polítiques estiguin guiades, no exclusivament, però també i molt principalment per aquesta estrella polar, que és la nostra manera, no sé si ideològica, d'entendre la justícia social.

Però és que deixi'm que li repeteixi, ara sí, una cosa que li comentava l'altre dia. No li tornaré a llegir la carta del senyor Rockefeller, no pateixi, o del senyor Bill Gates, no ho faré –no ho faré. Però no és només una qüestió d'igualtat d'oportunitats – (*veus de fons*), aquests paguen, aquests paguen–, és una qüestió de meritocràcia. És a dir, no està en la tradició liberal clàssica la supressió d'aquest impost precisament. Podríem discutir molt sobre d'altres impostos des d'una perspectiva liberal. Però aquest!, que és un impost que, entre altres funcions, garanteix que el funcionament de la societat sigui més meritocràtic... Vostè em diu: «No té res a veure heretar l'impost als zero anys o als cinquanta.» Escolti, tot afecta la igualtat d'oportunitats, perquè un segueix sent ciutadà amb oportunitats, sigui quin sigui el moment vital en què està. Evidentment que les responsabilitats de la posició social d'una persona als cinquanta anys són diferents de les responsabilitats de la posició social d'una persona amb quinze anys, però tot afecta la igualtat d'oportunitats.

I escolti, jo crec que vostè, com a bon liberal, deu estar a favor dels principis meritocràtics i deu estar a favor que la gent es guanyi els seus avantatges a la vida a partir del seu esforç, eh? O és que a vostè li sembla normal que alguns ciutadans –que no tots heretaran als cinquanta anys– en algun moment de la vida tinguin dret a fer un salt endavant de deu metres, en aquesta carrera de la vida, no gràcies al seu esforç, sinó gràcies a un avantatge que no és mèrit seu?

Miri, en aquests moments a Catalunya pensar en les classes mitjanes no ens porta a la supressió de l'impost. I la supressió de l'impost és una posició extremista. I ens sorprèn que un grup com el de vostè faci extremisme en un tema com aquest, eh? Escolti, si em permet una broma, eh?, no cal estar en contra del dret d'herència, oi? Hi ha gent en aquest món que està en contra del dret d'herència; potser vostè i jo, de petits, ens llegíem llibres que estaven en contra del dret d'herència; evidentment, no és la posició de ningú d'aquest grup, però tampoc cal passar d'estar en contra del dret d'herència a estar en contra absolutament de qualsevol limitació, per petita que sigui, del dret d'herència, no? Això de passar de Trotsky a Hayek... la i grega i la ca és l'únic en comú, diguem, però fora d'això, no hi ha res més en comú.

Per tant, allunyem-nos d'extremismes de qualsevol mena; ni estar en contra del dret d'herència, ni estar en contra de la reforma que permeti modernitzar aquest impost per adaptar-lo a les noves circumstàncies del mercat immobiliari, de l'evolució social dels nostres països..., però tampoc demanar la supressió absoluta d'aquest impost.

Jo penso sempre, quan estem en aquest Parlament, que no hauríem de parlar només per a nosaltres, sinó que hauríem de parlar per a tots els ciutadans. I si em permet, intentaré, anant a la proposta concreta que vostès i nosaltres fem, i per comparar-les, fer un exemple molt pedagògic, molt pedagògic.

Miri, amb l'impost tal com el van deixar vostès, en aquests moments paguen l'impost aproximadament un 40 per cent dels ciutadans que reben herències. Amb la proposta de reforma de l'impost, que ja han anunciat rei-

teradament el president de la Generalitat i el conseller d'Economia, pagaran aquest impost aproximadament un 20 per cent dels ciutadans que reben herències. Per tant, nosaltres proposem que la meitat dels contribuents que ara han de pagar l'impost deixin de pagar-lo, eh?

Si em permet, aquest impost..., recordo que l'altre dia el diputat que em contestava en nom del seu grup em deia: «Vostè ha convertit aquest Parlament en una aula de P3.» Permeti'm baixar a P2, eh?, un moment, perquè ho entengui tothom. Aquí hi ha un edifici... (*Remor de veus.*) Els que estan fora d'aquest hemicicle, que també han de participar d'alguna manera en aquest debat, no? Tenim un edifici amb deu pisos, honorable diputat, i en aquests moments paguen l'impost els quatre pisos de dalt. Vostè diu, el diputat que va parlar l'altre dia en nom del seu grup també ho va dir: «Escolti, nosaltres estem pensant en aquell pare de família, en aquella mare de família que han estat estalviant al llarg de la seva vida per aconseguir un patrimoni i poder-lo..., i l'han construït pensant bàsicament en la possibilitat de deixar-lo als seus hereus.» Per fer justícia a aquesta gent, per fer justícia a aquestes classes mitjanes de què vostè parla i en què nosaltres pensem, no cal suprimir l'impost, no és necessari. Els beneficiaris de què vostè parlava en la seva intervenció no van d'acord amb la proposta que vostès fan; no van d'acord amb aquesta proposta. Que li eliminem l'impost al pis sisè i al pis setè, que és el que farem nosaltres, ja n'hi ha prou.

Vostès diuen: «No, miri, els quatre pisos deixen de pagar.» Extremisme. Però és que, escolti, hi ha un altre edifici; a més de l'edifici dels que paguen l'impost, hi ha un altre edifici amb tota aquella gent que mai pagarà l'impost –no em faci dir quants pisos té, perquè no li ho sabria dir, però segur que en té uns quants. I és l'edifici on viuen tots aquells que mai pagaran l'impost, perquè no tindran, deixi-m'ho dir, la sort de rebre una herència. Per tant, no tindran ni tan sols l'oportunitat de pagar aquest impost. I en aquesta gent hi hem de pensar, honorable diputat, hi hem de pensar. Jo no sé si vostè els tracta, però escolti, existeix també aquesta part del país –existeix aquesta part del país. I l'impost és una manera de distribuir la fortuna dels que podran rebre un patrimoni que no és fruit del seu esforç, repartir una part, per mínima que sigui, d'aquesta fortuna entre tots. Per això parlem de funció social de l'impost.

Seré breu i aniré acabant. Clar, jo li dic, per tant, que a mi em sembla una posició extremista, em sembla una certa barbaritat, diguem, no?, aquesta proposta que fan vostès. I vostè em contesta: «Oh, bé ho estan fent. Bé, ho estan fent les altres comunitats autònomes espanyoles...» Cantàbria, Madrid, UPN, Balears, València... Governades pel Partit Popular! –governades pel Partit Popular! I, es clar, també em sorprèn que la seva referència, la referència de vostès sigui ara l'Espanya del PP, ni que sigui en política fiscal! Clar, perquè si vostè m'està dient, senyor Teixidó, que la seva referència és la senyora Aguirre, el senyor Matas, el senyor Camps..., i el senyor Bush i el senyor Berlusconi, oi?, que són els que han proposat o han aconseguit suprimir l'impost entre els països occidentals, ja em deixa ben sorprès, perquè vostè sap...

Vostè parlava: «Està inscrit en el signe dels temps que a Catalunya s'elimini l'impost de successions tard o d'hora.» És que jo el que li dic que el que està inscrit en el signe dels temps presents, presents, actuals, és que la majoria –escolti, en un moment en què hi ha lliure circulació de capitals entre estats, eh?, i això vostè ho sap millor que jo–, la majoria de democràcies occidentals avançades en l'economia de mercat tenen aquest impost. Senyor Teixidó, li torno a llegir la llista? Això sí que és el signe dels temps actual! Els països normals, la majoria de països normals, tenen aquest impost: Alemanya, Àustria, Bèlgica, Estats Units, Finlàndia, França, Països Baixos, Irlanda, Luxemburg... Cansa la llista. Segueixo: Noruega, Regne Unit, Suècia, Dinamarca, Grècia, etcètera. Per tant..., de moment, Espanya és l'excepció. I Espanya és l'excepció per una situació davant de la qual, evidentment, serem responsables, que és que hi ha un risc i una realitat de competència fiscal a la baixa. I davant d'això, el conseller d'Economia reiterades vegades ja ha anunciat que el Govern serà responsable davant d'aquesta realitat, i no tancant els ulls davant d'aquesta realitat.

Vaig acabant, senyor diputat. Miri, com molt bé pot deduir del que li he estat dient, nosaltres votarem en contra de la seva proposició de llei, perquè no ens serveix ni de base per començar a treballar –no ens serveix ni de base per començar a treballar–, eh? Però, a més, insisteixo en el que li deia al principi, perquè en aquesta iniciativa, en aquesta matèria, la iniciativa la porta el Govern. No és que tingui dret a dur-la el Govern, és que ja l'està portant, la iniciativa, el Govern, en aquesta qüestió. Ja li he dit el que diu l'Acord d'entesa, si vol li ho recordo. L'Acord d'entesa, les intervencions del president i del conseller en aquesta matèria parlen d'aprovar aquest any –aquest any– l'impost, la reforma de l'impost, que sigui una reforma radical, substancial; com li deia, que el 80 per cent dels ciutadans quedi exempt de la tributació, de pagar, per tant la pressió fiscal mitjana es reduirà substancialment per a tots els contribuents; eliminar de forma considerable el mínim exempt; en el cas d'habitatges de pares a fills, aquell mínim exempt, ja li ho deia abans, arribarà als 500.000 o 600.000 euros; per tant, a més, totes les herències petites i mitjanes, en matèria d'habitatge, quedaran alliberades de pagar; millorarem el tractament fiscal per als familiars directes, per a cònjuges i per a fills; a més, el traspàs de les empreses i els patrimonis familiars a les noves generacions creiem que no ha de suposar una càrrega fiscal costosa, i, per tant, i a més, quedarà exempt de pagar el patrimoni empresarial afecte a activitats productives, que, de fet, ara pràcticament ja no tributa, només tributa en alguns casos, perquè quan la relació de parentesc és molt directa ja estan fora de la necessitat de pagar.

Miri, senyor diputat, jo estic segur que, quan nosaltres posem sobre la taula el nostre projecte de llei, vostès se'l miraran amb simpatia. I evidentment, em desconcerta d'alguna manera que vostè digui que ja entenia..., que vostè ja hauria celebrat que nosaltres haguéssim posat en aquesta legislatura sobre la taula el mateix projecte i que haguéssim arribat al consens al qual vam arribar –si interpreto bé les seves paraules– amb relació a aquella primera proposta que va fer el Govern. Perquè nosaltres creiem que per ser responsables amb l'entorn, el Govern

considera que per ser responsable amb l'entorn s'ha de fer una proposta més radical i més valenta que no pas aquella, i no tenim cap inconvenient a fer-ho.

I estem segurs que quan nosaltres fem aquesta proposta, que suposarà, ho repeteixo per enèsima vegada, una reducció substancial de l'impost, vostès, diguem..., vindran amb nosaltres –vindran amb nosaltres. Però li ho dic, mai, en una proposta fiscal d'aquest Govern, com diu el mateix Acord d'entesa, oblidarem la cohesió social; mai, en una proposta fiscal d'aquest Govern, oblidarem la justícia social, perquè de fet és per això que ens dediquem a la política.

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Farem una cosa, diputat Comín, que no acostumo a fer, però la farem aquesta vegada: resseguir la seva intervenció. No ho acostumo a fer, causa una mica de fatiga, però aquesta vegada ho farem, crec que s'ho mereix; la seva intervenció ho mereix.

U, el dret de propietat no és un valor absolut –el dret de propietat no és un valor absolut. Ningú parla, senyor diputat, de valors absoluts. Parlem del respecte i de la progressió constant en l'acceptació dels drets de propietat. Això que vostè copsa sorprès..., fa només vint-i-cinc, vint, quinze anys, en aquests bancs en què avui vostè s'asseu, els drets de propietat eren susceptibles de ser interpretats com un element distorsionador de la vida democràtica de les nacions. (*Veus de fons.*) Sí..., sí, sí. Fa quinze anys. No, no; fa quinze anys, els drets de propietat.

Però no només això... (*Veus de fons.*) Això és així. Però no només això, senyor diputat, no només això... (*Veus de fons.*) No li doni pistes, senyor conseller (*Rialles.*) No només això, senyor diputat, més enllà..., quan nosaltres observem la seva Llei d'habitatge, temem pels drets de propietat. (*Remor de veus.*) Ho tenen clar? Per tant, compte amb els drets de propietat.

Dos. Diu: «Nosaltres volem rebaixar l'impost.» Presentem aquesta iniciativa, senyor diputat, perquè vostès no n'han portat cap, d'iniciativa respecte a això. Diu: «Ja la portarem, serà molt bona.» Fins i tot ens ha dit una paraula que cuidi's: «Serà radical.» No cal. Portin una proposta com Déu mana, la discutim i si representa un salt qualitatiu, que jo crec que el representarà, hi donarem suport. Amb crítiques, però ho farem. Però no l'han presentat. I tenien una magnífica oportunitat –ja discutirem això al proper Ple– de fer-ho en l'àmbit del pressupost. I què incrementen? Un 12 per cent. Diu: «Això sí, eh?, no us preocupeu, classes mitjanes del país, que per això vetllem nosaltres.» Aquest any, això no toca; l'any que ve, ja en parlarem. Portin vostès aquest projecte i aleshores discutirem.

Tres. Li he explicat amb una crítica sincera, que no acostumen a ser realment comunes des de les tribunes parlamentàries, com havia anat la cosa. I la cosa és la següent. Tothom està –després faré una referència més

personal a aquesta qüestió— evolucionant, tothom està obligat a l'evolució de les idees; vostè també. I aquell Govern tenia un plantejament que avui en el capítol d'ingressos d'aquest pressupost—per cert, originalment negociat pel Govern de Convergència i Unió, i tenim el pressupost que tenim, tenim el volum d'ingressos que tenim, tenim el volum de recaptació que tenim—, doncs, tenim més oportunitats per fer-ho—tenim més oportunitats per fer-ho. Com ho podríem fer? Com ho podríem fer, després també li ho explicaré, i de quina manera.

Quatre, posicions extremistes. Diputat, no per repetir una idea és veritat: no hi ha cap posició extremista. Vostè creu que diu «posició extremista», «posició taumatúrgica», i tots ens direm: «Home, de cop i volta els convergents i els d'Unió s'han tornat extremistes.» Doncs, no—doncs, no! En aquesta matèria, doncs, no; en pot estar absolutament tranquil. Nosaltres el que sí que hem fet és dir: «Escoltin, com que tenim la recaptació que tenim i l'increment d'ingressos que tenim, podem deixar respirar millor les classes mitjanes i els treballadors d'aquest país. Fem-ho.» Diu: «Però, escolti'm, el nostre pressupost..., compte, compte, que necessitem polítiques socials!» Rebaixin—ja tindrem l'oportunitat de parlar-ne al proper Ple—, rebaixin la despesa per compte corrent. Aquesta, aquesta és la manera, diputat!, aquesta és la manera d'entendre, des de cap posició extremista, la qüestió de la supressió d'un impost.

Celebro—cinquè—..., avui ho ha dit, només ho ha dit, no ho citaré..., celebros veritablement..., perquè ens ho diu a cada debat, no contestant-me a mi, contestant a en Millo, que en Rockefeller és un referent. Qui ho havia de dir! (*Rialles i veus de fons.*) Diputada, en Rockefeller és un referent del seu grup parlamentari! Qui ho havia de dir? (*Remor de veus.*) I el Bill Gates! Alguna cosa, alguna cosa perilla; ja sé que la unitat del Govern no, però ideològicament això d'en Rockefeller, Comín, pensi-s'ho.

Meritocràcia, sisè punt, meritocràcia. Diu: «Escolti'm, a més impost pagat, més societat de mèrit.» Disculpi'm, senyor diputat, amb el millor to possible, quina rucada! Amb el millor to possible, tindrem una societat més de mèrit si apugem l'impost de societats? Pregunta: tindrem una societat més de mèrit si apugem l'IRPF? Si apugem tots els impostos *ad infinitum*, tindrem una societat més de mèrit? Quina rucada!, benivolgut diputat. No té res a veure una cosa amb l'altra. Vostè pot tenir una societat de mèrit, indiscutiblement que sí, i tenir els impostos controlats, que és el que nosaltres li demanem.

Set. De Trotski a Hayek. Dur, això, eh? Deixi'm que li digui una cosa molt personal, senyor Comín, i vostè, que sap el respecte que li tinc a la persona que citaré, ràpidament entindrà de què li parlo: vostè creu que el senyor Comín, pare seu, avui pensaria exactament el mateix que pensava fa vint-i-cinc anys? Absolutament que no. Li ho torno a preguntar: vostè creu que la persona, senyor Comín pare, que tant vam respectar, avui pensaria igual? Estaria en l'àmbit de Hayek? Segur que no. Però no estaria dient alguna de les coses que vostè diu. O segur que sí? (*Veus de fons.*) Devoció, devoció filial. Això ja entenc jo, senyor diputat, que és devoció filial.

Vuit—vuit. Hem de ser curosos, que és l'única cosa, senyor diputat, és l'única cosa que no podem compartir,

i no té res que veure amb l'impost. Vostè no va a una classe de P2 per explicar als ciutadans de Catalunya que entenguin les coses que parlem dels impostos. És l'única cosa que no li podem permetre, l'única. Ha tingut un to bo, la seva intervenció; crec que el té bo, el meu, ens respectem, però hi ha una cosa que no podem dir: «Baixem a P2 per explicar als ciutadans de Catalunya això dels impostos, que és molt difícil.» Doncs, no. Ni el Parlament és P3, ni la ciutadania de Catalunya és P2, perquè aquí discutim de coses que tothom entén, senyor diputat. Les queixes al Defensor del Poble, múltiples; la gent que ens diu «endavant amb aquest tipus d'iniciativa»; l'esperança entorn de la supressió de l'impost..., està acceptada per una ciutadania que entén que aquest és un bon recurs de cara al present i el futur del país.

Nou. Vostè quedarà «en entredit», perquè presenta aquí una millora lleugera del que va ser la proposta inicial, i vostè quedarà «en entredit», perquè el conseller Castells, temps al temps, presentarà aquí una proposta, quan tingui a bé a presentar-la, que anirà més enllà del que avui ens ha dit vostè aquí. Li ho recordaré; oi tant, que sí! No mourà el cap ni el conseller Castells; ni una cella, mourà. (*Rialles.*) Presentarà una iniciativa que anirà més enllà, senyor diputat, del que vostè, en nom de l'ortodòxia socialista, ve a defensar aquí. Ja ho veuran. I per què? Perquè és normal que es faci això, perquè estem en un àmbit de competència amb les altres comunitats autònomes, perquè és un clam, que això ho hem de reduir, perquè és un clam que la supressió serà parcial, anirem més enllà, però el conseller sap, el Govern sap i vostè ho hauria de saber que allò que tenien la passada legislatura no va a missa; tasca difícil per un socialista, d'altra banda, però no va a missa, això. Ho compren, senyor Comín? I, per tant, per això tindrem una altra proposta respecte a això.

Punt 10. No som nosaltres, els radicals i els extremistes. I si més no, diputat, el virus, el virus de la radicalitat està situat a La Moncloa. Diu: «Hacienda defiende a la defensiva sucesiones y patrimonio, frente a las tesis de Taguas»—assessor personal del president Zapatero. És a La Moncloa on es discuteixen successions i patrimoni, que ja en parlarem. I Hisenda diu: «Escolti'm»—lleixi's això, eh?—, «escolti'm, haurem d'anar a poc a poc. Sí, sí, aquest és l'univers, aquest és l'horitzó; però hem d'anar una mica més poc a poc.» El virus està a La Moncloa, i vostè veurà, com comprovarà, com això progressarà amb el seu temps.

I acabo. Signe dels temps—acabo, president, malgrat el temps que encara ens queda—, signe dels temps: veurà la supressió d'aquest impost. No la veurem probablement en aquesta legislatura, però quan el nostre entorn, quan les comunitats que vostè ha esmentat i les comunitats que vénen, quan a Europa això s'entén que té un altre paper, quan les nostres empreses necessiten estímuls permanents per competir, quan la nostra gent necessita elements per poder contribuir, vostès veuran aquesta supressió de l'impost.

I deixi'm que li digui una darrera cosa: som, diputat Comín, joves i tindran l'oportunitat de la supressió. No sé si m'ho recordarà vostè a mi, jo a vostè, o cap dels dos tindrem l'oportunitat de recordar-nos-ho. No ho sé. Però aquell dia sabrem que avui vam discutir que, trigarem

mitja legislatura, en trigarem una o en trigarem una i mitja, l'impost de successions *a favor* de les classes mitjanes i dels treballadors d'aquest país, és a dir, a favor de la majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, desapareixerà del mapa impositiu del nostre país.

Molts gràcies, senyor president.

(*El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.*)

El president

Té la paraula el senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Molt breument, per contradiccions i per al·lusions, senyor president?

El president

Té un minut.

El Sr. Comín Oliveres

Sí, miri, vostè em diu «quina rucada!». Jo li he de dir, amb tots els respectes, quina sordesa! —quina sordesa! Jo li he dit: l'impost, a diferència dels altres, que compleix una funció meritocràtica és aquest, i no els altres. I vostè em fa un discurs sobre quina «tonteria» dir que els altres impostos són meritocràtics. Jo no ho he dit. Repassi el diari de sessions.

P2: era una ironia simpàtica. Si de cas la retiro, no hi ha cap problema.

El senyor Comín, miri, segur que el senyor Comín no pensaria en aquests moments el mateix que pensava, però jo, que el vaig poder conèixer bastant millor que vostè, tinc la sensació que més aviat em diria: «Fill meu, et veig més pragmàtic del compte.» Però això és una especulació que faig jo. (*Rialles.*)

I després li he de dir: escolti, la proposta que jo li he fet aquí... —m'ho diria, ja ho us ho dic, que m'ho diria, i jo l'escoltaria amb preocupació—, la proposta que jo li he fet aquí no va més enllà que la que farà el conseller, perquè li estic llegint literalment la intervenció del conseller i del president en conferències o en intervencions en comissions parlamentàries. Per tant, jo li estic explicant la proposta de l'acord d'entesa, de la comissió en què ha intervingut el conseller de sanitat.

I deixi'm acabar dient-li una cosa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...que és que celebro la seva capacitat taumatúrgica, diguem-ne, però, en tot cas, el que està quedant clar aquí és que per a vostè les referències són les comunitats autònomes del Partit Popular, i per a nosaltres són els països europeus.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, novament, en pocs dies, tornem a debatre, tornem a debatre sobre l'impost de successions i donacions i tornem a debatre sobre si supressió o reforma —en cap cas manteniment, eh?; també centrem el debat. De fet, en la seva proposició de llei, el Grup de Convergència i Unió parla de reforma parcial en el seu títol, però segons la mateixa exposició de motius ja ho deixen ben clar, i de fet a la seva intervenció, senyor Teixidó, ha quedat ben clar que l'objectiu és reduir «fins a la seva pràctica desfiscalització...», textualment, de l'exposició de motius. Per tant, *de facto* no estan parlant d'una reforma parcial, sinó que del que estan parlant és d'una absoluta desaparició i, per tant, d'una recaptació zero d'aquest impost estatal cedit totalment a la Generalitat de Catalunya.

Bé, des d'Esquerra Republicana ja vam tenir oportunitat de debatre no fa massa dies..., estem, no per la supressió, no estem per la supressió d'aquest impost; sí que estem per la seva modificació, per la seva reforma i, per tant, per la seva reducció.

Les motivacions, les vaig dir, i ja farà unes setmanes, però no em costa res tornar-les a repetir, perquè crec que també van bé per fixar el debat, i fins i tot en alguna part de la seva, diguéssim, exposició de motius o de la seva explicació de la situació actual, coincidirem, coincidirem amb aquesta anàlisi, coincidirem amb aquesta diagnosi. El que passa és que estem donant solucions diferents, i aquest és el debat que ens aquests moments tenim sobre la taula.

Estem parlant d'una manca de neutralitat de l'impost. Les decisions individuals dels ciutadans respecte a l'estalvi poden resultar condicionades, tant pel que fa al tipus de béns que s'adquireixen com al comportament estalviador.

En segon lloc, estem parlant d'un efecte d'inequitat horitzontal, una qualitat..., la qual és exigible a qualsevol figura tributària, i és que la igualtat de renda en aquest cas, o la igualtat d'herència..., la càrrega impositiva d'aquesta és diferent. Estem parlant d'un problema d'inequitat; per tant, parlem d'aquesta diagnosi. No hi ha una diferenciació dels cònjuges que s'integren al grup 2; estem d'acord amb aquesta diagnosi.

Estem d'acord també amb una pressió fiscal que bàsicament qui suporta ens aquests moments a la pràctica, *de facto*, qui suporta en aquests moments el pagament d'aquest impost no deixen de ser les classes mitjanes del país, les classes populars. Les classes altes —i aquí passem en un altre dels punys de la diagnosi—..., aquí es produeix el fenomen d'aquesta deslocalització fiscal. De fet, en altres territoris dins de l'Estat espanyol en aquests moments, com és ben sabut, aquest impost ja ha desaparegut, ja tenen la seva pràctica supressió d'aquest impost. I el que això suposa és que hi hagi una deslocalit-

zació quant a aquestes grans fortunes. Per tant, aquestes grans fortunes, *de facto*, en aquestos moments, en aquest país, ja no paguen aquest impost de successions i donacions, i això ho reconeixem. I per això estem dient que..., evidentment, no estem defensant que l'impost de successions es quedi tal com està en aquestos moments; estem defensant una reforma.

Doncs bé, tots aquests motius, nosaltres creiem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana..., i òbviament, com donem recolzament al Govern, estem totalment d'acord amb la política engegada pel Departament d'Economia i l'honorable conseller Castells, quant al fet que cal atacar tots aquests punts d'aquesta diagnosi que compartim des de la reforma, i és per aquí on hem d'atacar tots aquestos punts.

Deixi'm dir una altra cosa, deixi-me-la dir, perquè si no ho dic..., allò, no em quedaré tranquil: també s'ha de reconèixer que si altres territoris de l'Estat espanyol han pogut fer aquesta pràctica desaparició de l'impost de successions és perquè el tema del finançament el tenen en millors condicions que no pas nosaltres. I això també s'ha de dir. I estem parlant de comunitats forals que tenen, com tots sabem, un règim de concert econòmic que nosaltres no tenim. I precisament aquest règim, el millor finançament, els ha permès poder tenir més marge de maniobra per poder fer una política fiscal, en aquest cas amb una supressió d'aquest impost. S'ha de dir també, s'ha de dir; s'ha de dir i s'ha de reconèixer.

I en aquest aspecte crec que ja estic avançant una de les primeres conclusions: nosaltres no tenim aquest model de finançament. Sabem el que tenim, sabem el model que ha quedat fixat amb el nou Estatut, sabem les dificultats que tindrem a tirar-lo endavant. La posició d'Esquerra Republicana crec que ha quedat clara, claríssima. (*Remor de veus.*) Precisament ens dóna poc marge de maniobra; poc marge de maniobra que entenem que ens ha de portar no cap a una supressió d'aquest impost, sinó cap a una reforma d'aquest impost.

De fet, el mateix conseller ja s'hi va comprometre en la sessió informativa, el conseller d'Economia i Finances, del 29 de gener d'enguany, a la Comissió d'Economia i Finances: «La voluntat d'aquest Govern és de reformar aquest impost, de fer-lo més just, reduint significativament la càrrega fiscal que avui suporten els contribuents.» Aquest és un compromís. I, òbviament, no fa ni mig any; no fa ni mig any, que el nou Govern ha començat a funcionar. Tenim quatre anys per endavant, és tota una legislatura, i precisament en aquella sessió informativa, en aquella compareixença del conseller Castells, parlava de totes aquelles prioritats polítiques per als propers quatre anys; no han passat ni sis mesos. Per tant, hem sentit..., jo crec que dins de la seva intervenció, doncs, ha parlat d'una certa deixadesa, o com si això, doncs..., bé, no estigués a l'agenda. Evidentment, pertany a l'agenda del Govern de Catalunya.

En concret, en l'impost de successions i donacions s'incrementarà el mínim exempt, per tal de disminuir de forma important el nombre de persones obligades, obligades a declarar aquest tribut. I és precisament en aquesta línia que ha d'anar la reforma, precisament quant a la diagnosi que fèiem, reconeixent que en

aquests moments qui el suporta, bàsicament, són les classes mitjanes del país, aquest impost.

Deixi'm dir-li una última cosa. Fa pocs dies, just abans de Setmana Santa, va entrar aquí al Parlament el nou pressupost, el pressupost per a l'any 2007. I vostè ja hi ha esment: un increment del 12 per cent en la seva recaptació, efectivament. El liquidat durant l'any 2006, el liquidat –per tant, estem parlant de xifres reals, no pressupostades–, van ser 709 milions d'euros en concepte de la recaptació d'aquest impost, i es preveu una recaptació de 795. És a dir, la realitat són 709, de l'any 2006, i es preveu per al 2007, per enguany, una recaptació de 795. Jo crec que precisament aquest increment en la recaptació permet un marge de maniobra, però el permet per a la reforma, en cap cas el permet per a l'eliminació, perquè, si no, ja em dirà vostè d'on traurem els diners per suplir aquests 795 milions d'euros. O parlem de xifres reals, parlem dels 709 del 2006, ja em dirà vostè d'on els traurem. I aquest és un altre tema que també hem de posar sobre la taula quan ens decanem per reforma o per eliminació.

Senyor diputat, nosaltres votarem favorablement l'esmena a la totalitat, entenem que el text que presenten en aquests moments no seria una bona base per reformar l'impost de successions. Sí que és una bona base per eliminar-lo, evidentment, però nosaltres entenem que ara l'objectiu, per tots aquests motius que he donat, passa per la reforma.

Vostè parlava del futur, el futur..., qui sap!, ja veurem què passa dins del futur, potser ni vostè ni jo estarem aquí, però, en tot cas, esperem que tinguem un altre marge de maniobra, potser en aquell moment ja tindrem un model de finançament que ens ho permeti.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, novament, ja s'ha dit fa un moment, tornem a debatre en aquest hemicicle sobre una qüestió que fa poc més d'un mes i mig debatíem. A algú li podria semblar, fins i tot, divertit: «Mira, aquests repeteixen els debats. No en tenen prou amb una sessió, i el tornen a repetir.» No, és clar, hi han iniciatives diferents de diferents grups, que són tossuts, com ja s'ha dit aquí, perquè quan consideren que una cosa s'ha de fer, doncs, la presenten, la defensen i la intenten tirar endavant.

I aquest és un debat de totalitat. De fet, no és el debat en el qual hauríem necessàriament, tot i que podem fer-ho, d'entrar a fons en la discussió dels articles, de com ha de quedar la llei, etcètera, que podríem fer-ho, també, però és un debat en el qual el que estem debatent és si donem llum verda o no a entrar en el debat, i que la comissió faci la feina, que tothom faci les seves aportacions, que tothom defensi el que ha de defensar i que, finalment, en aquest país hi hagi una modificació que tothom estava dient que s'ha de fer. És divertidíssim

això per a alguns. Jo ho trobo trist, sincerament, ho trobo trist i lamentable, perquè sembla que tots sortim aquí, a la tribuna, i la gent de Catalunya ens deu escoltar, i diu: «Escolti, aquí tothom està d'acord en què aquest impost de successions i donacions s'ha de modificar. Uns diuen que l'han d'eliminar, altres diuen que l'han de reduir, altres que l'han de suprimir, altres que moderament, altres que..., escoltin, per què no ho fan? Per què el deixen igual?» Sembla, una mica, que algú estigui prenent el pèl a un altre, aquí. I aquesta és la qüestió que a mi m'entristeix personalment.

Avui hi tornem, però no és la primera vegada, és la segona en aquesta legislatura, però ja ve de darrere això. A la sisena legislatura, l'any 2003, a iniciativa del Grup Popular, ja es va debatre una proposició de llei en aquest mateix sentit: «Fora.» A la setena legislatura, l'any 2005, també, iniciativa del Grup Popular: «Fora.» Després a la vuitena legislatura, pregunta al Govern, resposta: «Ho farem». Aquí estem. Proposta del Grup Popular, vuitena legislatura, esmena a la totalitat: no prospera. Fa un mes i mig d'això. Avui, proposició de llei del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Bé, a mi l'illustre diputat senyor Fernández Teixidó em mirava i em deia: «Senyor Millo, em sembla que avui tampoc ens en sortirem.» Vostè sap, senyor diputat, que jo sóc un home de fe i l'esperança és l'última cosa que es perd, i jo, fins al darrer moment, no llenço mai la tovallola. Però, bé, escolti'm, ho veurem –ho veurem.

I, aleshores, surt aquí el diputat del Grup Socialista i ens diu: «No, no, perdonin, aquí la iniciativa la porta el Govern.» Bé, la iniciativa la porta el Govern..., de què, exactament de què porta la iniciativa? De no fer res? Perquè, és clar, els que estem portant la iniciativa aquí a debat són altres grups parlamentaris, no és pas el seu, de grup parlamentari, ni el Govern per cert, malgrat que ho ha dit efectivament, però qui pren la iniciativa... O sigui, no torni a sortir a dir que aquesta iniciativa la porta el Govern, no. El Govern fa el que creu que ha de fer i entre altres coses paralitzar que aquest tema avanci –això és el que està fent el Govern–, impedir que aquest tema es pugui debatre on s'ha de debatre, que és a la comissió.

I, de fet, vostè ha parlat també dels programes electorals, és clar, o del document programàtic del Govern d'entesa, etcètera. Bé, en els programes electorals del 2003 del Grup Parlamentari Popular aquesta iniciativa, aquesta proposta ja venia; en els programes electorals del 2006, altres partits també s'hi han afegit. Estic convençut que a ningú li sorprendrà que el nostre grup parlamentari avui voti en contra d'aquesta esmena a la totalitat i doni suport, per tant, a la tramitació d'aquesta proposició de llei que presenta Convergència i Unió, no perquè coincidíssim al cent per cent amb el que planteja, però, en aquests moments, no és això el que més ens preocupa, és que coincidim plenament amb l'objectiu i amb la filosofia que inspira la proposta. I, per això, estem en aquesta línia, doncs, avui disposats novament a intentar que això prosperi.

De fet, només caldria remetre's a la meva intervenció del darrer dia 28 de febrer en aquest hemicicle, i ja està, podria donar per acabada la meva posició d'avui i, per tant, no m'estendria explicant els arguments. De fet,

no ho faré, perquè puc fer-ho, és a dir, el remeto a la meua intervenció del dia 28 i m'estalvio tota l'explicació, però, en qualsevol cas, mirin-la, els arguments estan plenament exposats, i a més a més s'han explicat d'una manera brillant, com sempre, per part de l'illustre diputat Fernández Teixidó. Però els temes han tornat a sortir i alguns dels altres grups també els han esmentat: l'accés de tributació sobre un mateix fet imposable –és evident en aquest cas, ha estat de manera brillant exposat aquí, no?, el suport a l'empresa familiar, els valors de la família que alguns defensem –altres, evidentment, tenen un concepte diferent de la família, per tant, hi han certes coses que quan parlem de la família, de fet, no estem dient tots el mateix, no estan dient tots el mateix, no?, tampoc hi entro a fons–, l'afavoriment de la transmissió de l'habitatge habitual, l'opinió de les organitzacions representatives... Escolti, hem parlat..., si tots hi parlem, si a tots ens diuen el mateix. No pot ser que a uns els diguin que això s'ha de treure i a uns altres els diguin que no! Home, no s'ho creu ningú, això! La utilització de la capacitat normativa la tenim, fem-la servir! Que no serveix només per fer pujar els impostos, també es pot fer servir per baixar-los. Escolti, fem-ho! Però si, a més a més, han dit que ho faran. Facin-ho!

No m'hi estenc, ho repeteixo, però sí que vull fer dues consideracions. Primera, deixin de fer demagògia i expliquin la veritat; és a dir, jo crec que els ciutadans de Catalunya, en aquests moments, voldrien saber per què això no avança, per què en parlem i queda aquí parat. Expliquin el perquè. Jo no ho sé, això ho han d'explicar vostès. O és que ho volen deixar només en una petita modificació que ens proposaran el dia que discutim la Llei de mesures fiscals i financeres?, que em sembla que hi ha un petit repunt allà que si la miren vostès veuran que hi ha una petita referència. Ho volen deixar amb això? O sigui, pretenen passar tota la legislatura a base d'un petit retoc a la Llei de mesures fiscals i financeres? No ho sé, ho pregunto.

No s'amaguin tampoc darrere del discurs i de l'excusa d'igualtat d'oportunitats. Escolti, si aquí estem defensant tots la igualtat d'oportunitats. El que passa és que potser ho defensem de manera diferent. Però si vostès acaben de dir que també el volen afectar, reduir i modificar. Doncs, fem-ho! De fet, jo penso que ho diuen, però en el fons no s'ho creuen. Jo penso, amb tots els respectes, que ho diuen perquè es veuen una mica forçats a dir-ho, però en el fons no s'ho creuen. Ja he dit abans que, evidentment, quan parlem de model família, de quin paper ha de tenir la família en la societat i quin paper ha de tenir l'Estat, no estem defensant el mateix. I per això, potser, aquí no ens acabem d'entendre. Però és igual, presentin la seva proposta i discutim-la; presentin-la i discutim-la.

I només una qüestió, perquè evidentment vostès tenen raó quan diuen que ho estan dient, però la meua pregunta és: «Per què ho diuen i no ho fan?» No només el conseller –si el conseller ho ha dit en la comissió–, ho està dient reiteradament el president de la Generalitat de Catalunya, el president Montilla, i a mi m'agrada molt sentir-lo –que no senti de precedent, no?, però m'agrada sentir-lo– quan diu que vol tocar aquest impost i vol abaixar-lo. Escolti, facin vostès això, no?

Dinar amb el senyor Zapatero, Maragall i Montilla, el dia 24 d'octubre de 2006, paraules del president: «Ens comprometem a utilitzar la nostra capacitat de modificar els impostos per fer-los més justos socialment i per reduir càrregues excessives.» —«mes justos socialment», atenció!, «i reduir càrregues excessives»— «En aquest sentit considerem necessària una reforma significativa de l'impost de successions, incrementant el mínim exempt per tal de reduir de forma important el nombre de persones obligades a declarar...», bla, bla... Molt bé, escolti, paraules del senyor president de Catalunya.

Dia 8 de març del 2007, paraules del senyor president, també. En aquest cas en una conferència al Col·legi d'Arquitectes, davant d'un munt d'empresaris, parla del document, del programa i dels compromisos. La conferència era: «Compromís per Catalunya. El Govern creu que el traspàs de les empreses i els patrimonis familiars de les noves generacions no ha de suposar una càrrega fiscal especialment costosa, aquest és l'objectiu del futur projecte de llei sobre l'impost de successions i donacions.» Molt bé, fantàstic.

Escolti'm facin-t'ho, per què no el porten? Ara vostè em diu: «No, és que només portem sis mesos...», i tal. No, escolti, no és aquest el tema. Si és important i és prioritari i està pensat, tant pensat i tan preparat i tant elaborat, portin-lo aquí, en parlem, el podem discutir i possiblement puguem arribar a posar-nos d'acord, malgrat que no el compartim al cent per cent, però moltes famílies ens ho agrairan. Per una vegada, i sense que senti precedent, fem-li cas al president.

Acabo. Senyores i senyors diputats, lamento, com he dit al començament, haver de constatar la realitat, una vegada més, en els darrers quatre anys —he començat a dir que això ja ve del 2003 i en aquell cas a iniciativa del Grup Popular—, els tres grups del tripartit paralyzaran un debat necessari, impediran la regularització d'una situació injusta que perjudica moltes famílies catalanes. El corró de la majoria parlamentària del tripartit ofega, una vegada més, les expectatives de moltes catalanes i catalans que observen amb incredulitat i estupefacció com en altres comunitats autònomes, i no només del Partit Popular, també governades per alguna altra força política, veuen com en aquells llocs la pressió fiscal sobre les persones i les famílies disminueix cada any, mentre que a casa nostra, malgrat l'autogovern, malgrat el nou Estatut d'autonomia i malgrat la nostra benlloguda capacitat normativa, el que fa el Govern d'entesa i de progrés, és a dir, el tripartit, és mantenir uns impostos que caldria suprimir, apujar-ne uns altres que no s'haurien de tocar i augmentar d'aquesta manera la recaptació pública a costa dels contribuents en lloc d'alleugerir-los i preocupar-se de generar riquesa abans de pensar a repartir-la.

Només ens queda esperar que el Govern es digni complir les seves promeses i porti a aquesta cambra la seva proposta de modificació de l'impost de successions i donacions. No hi ha cap motiu raonable que justifiqui aquest espectacular endarreriment en la presentació del projecte davant d'aquesta cambra. Segur que no coincidirem al cent per cent en la seva proposta, ja ho he dit, nosaltres volem suprimir i vostès volen reduir moderadament. Bé, en qualsevol cas, jo els demano, grups que

donen suport al Govern, Govern de Catalunya, que es posin les piles. És un tema tan sensible que val la pena donar-s'hi pressa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...no cal esperar al final de la legislatura. Nosaltres ho agraiem, però sobretot ens ho agrairan moltes famílies catalanes que se senten menystingudes i maltractades per una situació impositiva injusta, indefensible, a la qual el Govern de Catalunya no pot continuar donant l'esquena descaradament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Honorable president... Il·lustres diputats, il·lustres diputades, jo tinc la sensació que per molts esforços que fem avui això és un *déjà vu*, això és una segona part del debat que vam tenir el 28 de febrer. Perquè aquí hi ha una coincidència notòria —no cal que aixequem acta notarial, però hi és— entre les propostes de Convergència i Unió i la proposta que ens va fer en aquesta matèria el Partit Popular. Queda absolutament clar en l'exposició de motius: l'objecte és la supressió de l'impost per la via dels fets. I, per tant, com ja s'ha dit aquí, ens trobem davant de dues propostes: una, la de Convergència coincident amb la del Partit Popular, que parla de la supressió simple de l'impost. I, una altra postura, la de les forces polítiques que donen suport al Govern d'entesa, que tenen la voluntat d'actuar, clarament d'actuar, sobre l'impost de societats... (*veus de fons*) —em donaven temps suplementari, cosa que sempre és d'agrar, en un diputat novell.

Per tant, estic dient, unes forces d'esquerra que el que volem és actuar, no quedar-nos parats damunt d'aquest impost, i actuar en el sentit que aquí ja s'ha explicat: incrementar el mínim exempt —i això vol dir menys subjectes passius, que queden subjectes—; incrementar la deducció corresponent a la transmissió d'habitatges, adequant-ho a la realitat del mercat, especialment en aquells casos en transmissions entre cònjuges o entre pares i fills, i assegurar, si és que encara s'ha d'assegurar, que el traspàs dels actius que estan afectes a una activitat empresarial no incorpora una càrrega fiscal. I, vostès, si són honestos, no poden dir que no coneixen aquesta posició i que no coneixen un compromís clar de presentar una proposta en aquest sentit dins d'aquest any. Això figura en el document programàtic del Govern d'entesa, en la compareixença de l'honorable conseller a la comissió d'Economia i Finances el 29 de gener, això es va explicar el 28 de febrer en el debat, això figura en el Pla de Govern que el molt honorable president de la Generalitat va explicar, efectivament, Però, home!, aquí el senyor Fernández Teixidó ens ha fet una peti-

ta trampa, ha actuat com els directors d'orquestra que marquen el temps diferent en cada moviment. Quatre anys del darrer Govern de Convergència, va ser un període adequat per fer una reflexió; un any sembla que és un període excessiu per presentar una proposta que volem fonamentada i que volem presentar-la de manera seriosa. (*Remor de veus.*) El compromís, per tant, és de presentar aquesta proposta dins d'aquest any, i penso que és un compromís que el podrem mantenir sense cap tipus de problema.

Per tant, si volen, si així ho volen, podem repetir els arguments que ja hem repetit en ocasions anteriors. No ens sembla raonable la seva proposta, no ens sembla raonable eliminar una figura fiscal que està present a la major part dels països del nostre entorn. Aquí vostè també ha fet una petita trampa: «A Europa juga un altre paper.» Caram, això de l'*Spain is different* em pensava que ja havia passat a la història! És una figura fiscal que està present a la major part dels països del nostre entorn, i que també hi han uns col·lectius professionals que el defensen, reclamant-ne en algun cas l'homogeneïtzació, però que el defensen, col·lectius professionals. Per no parlar d'elements socials tan importants com els mateixos sindicats. No ens sembla just tractar de la mateixa manera transmissions que poden ser molt diferents, molt diferents en el valor, molt diferents a la vinculació entre transmissors, molt diferents del patrimoni preexistent... No és el mateix, i com que no és el mateix, no pot tenir el mateix tractament fiscal.

No ens sembla raonable continuar esbiaixant la fiscalitat d'aquest país en detriment dels impostos directes i a favor, perquè al final acaben sent a favor, dels indirectes, que és una línia que en els darrers anys s'ha anat mantenint. Ho vull reiterar. Els impostos indirectes potser són poc visibles i no fan soroll, però no són redistributius i són, per tant, molt més injustos.

No ens sembla raonable continuar ampliant la bretxa entre les aportacions fiscals de les rendes del treball, que es configuren cada vegada més com la base fiscal per excel·lència, a vegades amb voluntat d'acabar sent la base fiscal gairebé única del nostre sistema tributari, i la resta de les rendes.

S'ha dit: si estem per un sistema fiscal just i no discriminatori, aquest impost hi té un paper a jugar. El tractament de totes les rendes no és igual, no tributen en els impostos el mateix les rendes de treball que les altres rendes. És bo que hi hagi un impost com és aquest, en el qual el tractament és idèntic per a tots els subjectes passius. Aquesta és la filosofia, no la caricatura que vostè feia de no gravar els rics.

No ens sembla raonable eliminar una figura fiscal que té un rendiment important sense haver establert prèviament o quines despeses eliminem o quins ingressos incrementem, perquè, si no, ens passarà el que ens va passar, i ho vaig dir en el debat del 28 de febrer, quan es va eliminar l'IAE, que determinats ajuntaments que havien fet un esforç de gestió de les seves bases fiscals es van trobar de cop amb una pèrdua d'ingressos que els va portar a un deteriorament dels seus serveis.

I a més a més mantenim els motius de concepte de societat, de model de societat. És desitjable l'existència de

mecanismes que primin el mèrit per damunt de l'ascendència, l'esforç per damunt del pedigrí. Ens sembla desitjable que qui rep alguna cosa en torni a la societat alguna part per a sosteniment, encara que només sigui, del sistema que ha fet possible la seva recepció. I jo li asseguro que a mi em preocupa molt poc coincidir amb gent tan poc sospitosa de simpaties ecosocialistes com els que ja s'han citat o com el George Soros, que fins ara era l'únic que encara no havia sortit.

Tenim tots aquests arguments, i aquests arguments no són irrellevants, i són arguments que ens han de permetre un debat sensat. Però llavors no fem trampes, llavors no diguem des d'aquesta tribuna que hi ha gent que ha de vendre les cases per poder pagar l'impost de transmissió. (*Remor de veus.*) No és cert, això no contribueix a un debat que vostè diu que vol ponderat, de la mateixa manera que estic absolutament convençut que no contribueix a un debat ponderat que es digui que la Llei de l'habitatge, encara que avui no toca, amenaça la propietat.

Per tant, tenen vostès el compromís de reforma d'aquest impost, no d'una manera indiscriminada com vostès plantegen, no d'una manera des de l'extrem, sinó d'una manera raonable i amb un objectiu clar: atendre de manera diferent situacions que tenen característiques molt diferents. I en aquest procés haurem de tenir present, de tenir ben present, les conseqüències reals, no descomptades a l'avançada, de la competència fiscal, una competència fiscal que diu molt poc de la responsabilitat dels polítics d'algunes comunitats autònomes que es van llençar en primer lloc per aquest pendent, unes comunitats autònomes que, com ja s'ha assenyalat aquí, possiblement tenen una realitat d'esforç fiscal, d'inversió estatal *per capita* i de participació en els mecanismes d'anivellament clarament superiors als que té Catalunya.

Jo ja els ho havia advertit; sóc conscient que aquí avui potser ha canviat algun actor, potser s'hi han posat unes majors dosis de capacitat teatral, però hem repetit molts arguments. Com que hem repetit molts arguments no s'han d'estranyar que la posició del nostre grup parlamentari sigui també de repetició, sigui la mateixa.

Nosaltres, per tant, votarem a favor de l'esmena a la totalitat que han presentat els partits que donen suport al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente, honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, al hilo del debate que estamos viviendo..., me ha recordado la película aquella de *El día de la marmota*. Si bien hemos cambiado marxismo, democracia cristiana, liberalismo por Trotsky, Hayek, el Comín grande y un Proudhon citado de una manera indirecta.

El debate es repetitivo, efectivamente. La proposición que plantea hoy *Convergència i Unió* viene a encajar en los dos aspectos que fueron tratados en el anterior debate, a instancias de lo que planteó el Grupo Popular. Uno, el trascendental, si estamos ante la supresión del impuesto sobre sucesiones y donaciones o ante su reforma, y un segundo aspecto, para nosotros también muy sustancial, el de los efectos no deseados sobre un modelo tributario no suficientemente pensado.

Empecemos por el primer aspecto, el de la supresión o reducción del impuesto. La proposición de ley es clara, clarísima, pretende la supresión, que califica de facto, del impuesto. Ciudadans ya fijó su posición anteriormente: no somos partidarios de la supresión del impuesto pero sí de la reducción, de una reducción sustancial, del mismo.

La proposición, en los términos planteados, lleva a su supresión a través de la reducción de la base imponible, la reducción del incremento del tipo en la tarifa y del coeficiente multiplicador, y una novedosa bonificación del 99,9 por ciento, solamente esa, en adquisiciones mortis causa e ínter vivos.

Se ha apelado aquí a términos que parecen obsoletos, pero a nosotros nos resultan muy vigentes. Cuando se habla de aspectos tributarios, nosotros todavía confiamos en la equidad y en la redistribución, y más cuando la supresión del impuesto afecta, ataca la línea de flotación en lo que hace referencia a la recaudación, que tiene también unos efectos positivos en cuanto al destino de estos ingresos, siempre que se hagan bien y el gasto social se haga adecuadamente, que no siempre es así.

No haremos electoralismo, nosotros, en nuestra intervención; primamos el bien común. Lo fácil es hablar de supresión de tributos, pero no lo justo ni lo equitativo. Eso no obsta a que proceda realmente una reducción significativa de la base imponible y una moderada reducción del tipo de la tarifa que eviten que muchos sujetos pasivos que actualmente tributan no lo hagan, no tengan obligación de hacerlo.

Está claramente destinada nuestra propuesta de reforma a que las clases medias o los trabajadores no se vean obligados a tributar por este impuesto. Es evidente que nadie en su sano juicio en estos momentos está a favor de la tributación de aquellos padres que ayudan a sus hijos en la adquisición de su primera vivienda o para el establecimiento de su primera actividad empresarial o profesional, o en aquellas herencias fruto del esfuerzo y el trabajo de los causantes que son gravadas de una forma excesivamente gravosa. Pero la exoneración tributaria no debe hacerse con carácter general. No es lo mismo heredar o donar un patrimonio de 1 millón de euros que de 100 millones de euros, y eso debe tener sus consecuencias tributarias.

Por lo tanto, consideramos que el impuesto tiene que dejar fuera las herencias, permítanme las comillas, «normales», no aquellas que sean excepcionalmente grandes o de grandes fortunas.

Pero es que además yo quiero hacer reflexionar a los grupos que han estado proponiendo la supresión del impuesto sobre la constitucionalidad de la medida. No

deja de ser sorprendente que no se haya planteado con anterioridad, al hilo de otras supresiones de otras comunidades autónomas del impuesto sobre sucesiones y donaciones, el hecho de que la competencia para acordar la supresión corresponde al estado. Por lo tanto, la aplicación de la capacidad normativa de la comunidad autónoma no puede llevar de facto a la supresión, porque para llevar de facto a la supresión es necesario un instrumento jurídico, una ley, y si la ley era a consecuencias de forma inmediata de la supresión del impuesto, entendemos que habría que valorar la posible constitucionalidad de esa supresión, que en cuanto se dice de facto en realidad es de iure.

Pero, ¿por qué no se suprimió el impuesto antes, se ha preguntado el antiguo *conseller* y actual ilustre diputado de *Convergència i Unió*? Pues, sencillamente, porque no habíamos entrado como ahora se está en una carrera a la baja entre comunidades autónomas, y esa es la razón por la que nos lleva ahora a plantearnos en estos momentos la supresión del impuesto. Lo dice muy bien la exposición de motivos de la proposición de ley, en la práctica se ha efectuado la desfiscalización de este impuesto en otras comunidades autónomas. Eso ha dado lugar, y de eso se habló en el anterior Pleno, a la competencia fiscal a la baja, perjudicial, en definitiva, a una guerra entre comunidades para comprobar quién tiene la fiscalidad más reducida y a una deslocalización de contribuyentes por motivaciones fiscales. Es más, no es descartable, aquí se ha dicho y seguro que ha sido así, que algunos contribuyentes catalanes hayan optado ya por fijar su domicilio en otras comunidades autónomas para eludir el pago del impuesto.

Nosotros, como el *conseller* Castells, coincidimos en que eso es..., esa competencia fiscal a la baja es dañina y perjudicial; totalmente de acuerdo. Es más, el efecto, más que notarse en la recaudación del impuesto de sucesiones y donaciones, se notará o se nota ya en la reducción de recaudación de otros impuestos, como el de renta o el de sociedades, que van ligados a esa deslocalización.

La existencia de regímenes fiscales muy diferentes entre comunidades autónomas nos ha de hacer reflexionar sobre el modelo tributario general, e invito a esa reflexión. No seremos nosotros, desde luego, quien nos opongamos a la supresión de los regímenes forales en materia tributaria o a la supresión de la asimetría fiscal. Si esa es la vía, ahí nos encontrarán. En todo caso —en todo caso—, sí que apelamos a la conveniencia de introducir racionalidad en el sistema y mantener la necesaria armonización fiscal. El debate está ya en la opinión pública, afecta de forma directa a muchos ciudadanos y está produciendo situaciones de desigualdad tributaria para los contribuyentes entre unas comunidades y otras.

Le invito, como hice ya con anterioridad, al Gobierno, al *Govern*, a que inste al Gobierno de la nación a que proceda a impulsar una sustancial reforma, a la que ha aludido el ilustre diputado Teixidó, una reforma del impuesto sobre sucesiones y donaciones para atenuar los efectos perversos que esta carrera a la baja entre comunidades autónomas está produciendo. Mientras tanto —y me estoy refiriendo a dos adverbios y no a una revista, por no seguir con la línea ideológica—, mientras

tanto es conveniente que no se duerma el Gobierno y que traiga de una vez la reforma del impuesto para permitir, precisamente, la reducción de este tributo.

Como eso no ha sido así y como nosotros no estamos a favor de la supresión, pero sí a favor de la reforma, permítannos que en esta ocasión, como en la otra, este grupo parlamentario, Ciudadanos, proceda a abstenerse.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 68 vots a favor, 53 en contra i 2 abstencions.

Atès, doncs, que l'esmena a la totalitat de devolució ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques en matèria de gent gran (tram. 300-00031/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques en matèria de gent gran, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (*remor de veus*) –aquells que es queden, els que se'n van..., aprofitarem també per agrair la presència de gent entre el públic. (*Pausa.*) Senyora consellera, vostè sap molt bé que des del Partit Popular de Catalunya una de les nostres bases és que la família és el centre de la societat, la base de la societat. Sense la família no pot existir la societat, sense la família no pot existir allò que és més sagrat a la nostra societat com és la solidaritat interna que es produeix entre els membres. Una solidaritat que en la majoria dels casos té límits, i té els límits lògics no només del temps, sinó també dels recursos. I per això, la societat, per això l'estat s'administra en estat i en societat del benestar. Per això, nosaltres pensem, senyora consellera, que a les portes de l'aprovació d'un nou pressupost, que a les portes de l'aprovació d'una nova llei de serveis socials, cal que fem memòria, cal que pensem en què ha fet aquest tripartit, que porta quatre anys –quatre anys, no sis mesos, quatre anys–, per a aquestes famílies, per donar solucions als problemes més evidents de les famílies.

Vostès ara estan parlant de la universalització dels serveis, però ens hauríem de preguntar: «Realment estem posant les bases, estem construint els equipaments, estem fent les polítiques per universalitzar, perquè la universalització sigui una realitat?» Perquè nosaltres estem veient, senyora consellera, que en molts aspectes vostès tenen massa promeses –venen massa fum– que després no es converteixen en realitats.

I parlem de residències avui, i volem parlar de residències, i sabem que en les residències, senyora consellera, hi ha una paradoxa: que quan preguntem als ciutadans i a les ciutadanes si voldrien estar a una residència –a majors de seixanta-cinc anys– ens contesten..., tothom, la majoria ens contesta que no. Però després quantes famílies pateixen perquè no hi poden accedir, per a la seva persona gran, quan ja té una determinada dependència, una alta dependència –que hi estem donant solucions–, però també una baixa i una mitjana dependència, que és on comencen moltes vegades les malalties d'Alzheimer, etcètera. Per tant, podríem parlar d'altres coses. Podríem parlar, per exemple, d'atenció domiciliària i veure com en aquests tres anys s'ha avançat poquíssim. I estem actualment només a un 2 per cent, només a un 2 per cent en l'atenció domiciliària. Podríem parlar també del programa «Viure en família». Ja li ha recordat durant molt de temps, un altre grup parlamentari, un programa, «Viure en família», que es va paraitzar i que actualment encara es troba en una fase de paraització.

Per aquesta raó, a nosaltres ens sembla que quan parlem de residències hem de mirar les hemeroteques i hem de veure què ens proposaven vostès. I ens proposaven, ens deien l'any 2003, que construirien 10.000 places de residències en quatre anys. I ens deien que en farien 2.500 a l'any; 2.500 que després quan vostès van arribar al Govern van reduir fins a les 1.700 o 1.500; depèn del dia, la consellera ens deia una cosa o ens en deia una altra.

Què ens deia el Síndic de Greuges aquest any? Ens diu: «El dèficit de places residencials assistides de cobertura pública continua sent un problema greu i generador de situacions difícilment suportables i s'afegeix a les insuficiències de l'atenció domiciliària.»

Miri, senyora consellera, si mirem l'única font fiable, la situació és alarmant. Segons les dades de l'Imsero, que és l'únic que ens dóna dades fiables any rere any, i que en tenim dades del 2006, l'any 2004 hi havia a Catalunya 49.095 places residencials, entre públiques i privades; un any després eren 50.885, quasi 2.000 més. Quina és la nostra sorpresa quan l'any 2006 aquestes places cauen fins a 48.525, segons dades de l'Imsero. Ho repeteixo, una caiguda molt important. Una caiguda tan important que ha fet reduir la ràtio, a què baixi del 4,3 per cent al 4,23 per cent, de la gent gran que viu a Catalunya, dels majors de seixanta-cinc anys.

Però si analitzem el pes que tenen les places públiques sobre el total de l'informe de la consultora Deloitte, suposo que vostè el coneix, realitzat un l'any 2003 i l'altre l'any 2006, ens deixa veure com el pes del sector públic s'ha reduït del 17,78 per cent, l'any 2003, fins al 17,34 per cent, l'any 2006. Així les places de finançament públic, segons aquesta consultora, han passat de

20.138, l'any 2004, a 19.646, l'any 2006. Aquestes són les úniques dades que podem veure actualitzades avui dia, l'any 2006. Imsero.

Però si mirem les dades que vostès ens han fet arribar i mirem l'avaluació del IV Pla d'actuació social, podrem veure com l'any 2002 existien 18.463 places, que augmenten fins a 20.837 places, l'any 2003. Un augment de 2.374 places en el darrer any del Govern de Convergència i Unió, amb el recolzament del Partit Popular. Què ha passat a la resta? Doncs, segons les seves dades, fins a l'any 2005 passem de 20.837 a 21.677. Vuit-centes places, senyora consellera, 800 places. No veiem en cap moment les 10.000 que vostès ens havien promès.

Però el pitjor és com vostès juguen, moltes vegades, a la confusió. En una notícia apareguda en un diari el 22 d'octubre de l'any passat es deia: «Entre los años 2003 y 2005 el Gobierno de la Generalitat ha creado más de 3.200 nuevas plazas residenciales para ancianos, que sumaban a finales del año pasado 52.603, entre públicas y concertadas. El notable incremento, sin embargo, es insuficiente. El resultado es que el ratio apenas se ha ampliado desde el 2003.» Aquesta notícia és falsa. Deien només 840 places, només aquestes 840 places d'aquestes 3.200 que vostès deien als diaris. Només aquestes 800 tenien finançament públic, la resta, fins arribar a 3.200, eren places privades, purament privades, privades no accessibles –no accessibles– a les classes mitjanes.

Però fixi's la notícia que apareix el 9 de juny del 2005: «La Generalitat prevé crear en tres años entre 6.400 y 6.500 plazas públicas en geriátricos. La consejera de Bienestar y Familia, Anna Simó, anunció ayer la construcción de cuarenta y siete equipamientos hasta 2007», 2007, 6.500 places entre el 2005 i el 2007. On estan aquestes 6.500 places, senyora consellera? S'han realitzat? Des del juny de 2005 que es van presentar a bombo i platerets aquestes places, on estan? Fum, senyora consellera, ens estan venent fum. Perquè ara ens diuen: «El ejecutivo pretende conseguir 18.700 plazas en residencias para gente mayor.» Un altre cop juguem a la confusió. No sabem si volen dir 18.700 places més, públiques, arribar a les 18.700 places de finançament públic, o públiques pures, o no sabem realment el que volen fer. El dubte, senyora consellera, és si, vist com han acabat les coses i les seves promeses, els podem creure.

Miri, vostè ho sap molt bé, l'Organització Mundial de la Salut recomana 5 places per cada cent habitants. Això vol dir que Catalunya té actualment un dèficit de prop de 25.000 places de residències, 25.000 places amb finançament públic, i que haurien de créixer a un ritme any rere any, per l'envelliment de la població, de 1.250 places també a l'any.

Però no només ens preocupa, senyora consellera, la gestió o la creació de les places o la seva mancança, també ens preocupa la gestió. El síndic ens deia: «El contingut de les queixes aquest any», senyora consellera, «denota que aquesta dificultat hi és per diversos motius: insuficiència de places residencials, endarreriment de les obres de construcció de noves residències o de les obres que s'hi han endegat, retards en la resolució de sollicituds i en la gestió dels procediments.» Però ens deia més: «Hi ha greus problemes de gestió i els

processos per aconseguir una plaça o una ajuda són massa llargs. També alerto que hi ha falta de control, hi pot haver places lliures en residències mentre hi ha llista d'espera.»

Un cop més veiem endarreriment, moltes vegades injustificat, de les obres. Tornem a tenir el problema dels solars, aquesta vegada no per una lluita política entre administracions, sinó per endarreriment en la seva disposició, endarreriment a l'hora d'encetar les obres, endarreriments a l'hora d'acabar en temps previst els equipaments.

Feia poc li deia que no sabíem quantes places realment existien, i és que no ho sabem. Una pregunta del Grup de Convergència i Unió, del 18 de gener, que li feien aquesta mateixa pregunta, encara vostè no l'ha contestat. Una pregunta del nostre grup parlamentari sobre les places que s'han creat a l'Hospitalet..., vostè hi ha demanat pròrroga. No sabem quantes places hi han actualment. A part que hem viscut el problema de les places buides que no s'ocupen.

Però, senyora consellera, a nosaltres també ens preocupa el temps d'espera, un temps d'espera que ha augmentat de sis mesos a vuit mesos, i que a la ciutat de Barcelona ha augmentat d'un any a un any i mig. I a més, vostè sap molt bé que actualment hi ha un problema, una tragèdia en el que és l'àrea metropolitana de Barcelona: la manca de places de l'àrea metropolitana de Barcelona, quan ha d'entrar en funcionament la llei de dependència.

Per tant, nosaltres, senyora consellera, li demanem que compleixin el que prometen. Un altre cop parlem de la música: la seva música sona molt bé, el que prometen sona molt bé, el problema és que els ciutadans...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...no viuen de promeses i la gent gran encara menys.

Gràcies, senyora consellera, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, honorable senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, vostè m'ha fet moltes preguntes; intentaré donar-hi una resposta global, perquè jo crec que l'atenció o les polítiques del Govern de la Generalitat en matèria de la gent gran..., és molt difícil fer una valoració o una resposta reduccionista envers el nombre de places que tenim, o el creixement o no-creixement. Jo crec que hem de fer una mica també una valoració d'aquest «fum» que vostè diu, que jo no el considero d'aquesta manera, sinó de quina és l'aposta del Govern de la Generalitat envers les polítiques respecte a la gent gran.

Miri, vostè ho ha dit: la gent vol quedar-se a casa –la gent vol quedar-se a casa. Jo crec que aquesta és una aposta que fa la gran majoria. Vostè ha passat dades d'enquestes; jo li puc donar les dades que dona el Llibre blanc de la gent gran amb dependència, el qual ens diu que el 78,6 per cent de la gent gran expressa el seu desig de viure a casa seva. Aquesta preferència, jo estic del tot convençuda que això es mantindrà en el futur, i sobretot en els col·lectius que ara tenim entre els cinquanta i els seixanta-quatre anys. És per això que al departament hem situat l'atenció a les persones grans amb dependència molt més a prop del que és el seu entorn habitual.

El nostre objectiu, senyor diputat, és incrementar les cobertures públiques dels serveis domiciliaris, atenent que aquesta és la voluntat de molta gent, tant pel que fa a l'ajuda personal com a l'ajuda a la llar, fins a arribar a una cobertura d'un 4 per cent de les persones de seixanta-cinc anys i més, i arribar al cent per cent de les persones amb necessitats de serveis de teleassistència.

D'altra banda, el departament també disposa, com vostè sap, d'ajudes tècniques per a l'adaptació de l'habitatge, adreçades a aquestes persones amb dependència que volen romandre en el seu entorn de vida habitual. I aquesta és l'aposta, una de les apostes més importants que nosaltres tenim per enfocar les polítiques de la gent gran aquests propers quatre anys de legislatura.

Però vostè també em parla que s'ha de millorar l'acolliment residencial i l'acolliment diürn. Evidentment, no entrarem en cap contradicció respecte a aquest tema, perquè la realitat que tenim i la realitat d'aquest sobreenvelliment de la nostra població... L'altre dia hi havia una notícia en el diari, que l'any 2050 la població més gran de seixanta-cinc anys superarà per primer cop la població menor d'edat. Per tant, hem de ser molt previsors; no parlo pel 2050, però sí que parlo que això és una projecció que anirà en increment.

Per tant, jo li haig de dir que, pel que fa a l'acolliment residencial, hem incrementat un 14,2 per cent el nombre de places residencials per a la gent gran respecte a l'any 2003. És a dir, del 2003 al moment actual –i les dades les tinc del 2006– hem incrementat un 14,2 per cent. Concretament, el total de places a Catalunya..., bé, hem passat de les 18.948 a les 21.000 i escaig, que significa aquest 14,2 per cent.

Però no solament hem d'estendre aquest acolliment residencial amb finançament públic, sinó que també és incrementar la cobertura pública de places de centre de dia, que és l'altra aposta que permet compaginar aquest envelliment a casa amb la utilització d'aquestes places de centre de dia. I, pel que fa al centre de dia, jo li he de dir que el nombre de places en aquest moment ha crescut un 74,7 per cent des del 2003 –un 74,7 per cent.

Tant pel que fa a les residències com als centres de dia, jo diria que en tots ells sí que és veritat que pot haver-hi llistes d'espera, i això és cert; hi ha llistes d'espera i hi han places desocupades, i això és una realitat; però jo crec que aquí també hem de tindre molt clar el dret d'elecció per part dels usuaris. Vostè ho sap molt bé, això, senyor diputat. És a dir, quan nosaltres oferim una plaça d'una residència o d'un centre de dia, si aquesta plaça no és el lloc ni del gust de la persona que

l'ha d'utilitzar, doncs, evidentment aquesta plaça que se li oferta..., aquesta persona queda en llista d'espera, però se li ha assignat ja una plaça residencial que no utilitza perquè aquella plaça, doncs, possiblement no li agrada.

Perquè tenim una altra realitat molt important, al nostre país, que també l'hem de tindre en compte: que la demanda i l'oferta no tenen, a hores d'ara... –i això és el que també estem corregint a través de la programació territorial, que ja es va fer, 2004-2007, i que ara farem, properament–, la demanda i l'oferta i l'equilibri territorial no van en línies paral·leles. En aquest país tenim llocs de Catalunya en els quals les ràtios de places residencials són molt elevades, enfront de ràtios en d'altres llocs del territori de Catalunya que són més baixes. Això s'ha corregit al llarg d'aquests quatre anys amb la programació territorial, en la qual s'han fet les inversions i les previsions de places en aquells llocs que eren més deficitaris. I hem de continuar i seguir treballant en aquesta línia, evidentment; hem de seguir treballant en aquesta línia.

Vostè em parlava..., o jo li puc traspassar també que no només em parlava de la universalització dels drets socials, de l'accés als serveis socials. Vostè ho sap –em sembla que és ponent de la llei de serveis socials–: aquesta llei preveurà aquesta universalització, l'accés als serveis socials, però és una llei que tindrà un desplegament fins al 2015. Per tant, doni'ns temps. Primer de tot, aprovin la llei; posin, si us plau, tota la urgència, el seu grup pot pressionar perquè hi hagi més urgència en la tramitació parlamentària per a l'aprovació d'aquesta llei, i, després, sabent que el seu desplegament serà fins al 2015.

Però també tenim una altra realitat, que és la realitat que fa a l'entorn de la Llei de l'autonomia personal i de la dependència, que aquesta sí que està aprovada, la qual estarem desenvolupant de manera molt ràpida aquí a Catalunya i la qual també garanteix drets socials, per tant, a les persones amb dependència o amb manca d'autonomia personal.

Les polítiques per a les persones grans..., i si vol després jo entraré, en la rèplica, en més concrecions sobre on tenim les places i els llocs on encara ens falta aquesta cobertura. Perquè això vostè ho sap; és a dir, la planificació de places residencials no és una qüestió que avui decideixo on construeixo una residència i demà passat ja la tinc en plena activitat. És a dir, aquí hi ha uns requeriments i uns temps perquè aquestes places o perquè aquestes residències siguin una realitat dintre de la compensació d'aquesta planificació territorial.

Però jo sí que li voldria parlar també que des de l'atenció a les persones grans, no solament en el marc de la Llei de l'autonomia personal i de la dependència, sinó que a Catalunya, per exemple, tenim un programa de suport a les persones dependents, persones amb dependències severes, una ajuda pública perquè aquestes puguin estar, puguin romandre en el seu propi domicili, amb l'ajuda d'un cuidador no formal o d'un cuidador informal. Vostè sap que en aquestes ajudes, tanmateix, al llarg d'aquests anys hi ha hagut un increment pressupostari importantíssim, i amb les quals hem donat atenció a moltes més persones, que d'aquesta manera, tan-

mateix, donem resposta a la seva voluntat, que és la de quedar-se en el seu propi domicili.

Jo li'n posaré un exemple. El 2003, aquest programa de suport a les persones per romandre en el seu propi domicili va començar amb un pressupost de 44 milions d'euros, i en aquest moment, el 2006, estem destinant-hi –el 2006, eh?, no li parlo del pressupost del 2007, que s'incrementa–, hi estem destinant 129 milions d'euros. Per tant, això..., no em digui que fem polítiques, que fem fum, que diem fum o que només expliquem fum, perquè jo crec que, pel que fa a l'atenció a la gent gran amb dependències, amb manca d'autonomia, pel que fa a l'envelliment, aquest departament, el Departament –abans– de Benestar i Família del que vostè anomena «el tripartit», del tripartit, jo crec que ha fet moltes polítiques, i la prova es pot demostrar amb totes les actuacions que s'han fet al llarg d'aquests quatre anys.

El president

Senyor López, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora consellera, per la seva resposta i pel to de les respostes. A veure, diversos punts. Primer, home, a mi m'ha espantat una mica; ja sabem tots que la gent gran vol quedar-se a casa, però això no ha de ser una excusa per no crear noves places. No ha de ser una excusa, mai de la vida, perquè si no semblaria que la consellera es redueix a unes dades estadístiques. Més que res perquè moltes vegades –i vostè ho sap–, quan es necessita una plaça, és quan la cura que se li pot tenir a la gent gran a casa és una cura que no pot assolir-ne, que no pot assegurar-ne el benestar, i vostè ho sap molt bé. I per això li dèiem abans aquesta paradoxa, que hi ha gent que vol estar a casa, clar que tothom vol estar a casa, però no sempre es pot, sobretot quan la dependència ja necessita, per exemple, una mobilitat, o una mobilitat nocturna, canvis posturals –que vostè sap molt bé de què parlem.

Segon, evolució de l'atenció domiciliària. Per descomptat que hem de potenciar l'atenció domiciliària, però és que nosaltres escoltem –i no parlo ja de la Generalitat de Catalunya, podem parlar de l'Ajuntament de Barcelona– aquesta universalització, que podem parlar del 4 per cent, del 5 per cent, i fa anys i panys que ho escoltem, i mai hi arribem. I cada cop que vénen les eleccions es presenta un pla per universalitzar, per arribar al 4 per cent, per arribar al 5 per cent de l'atenció domiciliària, però mai hi arribem, i actualment estem en un ridícul 2 per cent.

Tercer punt, acolliment. Acolliment diürn, però també acolliment nocturn; nocturn, també, acolliment. Nosaltres per això hem presentat no només els centres de dia, sinó també els centres de nit. Ja li ho diem: nosaltres hem presentat també els centres de nit perquè ens sembla que és una opció més, també interessant, que hem de posar sobre la taula.

Diu: «Arribarem...», el 2050 no sé si ha dit vostè que arribarem a superar els menors d'edat. No, a Catalunya ja fa temps que ho hem superat. Això, la notícia parlava del món en general; a Catalunya ja fa temps que ho hem

superat, amb la qual cosa imagini's quin és el problema. Per això abans li deia: 1.250 places anualment per assolir aquest envelliment que tenim de la població.

No sé quantes places m'ha dit, senyora consellera, que s'han creat o que hi ha actualment; 21.000 i escaig, em sembla que m'ha dit, 21.000 i escaig, crec recordar. Però, senyora consellera, no em faci trampa. Miri vostè el quart Pla d'actuació social, què diu l'any 2003, no el 2002, que són les 18.000 de què vostè parla. El 2003, que vostès encara no governaven perquè van entrar just al final, vostès parlen de 20.837. I si ara vostè m'està parlant de 21.500 m'està dient que n'han fet 700; vull dir que poques places. Aquesta és la realitat. No em parli de les 18.000. Jo ja li vaig veure que..., i fins i tot en els arguments de campanya vostès parlaven de 18.000. No, Pla d'actuació social; les 18.000 són del 2002, les 20.837 són del 2003. I, per tant, vostè m'està dient, fins i tot reduint la xifra, que han creat aquestes 800 places. Aquí està el drama, senyora consellera, que de 10.000 que ens deien –10.000–, la realitat és que són 840. Miri, faci la divisió entre tres, i ja veurà que és ridícul, senyora consellera. Per això jo li deia de fum, perquè és ridícul, perquè vostès ens venen... I el que és més ridícul és que, any rere any, la consellera que sigui –la consellera que sigui– ens estigui venent, com ens deien, 6.500 places el 2007, i ens ho deien el 2005. On són –on són? Ja sabem que la gent no vol anar a les places, però què seria de les famílies si no hi hagués les places?, i què és de moltes famílies perquè no hi han aquestes places?

Vostè parla de la voluntat de la llei, però, miri, senyora consellera, la voluntat de fer les coses no depèn de la llei. La universalització no és un debat de la llei, és un debat que ve de molt lluny. Per tant, si nosaltres..., per això jo li deia: «Estem actualment en condicions d'universalitzar o no hi estem en condicions?» Amb les dades del tripartit, actualment no.

Desigualtat al territori, senyora consellera. Hi han quinze comarques actualment que estan per sota del 4 per cent –quinze comarques. I miri vostè com moltes d'aquestes comarques són les que tenen l'índex d'envelliment més alt de tot Catalunya. I li ho demano, senyora consellera, un altre cop: àrea metropolitana de Barcelona; el drama que vivim actualment a l'àrea metropolitana de Barcelona, que és on pateix més la gent gran i on hi ha més soledat de la gent gran i on hi ha més necessitat i més manca de places. Per tant, per això li dèiem: «No ens facin esperar més, perquè la gent gran, moltes vegades, malauradament no pot esperar.»

Gràcies, senyora consellera, senyors i senyores diputades, senyor president.

El president

Honorable consellera, pot fer la rèplica.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Miri, li ho repeteixo: primer de tot, vostès diuen, parlen dels centres de nit, i jo els haig de dir que l'única experiència en centres de nit era al País Basc, i en aquest moment els han tancat. No ho sé, potser que mantinguin contactes amb el País Basc i entenguin el perquè dels tancaments d'aquests centres;

potser els donaran aquesta informació i després en tornarem a parlar.

Molt breument, nombre de places a Catalunya el 2003: 18.948. Places al desembre del 2006: 21.641, de les quals jo li diria..., no cal que li faci la descripció. Places de centre de dia: 2.229 el 2003, 3.845 el 2006, un 74,7 per cent.

I pel que fa a les ràtios que vostè m'anomenava, és veritat que tenim comarques que no tenim aquesta ràtio, que no arriba al 4 per cent, però la mitjana de Catalunya, senyor diputat, és de 4,73 places de residència per a gent gran per cada cent habitants de seixanta-cinc anys i més, 4,73. És evident que hi ha comarques, doncs, que la superem, com el Berguedà, li poso un exemple, on tenim un 7,34, però la mitjana a Catalunya és de 4,73. I evidentment, com vostè diu, nosaltres estarem en condicions de poder aplicar la llei de serveis socials quan aquesta estigui aprovada.

Moltes gràcies.

El president

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada pel conseller de Relacions Institucionals i Participació, de manera que en aquests moments es faria la interpellació sobre polítiques universitàries i de recerca.

Alteració de l'ordre del dia

Podem fer-ho? Hi ha assentiment? (*Pausa.*) Doncs, així ho farem.

Interpellació al Govern sobre les polítiques universitària i de recerca (tram. 300-00034/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per substanciar la interpellació al Govern sobre les polítiques universitàries i de recerca, l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, avui fem aquesta interpellació perquè, de fet, estàvem esperant una compareixença. Sabem tots plegats que hi han hagut problemes per fer la compareixença, però, llastimosament, crec que no estem en un bon moment. Jo li anuncio, honorable conseller, que avui seré dur. I seré dur perquè estem davant d'un desastre descomunal, absolutament descomunal.

La crisi és realment contundent i sé perfectament que vostè sap –i jo també sé– que aquest és un sector estratègic, i, possiblement, en l'àmbit publicitari potser no és tan important, però ho és, d'estratègic, pel partit. I l'àmbit de la universitat i la ciència està absolutament astorat. Estem..., o vostè ha aconseguit quelcom que era

complicat, vostè ha aconseguit rebotar tots els rectors de les universitats catalanes. I a més, tots sabem, que els rectors de les nostres universitats són com són, però sobretot són pacients, són molt pacients, i els agrada poc el soroll, els agrada molt poc. Però vostè, al final, ha aconseguit que fins i tot surtin als mitjans de comunicació, que no hi surten gaire.

I avui ens aixequem aquest matí amb notícies: «Els rectors es rebel·len contra el Govern», «les universitats demanen una reunió urgent amb Huguet», «eleven la seva queixa a Montilla»... I jo em pregunto què és el que ha passat aquí? Hi ha hagut molta paciència. Jo crec que hi ha hagut molta paciència. Però jo crec, i és una opinió personal, que no hi ha hagut política i no hi ha hagut diàleg. Sincerament, sense acritud, el seu departament ho està trinxant una mica tot. I en aquests moments el que estem vivint, jo crec, és una situació, en l'àmbit, en el seu àmbit, en l'àmbit d'universitats i recerca, pitjor que el tripartit 1. I això ja és complicat; en això és complicat situar-se en una situació pitjor que el tripartit 1. I, per tant, això ja no és el Dragon Khan; això es una batedora –això és una batedora–, i ho estem trinxant tot. I, fora de la broma, això és preocupant.

Però anem a pams. Comencem aquesta legislatura en la qual anunciem que no hi ha DURSI, no hi ha Departament d'Universitats i Recerca, l'íntegrem dins un macrodepartament. I, de cop, el primer que fem és fer un salt de quinze anys enrere, i ho fem en contra de l'opinió de l'àmbit universitari, que reiteradament havia demanat, conjuntament amb el que era assumir competències de la Generalitat... I faig una mica d'història. L'àmbit d'universitats depenia d'Ensenyament, després vam tindre Direcció General d'Universitats, després de Recerca també, després va ser comissionat, al comissionat s'hi va sumar la recerca, i, finalment, quan tenim prou competències, creem un departament d'universitats, recerca i societat de la informació, com tenen els països normals, occidentals i desenvolupats a Europa.

I de cop, un no sap ben bé per què, o sí que ho sap, per criteris interns de remodelació i de repartiment –o esquarterament– del Govern, doncs no hi ha DURSI. I tant li fa el que opini la comunitat universitària. Però és que jo vaig tindre debats en la passada legislatura, quan ja vam tindre..., perquè ja veníem d'una història complicada, amb aquest departament, perquè és que amb nou mesos hem tingut quatre consellers; amb nou mesos quatre consellers: Solà, Balcells, Del Pozo, conseller Huguet, amb nou mesos. I ja veníem d'un debat complicat en el qual, doncs, després de la crisi del Govern, ens carreguem el DURSI, el posem dins d'Ensenyament, però totes les formacions polítiques diuen, en aquest hemicicle: «Escolti, això és momentani, esperem després de les eleccions...» I tots sortint! I nosaltres ens hem mantingut en la proposta, dient: «Escolti, quan passin les eleccions hi haurà departament d'universitats.» Doncs no hi ha departament d'universitats! I això crec que és greu.

Ara, a partir d'aquí, una vegada ja s'ha pres la decisió, aleshores entrem en una subhasta de quina ha de ser la participació de l'àmbit d'universitats i recerca. Ha de ser una secretaria general, ha de ser un comissionat? Qui ha d'ocupar la plaça d'aquest comissionat? Per pressions, i ho sap vostè ben bé, perquè a més ens ho han dit, per

pressions de l'àmbit dels rectors, al final diuen: «Va, farem un comissionat, i per a aquest comissionat anem a buscar algú de prestigi», que és el que ha de fer un govern. I anem anar a buscar el senyor Requejo, i el senyor Requejo diu: «No.» I, finalment, diu «no» perquè diu: «Aquí no veig projecte, aquí no veig pressupost; això no és el que hauria de ser un àmbit de govern en aquest sentit.» I si jo estic equivocat, que ho puc estar, que se m'expliqui per què el senyor Requejo va dir que no i se m'expliqui si se'l va anar a buscar o no se'l va anar a buscar. No vull ni parlar-ne, ja diria per cortesia parlamentària, de l'afer Pilar Dellunde, diputada que m'aprecio molt, i que crec que vam col·laborar molt bé en l'àmbit de recerca i universitats. Diguem-ne, que per cortesia parlamentària, deixem-ho.

Ara bé, a partir d'aquí acabem fent un comissionat..., però que no s'assenta en el Govern. És que és menys del que teníem nosaltres fa deu anys. Perquè, com a mínim, un es pregunta quina diferència hi ha entre un comissionat i una secretaria general. Home, un comissionat, com a mínim, que depengui de l'àmbit de la vicepresidència o de la presidència del Govern i que pugui tenir veu en el Consell de Govern, perquè actualment la comissionada no té veu en el Consell de Govern. I, per tant, al final, escolti, no és gaire diferent que una secretaria general.

I a partir d'aquí, vaig molt ràpid perquè no sembli que entrem en contingut..., perquè és que hem d'entrar en contingut. I un es pregunta: política universitària, pla del Govern sobre Bolonya? Silenci. Què han dit durant aquest temps? Quina és la seva opinió? Tres, quatre anys, què hem de dir? Ens enfrontem, no ens enfrontem al Govern? Donem l'esquena a Europa o a Espanya? O què és el que fem?

Llei d'universitats de Catalunya. Rumors. La volem reformar? No la volem reformar? Per què li agrada? No li agrada? El seu grup parlamentari la va votar. Hem hagut de fer esforços des del Grup de Convergència i Unió perquè es retiri el recurs d'inconstitucionalitat. Que l'hem portat sistemàticament en aquest Ple i que, malgrat que el seu grup parlamentari va donar suport a aquesta Llei catalana d'universitats, i es va dir que era un gran salt endavant, no es gosava votar a favor de treure el recurs d'inconstitucionalitat. Al final, el nostre grup parlamentari a Madrid fa que el recurs es retiri.

Doncs, si ja hem patit prou, què anem a tocar de la LUC? Que encara patirem. Com tenim el decret de normativa lingüística? Perquè hem de desenvolupar el decret de normativa lingüística; la llei ens ho mana. Ja portem tres anys. No en sabem res.

Sobre les noves competències que ens pot donar la nova LOU, noves competències exclusives i compartides, tampoc en sabem res. Què farem amb la gestió de fons estatals? El tema de les beques, el règim retributiu del personal docent investigador, la regulació del règim d'accés a les universitats –tenim part de competència compartida–, la regulació del règim de professorat docent investigador contractat i funcionari... Tampoc en sabem res de quina és la línia del Govern.

I parlem de recerca. En els darrers anys, i si me'n vaig als anys..., fins l'any 2000, jo, com a Convergència i

Unió, li dic perfectament que la inversió feta en recerca era moderada –era moderada–; no era el que podíem fer o el màxim que podíem fer. Però pensí que 2001, 2002 i 2003 el salt és gegant. I arribem a tenir l'1,38 per cent del PIB.

I arriba el primer tripartit i diu: «Escoltin, això està molt bé», i s'arriba a avalar la política Andreu Mas-Colell, i es diu: «Però, escoltin, nosaltres podem fer molt més.» I es diu alegrement, per part del conseller Solà, que reiteradament li vaig estar exigint després que es complís: «Arribarem d'aquí, doncs, a vuit anys al 2 per cent del PIB, que això és una cosa que ja està feta.»

I ara, com que passa el temps, comencem a tenir dades. Perquè el que és important és analitzar el percentatge global del PIB, de tot el que fa el país: 2004, 1,34. Ai carai! El 2003 arribem a l'1,38 i el 2004, 1,34. I el 2005, 1,35.

Per tant, en aquesta situació estem. I preguntem: quines són les prioritats del Govern en recerca? Perquè la situació és que en aquest àmbit jo puc fer una crítica, aquí, determinada, però és que la crítica se la fan dins del departament. El subdirector de Recerca plega; dius: «Ve crisi.» Però és que el director general de Recerca agafa i plega; està un mes dient-li a tothom, i vostè ho sap, senyor conseller, a tothom, que plega per discrepàncies amb la política interna del departament, perquè no hi ha línia d'actuació, perquè no hi ha pressupost, perquè no es poden tirar endavant els compromisos, perquè aquest departament no té prioritats en aquest àmbit. I, a més, es regala públicament amb tot l'àmbit, i avui ens ho trobem a la premsa. I diu que plega, que ja en té prou.

Per tant, expliqui'm a mi si és que no està passant res. I expliqui'm a mi per què el director general plega i en aquests termes. Perquè jo em pregunto, si no té raó, per què el mantenia de director general? I si té raó, el problema aleshores el té vostè.

El vicepresident primer

Senyor Castellà...

El Sr. Castellà i Clavé

En parlarem –i acabo, senyor president, acabo– a la rèplica, de quina ha estat l'aventura per trobar nou director general. Perquè també hem tingut una aventura..., o també vostè ha tingut una aventura per trobar un nou director general.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castellà. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. El Govern d'entesa decideix, per les motivacions que siguin, tenir un nombre determinat de conselleries. I a partir del moment que es decideix tenir un nombre determinat de conselleries, s'ha

de veure quines tenen continuïtat i quines es fusionen. De fet, en el Govern anterior a aquest, el que va durar sis mesos, el departament havia desaparegut, d'Universitats. I per tant, no és una novetat. I el que sí que es decideix, i es decideix en la línia dels països més avançats d'Europa, és posar en el mateix departament –i no és fàcil, com s'està comprovant– empreses, innovació i universitats, com fa Finlàndia, com fa Dinamarca, com fa Andalusia, com fa la Comunitat Valenciana.

Vostè m'està dient que hem de fer cas de la versió conservadora de mantenir separada la recerca de la productivitat, dels sectors productius. Home, si un cas, explícit-ho, si és així.

El Govern va fer aquesta opció, i no es una opció fàcil. Per primera vegada en vint-i-cinc anys s'intenta fer caminar de costat universitats i empresariat. I això no és fàcil. No és fàcil perquè com es va veure, i és públic i notori, la primera reacció del sector és: «Ha desaparegut el departament», i ens tirem unes quantes setmanes amb la batalla aquesta.

Següent qüestió: pressupostos. Sortim..., portem tres anys creixent una mitjana del 12 per cent, quan fins al 2003 la mitjana era un 8 per cent. Pressupostos de l'antic DURSI. I la recerca..., portem un creixement en aquests quatre últims anys d'una mitjana del 20 per cent aproximadament; enguany el 22 per cent. En aquesta vida tot és relatiu; els números crec que són imbatibles. Una altra cosa són les expectatives creades, legítimament, sigui des del món universitari, sigui d'alguns dels gestors del mateix Govern, d'aquest Govern anterior. I quan les expectatives són molt altes i no estan avalades per plans plurianuals, li toca arribar al que fa de policia dolent i dir: «Això s'ha d'endregar –s'ha d'endregar.» És a dir, creixem molt, continuem creixent molt, però no tant com potser algunes, diguem-ne, apreciacions verbals, no escrites, havien donat a entendre.

Per tant, en aquests moments el que toca és consolidar els pressupostos. De fet, es va pactar en l'anterior legislatura –i això és una part molt positiva– un model de finançament universitari que mai havia estat plurianual, que per primera vegada aquest finançament es fa amb una part variable en funció d'objectius; és la primera vegada que es fa això, no abans. Per tant, tenim un pla de finançament basat en objectius avalables, i això és novetat. I al final de la legislatura passada –en aquells moments Esquerra no estava en el Govern, però això és així, diguem-ne– van quedar al calaix dues coses importants: la renovació d'alguns contractes programa amb centres de recerca i el pla d'inversions en infraestructures. En quedar-se al calaix per final de legislatura, ens trobem amb un pressupost prorrogat, i això, òbviament, comporta alguns nervis, i s'ha d'entendre. És a dir, nosaltres entenem, jo entenc perfectament un cert nerviosisme de la comunitat universitària, en la mesura en què estem amb un pressupost prorrogat, on algunes coses que estaven a punt de pactar-se no es van acabar de pactar. I el meu compromís davant dels rectors, com no podia ser d'altra manera, i del Departament de Finances també, en aquests moments, és que en qüestió d'un mes estarà pactat el nou Pla d'infraestructures universitàries.

I, al darrere d'això, aquest Govern ja ha avalat fa pocs dies l'inici del debat sobre el Pacte per la recerca, perquè, efectivament, quin paper pensem que ha de fer la recerca? Doncs, fonamental. Catalunya..., totes les batalletes que estem tenint sobre autonomia *versus* relació amb Espanya, diguem-ne, no es guanyaran si en paral·lel aquest país no es posa al dia en la revolució de l'economia del coneixement, perquè després no hi serem a temps –no hi serem a temps. És a dir, d'aquí a deu anys, d'aquí a quinze anys, quan hi hagi una altra ocasió per plantejar el paper amb Espanya, si aquest país queda perifèric, si aquest país no fa la seva nova revolució industrial, com la va fer al XVIII, no tindrem un nou catalanisme. Sense nova economia no hi haurà nou catalanisme, senyor Castellà, i d'això n'ha de ser conscient, vostè.

I per tant, en un tema com aquest, jo li ofereixo pactar, de la mateixa manera que Esquerra Republicana quan estava a l'oposició, vostè sap perfectament que es va comportar lleialment amb el govern de torn, pactant un tema tan estratègic com la recerca universitària, des de la lleialtat. Es va aprovar conjuntament la LUC; es va pactar un model Serra Húnter de professors, a iniciativa del Carles Bonet, que s'ha de citar aquí com un dels mediadors més importants que hi ha hagut entre..., quan estava a l'oposició, i el Govern de Convergència i Unió. Per tant, jo li ofereixo el mateix.

Que tinc disfuncions? És evident. Jo, quan entro en aquest transatlàntic, precisament preveient les dificultats i la complicació, i la importància que s'ha de donar a les universitats, només toco dues peces de la direcció: hi poso el comissionat o comissionada –ens acompanya aquí darrere, Blanca Palmada–, i la secretària del Consell Interuniversitari de Catalunya, i a la resta deixo exactament el mateix equip, tot sencer. Per tant, estic treballant cinc mesos, fins ara, amb continuïtat d'equip, que correspon al model DURSI; però, és clar, ara estem amb el model DIUE, que no és el model DURSI. Per tant, és lògic que, amb les perspectives d'ordenar, endregar, liderar el projecte del Pacte per la recerca i iniciar una cosa que jo personalment he ofert, un acord per l'educació superior –en el qual també, evidentment, penso que l'oposició ha de participar–, doncs, sigui el moment de fer retocs en l'equip. I ja li avanço que no serà el primer, ni l'únic; ja li avanço que no serà el primer ni l'únic: en les properes setmanes hi hauran altres canvis, perquè jo he treballat globalment amb l'equip de continuïtat dels tres anys anteriors, quan era un departament aïllat del món de l'empresa. Ja li ho avanço. És a dir, potser li puc facilitar una notícia cada setmana, d'aquí a unes tres o quatre setmanes. Per què? Perquè tinc una sèrie de peces que mouré, que no havia mogut.

Ara ens hem situat, sabem on som, tenim el pressupost aprovat..., que és el que convenia, el pressupost aprovat al Govern. No podríem deixar les universitats en situació de desgovern quatre mesos, entrant a governar, com vam fer, el mes de desembre. I ara que ens hem situat, ara és el moment que procedim a la remodelació de l'equip. I tocarem el que toqui, tot el que toqui i faci falta, per tenir un equip compacte, que encapçali d'una forma clara i contundent el Pacte per la recerca i la negociació

amb els rectors i la comunitat universitària, per posar en marxa el procés de Bolonya –molt important.

Procés de Bolonya. Què hem de pactar? Els màsters. No pot ser..., diguem-ne, els màsters i les titulacions... –i crec que al sector universitari n'hem parlat amb els rectors, n'hem parlat amb responsables–, són conscients –més les universitats catalanes que les de més enllà dels Monegros– que les titulacions s'han de fer en funció de la demanda pública, i per tant s'ha de parlar... Si volem enginyers, què ens demanen els empresaris?, quin perfil d'enginyer? Si volem mestres, ha de ser el conseller d'educació que ens ha de dir quins mestres vol la Generalitat. I, per tant, ara és el moment de replantejar-se, a fons, tot el mapa universitari, escoltant el sector públic, escoltant la societat civil. I en això hi ha un acord.

Per tant, en les ocasions, que són moltes... Jo recorro les universitats des del primer dia; he visitat totes les universitats públiques de Catalunya; he tingut ocasió de parlar, en més de dues ocasions, amb els rectors de Catalunya. Per tant, per parlar no hem quedat. Ara, és evident que hi ha nervis. Estem amb un pressupost prorrogat que té..., patina, diguem-ne, en alguns aspectes. I és per això que, properament parlarem del Pla d'infraestructures universitàries. I, evidentment, caldrà, en el marc del Pacte per la recerca, definir un nou pla de recerca i innovació, un nou PRI, que marqui també calendari plurianual els propers anys.

Per tant, ens hem de donar uns mesos de tranquil·litat, per parlar amb tots els sectors, però no només universitaris, sinó empresarials, i la resta de l'Administració, per arribar a acords estratègics pel que fa a com hem de tirar endavant la docència i a com hem de tirar endavant la recerca...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Aquesta és la nostra política.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Castellà, té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, DURSI, una versió conservadora? Doncs, si ho explica, això, ho explica, això, a tots els rectors. Però vostè creu seriosament que tindre un departament d'universitats i..., és a dir, tindre departament aquest àmbit vol dir donar l'esquena al món de l'empresa? Perquè, si aquest és el criteri del Govern, què vol dir? Que, com que Economia i Finances és Economia i Finances, dóna l'esquena a l'empresa també? O Treball dóna l'esquena a l'empresa? O ensenyament la hi dóna a Universitats, perquè són departaments separats? Aquest no és el criteri. El criteri és quina prioritat li dóna un govern, i un govern dóna prioritats en funció de com aglutina els departaments. I, en aquest cas, aquí no hi ha prioritat.

Parla de pacte i lleialtat. Sí, senyor conseller; vam pactar la Llei catalana d'universitats amb Esquerra Republicana, però des del primer dia el conseller Andreu Mas-Colell i un servidor, des del primer dia, s'asseuen amb el diputat Bonet, des del primer dia, per dir què és el que podem fer conjuntament, i aquí no farem guerra. Quantes vegades el conseller Huguet m'ha cridat? Zero; en sis mesos, zero. Per tant, parlem de lleialtat, sí, quan vulgui, però hem d'asseure'ns, eh?, per parlar. Nosaltres ho fem.

A partir d'aquí, vostè té l'obligació, davant de la cambra, de respondre'm quina és la crisi que té en aquests moments, i l'únic que fa és avançar-me o intueixo que m'avança que tindrem dos mesos més de crisi i que hi hauran més canvis o més dimissions, o vés a saber què. Perquè és que el procés aquí està embogit, gairebé. Resulta que ens dimiteix el director general, i què farem? Anem temptejant, i rumors, diuen, a dos, a tres... Jo sí que en sé un, perquè el conec: el doctor Joan Comella. I el doctor Joan Comella diu: «Què és això? No, ni parlar-ne. Per què? No hi ha pressupost, no hi ha línia política..., no perdo el temps aquí.» No podem anar fent el ridícul, com a govern, així. Anem a buscar el senyor, amb tots els respectes, Ramon Moreno, amb tots els respectes del món, que a les últimes eleccions no passa de la primera volta per eleccions a rector. Bé, és..., per què no?, pot ser un referent.

Per tant, estem dins d'un àmbit, ho torno a dir, de desastre. I s'ofereix un pacte. Però és que quan un pacta –i estic disposat a pactar, senyor conseller–, quan hi ha pacte, has de mirar qui tens a l'altra banda. Jo no sé en aquests moments qui tinc a l'altra banda, no en tinc ni idea. No sé exactament si hi hauran més canvis o no. I li ho torno a dir: és molt greu que un director general digui el que diu en un *email* dirigit als vicerectors i en un altre dirigit a dins del departament.

I quan parla respecte als vicerectors, clar, vostè em diu: «Bé, hi ha hagut un canvi de govern, vam fer l'esforç...», però tens un director general que diu: «Desmantllament de DURSI, impresentable. El pressupost no cobreix ni el creixement vegetatiu» –motius pels quals dimiteix–; rebuig d'Economia al Pla d'infraestructures; frenada per Economia i Finances dels contractes programa; aturada de la llei de la ciència... Què passa, conseller, amb la llei de la ciència, si a la passada legislatura la teníem gairebé pactada? I no entrem ja en la discussió, que ens hi estariem molta estona, sobre què carai vol dir això de separar la recerca bàsica de la recerca aplicada. Però què vol dir això? Però si tothom sap que sense recerca bàsica no n'hi ha d'aplicada; no hi ha aplicada sense bàsica. Però on ho hem inventat, això?

A partir d'aquí, clar, diu: «Hi hauran notícies», i quines seran aquestes notícies noves? Perquè ja m'estan... Jo n'hi puc donar una altra, de notícia. Ho dic per la gravetat, i no s'ho prengui malament, però és que el director Hernández envia un altre *email*; no el d'avui de *La Vanguardia*, n'envia un altre. I el llegeixo textualment; diu: «Les expectatives no s'han complert» –s'està acomiadant en l'àmbit del seu Departament–, «ni el referent a articular una política de conjunt en l'entorn de la recerca, ni en el relançament del que havien estat les estructures del DURSI. Les condicions exògenes tampoc han

estat bones. El *mobbing* del Departament d'Economia i Finances contra els contractes programa de recerca.» Un director general que parla de *mobbing* per part del conseller Castells! I aquí s'hi va regalant. I acaba quan diu: «Quan em vaig reintegrar, pensava que simplement podríem continuar avançant a tota velocitat des del punt en què ho havíem deixat, i això era factible i m'interessava. Altra cosa és tornar a començar gairebé de zero, en un departament que no sé si té prioritats en la recerca. A tot això, com a republicà i nacionalista, la deriva del Govern Montilla aviat em va semblar preocupant.»

Perdoni, eh?, perquè em sap greu, és un tema intern del departament, però és que ens afecta a tots els ciutadans. I dic jo, el conseller..., i li ho dic: pugui aquí i digui... Desautoritzi'l; en tot cas, digui: «Aquest senyor no té raó, aquest senyor és un inpresentable...»

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...però si no és així, alguna resposta hem de donar.

Dit això –i acabo ja, senyor president–, no tenim DURSI, els rectors enfadats, directors de centres també, dimiteix el subdirector, dimiteix el director, els candidats diuen que no, els rectors es reuneixen amb el president de la Generalitat –que no ho sé..., espero que ho sabés, suposo que vostè ho sabia, i vull entendre que ho sabia...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

A partir d'aquí, prengui una decisió –prengui una decisió. Prengui una decisió en l'àmbit del departament i extern.

Dit tot això que li he dit, asseguem-nos a pactar, pactem. Si hi estem d'acord! Pel Grup de Convergència i Unió, i per això...

El vicepresident primer

Senyor Castellà...

El Sr. Castellà i Clavé

Acabo aquí, senyor president –li ho agraeixo. Perquè jo crec que és important... Malgrat la crítica dura que he fet avui, creiem que no podem fer demagògia en aquest àmbit. Per tant, estarem en la disposició de fer un pacte, però em vull trobar algú a l'altra banda de la taula.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castellà. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

En política les formes són importants. Per tant, jo no entraré a replicar unes formes que em semblen absoluta-

ment desafortunades en un procés de dimissió, i més si s'és del mateix partit. Per tant, tanco el parèntesi aquí.

En tot cas, es pot discutir o no l'anàlisi sobre on som. Hi insisteixo: recerca, herència Mas-Colell, dotze centres de recerca; herència actual, cinquanta centres de recerca.

Però el problema ara no és anar creixent d'una forma desbocada. El problema és com endrecem aquest creixement que s'ha produït en pocs anys, una part Mas-Colell, una part Solà. Com l'endrecem? Com s'analitza estratègicament i amb pacte nacional? A veure si n'aprenem. Perquè Finlàndia fa una aposta l'any 90, i ho fan partits del Govern i de l'oposició, la societat civil, les universitats i les empreses, i la línia de recerca i d'universitats no es toca, canviï el govern que canviï. I això aquí no s'ha fet –no s'ha fet. No s'ha fet per part de ningú. Ni nosaltres en la passada legislatura, ni vostès en les seves. No s'ha fet. No hi va haver un pacte nacional, un pacte estratègic de marcar línies. I quan no hi ha línies, els creixements són anàrquics. I així anem –així anem–, senyor diputat.

Centres tecnològics a Catalunya. Sis centres sobre 67 a Espanya, quan tenim més del 20 per cent del producte interior brut industrial. Un autèntic desastre, heretat: sis centres tecnològics. Sap quant gasta Finlàndia en tecnologia? Quatre-cents milions. Sap quant gasta amb recerca universitària? Dos-cents milions. Sap quant gastem nosaltres en tecnologia? Cinquanta milions. Sap quant gastem en recerca universitària? Cent trenta milions. Compari, i compri, on som, on ens acostem una mica a l'ideal i on estem lluny.

Per tant, la meua batalla no és: aplicada *versus* bàsica, no. No, si aquesta és una batalla «tonta». La batalla autèntica és: recerca orientada amb línies estratègiques de país, sigui bàsica o aplicada, o recerca desorientada i caòtica. I això és el que hem d'ordenar. I els necessitem a vostès de l'oposició, perquè suposo que aspiren governar d'aquí un temps, no? Per tant, si no es troben la casa endreçada, malament, perquè això de la recerca no s'improvisa. Hi insisteixo, vostès que són nacionalistes, quan tornin a governar, si han de fer un altre pols, diguem-ne, amb l'Estat, com no vam fer amb la revolució industrial del segle XXI, el catalanisme nou no existirà, eh? Això, els ho dic jo.

Per tant, a veure, aquí podem fer, evidentment, salsa. Efectivament, hi haurà més remodelació, i tant que sí!, perquè jo he heretat un equip, efectivament, d'un departament que no existeix ara ja, i les tendències i els estils i les rutines. En alguns elements es nota, alguna d'aquesta gent ve d'un criteri de tres anys anteriors, i ara estem en una altra dimensió. Estem liderant un departament que comparteix amb empreses i que ha d'analitzar amb un pacte. Haurà de pactar, no només amb nosaltres, no, haurà de pactar amb la societat civil. I, per tant, jo el que ofereixo als rectors que ja estan d'acord en el discurs... Una altra cosa és el dia a dia, que apressa, perquè a la universitat se l'ha de mimar, perquè a la universitat, evidentment, aquí sortim de molt avall. I aquestes pujades que s'han fet eren necessàries i cal consolidar-les. I en això em comprometo, i aquest Govern es compromet a consolidar *pro...* –hi ha d'haver un *pro*–, *qui pro quo*.

És a dir, quins objectius?, quines estratègies de país?, quines necessitats formatives i quines necessitats de recerca? I això s'ha de posar a la taula. I a la taula hi ha d'haver universitats, hi ha d'haver empresa, hi ha d'haver administració pública, i els partits de la oposició. Si no fem això, podem anar fent pim, pam, pum durant quatre anys. I, evidentment, en un equip complex com el meu, doncs, sempre grinyolarà alguna cosa, això ja li ho avanço. Sempre grinyolarà alguna cosa. És molt complicat això. És molt complicat, posar al mateix paquet, com fan a Finlàndia, com fan a Dinamarca, caminar tradicions tan diverses com el món de la universitat i de l'empresa. Faci vostè un sondeig entre els empresaris. Avui no toca això.

A l'últim estudi, on, curiosament encarregat pel Govern d'Itàlia sobre el tema de turisme, qualifica tot el món empresarial turístic català per la banda alta! I una de les coses que, precisament, valora més del Govern de Catalunya és aquesta fusió entre món d'universitats i món

d'empresa! I això ho valora un estudi del Govern italià! O sigui que ells algun problema deuen tenir en aquesta línia, que no els funciona.

Per tant, escolti. Jo li accepto la seva proposta. No es preocupi que a partir d'ara el convidaré sovint, eh? Tindrem feina. I hi insisteixo, és a dir, hi haurà més remodelació, per descomptat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i set minuts.